

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

 HARLEQUIN®

A-PDF Watermark DEMO: Purchase from www.A-PDF.com to remove the watermark

Historical

MICHELLE WILLINGHAM

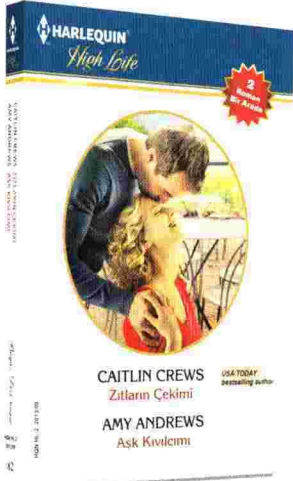
Özgürlüğe Hasret

"Gerçekten duygusal bir hikaye."

—Publishers Weekly

HQN HIS 2013/09

BAYİNİZDE !

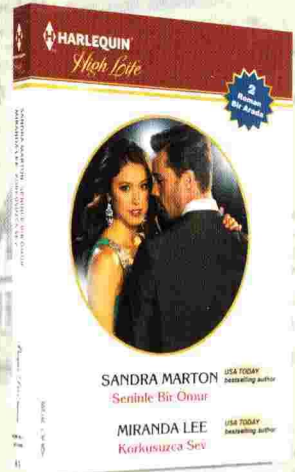
AMY ANDREWS Aşk Kıvılcımı

Ünlü yazar Stella Mills, ilham perisini kaybetmişti. Oysa okuyanları baştan çıkaran ilk romanıyla en çok satanlar listesinde ilk sıraya yerleşmişti. Şimdi herkes ikinci bir sürprizi sabırsızlıkla bekliyordu. Yeni kitabının kahramanı, o tehlikeli bakışların sahibi, çocukluk arkadaşı Rick Granville'ydi. Onun teknesinde macera dolu birkaç hafta geçirmek ilham perisini tekrar harekete geçirebilecek tek şey gibi görünüyordu.

SANDRA MARTON Seninle Bir Ömür

Aman tanrım, diye düşünüyordu Jennie. A-man-tan-rım!

Travis bir kolunu beline dolamıştı. Yüzleri aynı hizada birbirlerine bakıyorlardı. Travis önce onu yavaşça öptü. Sonra dudaklarını boynuna kaydırды. Jennie'nin gözleri kapandı, dünya ayaklarının altından çekildi. Travis ondan evine gelmesini istediğinde verebileceği tek cevabı verdi Jennie. Elinde değildi. Sadece "Evet." diyebildi.

MICHELLE WILLINGHAM

Özgürlüğe Hasret

MacKinloch Clan

~ 1 ~

Çeviri
Alperen Çelik

Historical

HARLEQUIN TÜRKİYE

Mühürdar Cad. Uras Apt. No.83/1

Kadıköy - İSTANBUL

Tel: (0216) 418 12 72 Faks : (0216) 338 87 12

info@harlequintr.com – www.harlequintr.com

www.facebook.com/harlequinbeyazdizi

twitter.com/harlequintr

İngilizce Adı: CLAIMED BY THE HIGHLAND WARRIOR
Türkçe Adı: ÖZGÜRLÜĞE HASRET

ISSN 2146-099X

201309289

Harlequin Historical

Copyright © 2011 Michelle Willingham

SÜRELİ YAYIN

Yayının Adı: Harlequin Historical

Tüzel Kişiliği: Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona

Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesi

İmtiyaz Sahibi ve Uyuğu: Berkant Yıldırım T.C.

Sorumlu Müdür ve Uyuğu: H. Rıza Bankoğlu T.C.

İdarehane Adresi: Mühürdar Cad. Uras Apt. No:83 D.1

Kadıköy – İstanbul – Türkiye

Yayının Süresi: 30 günde bir

Kapak : Ümit Kara

Dizgi, Ofset Hazırlık: EKİP A.Ş.

Baskı: Umut Kâğıtçılık San. Tic. Ltd. Şti.

Fatih Cad. Yüksek Sok. Başak Han No: 11/1

Merter – İstanbul – Türkiye

Baskı Yeri: TÜRKİYE

Türkiye Dağıtım Şirketi: YAYSAT

Doğan Medya Tesisleri Hoşdere Yolu 34517 Esenyurt/İstanbul

Tel:090212622222

Bu yayın, Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesi tarafından 2013 yılında yayımlanmıştır. Dünyada Türkçe tüm yayın hakları, Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesi 'ne ait olup, yayıncının izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz ve çoğaltılamaz.

Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesi ne ait bir yayının, Türkiye'de ve Kıbrıs'da Yaysat A.Ş., Avrupa'da Axel Springer Vertriebs gmbh dışında herhangi bir kuruluş tarafından herhangi bir diğer adla piyasaya sunulması, satılması ve teşhir edilmesi yasaktır, ve kanuni takibe tabidir.

MICHELLE WILLINGHAM

RITA ödüllерinin finalisti Michelle Willingham, asker bir babanın kızı olarak Tayland, Almanya ve İngiltere gibi farklı ülkelerde büyüdü.

İlk tarihi romanını on iki yaşındayken yazdı ve ilk kez bir not defterinin sekiz sayfasını doldurmanın keyfiyle yazarlığa adım attı. Yazdığı hikâyeleri sakladığı defterler büyüdüğü, günün birinde ünlü bir yazar olacağına dair duyduğu inanç da büyüyordu.

Tıp eğitimi almak üzere Notre Dame Üniversitesi'ne başladığında, daha gördüğü ilk kan damlasıyla bayılınca, bunun kendisi için doğru bir kariyer fikri olmadığını anladı. Ardından İngiliz dili ve edebiyatı eğitimi almaya karar verdi ve eğitimini yüksek onur belgesiyle bitirdi. Hayalinde editör olmak vardı. Ancak ilk iş olarak bir ev kredisi broşürleri üzerinde redaksiyon yapınca, böyle bir işten memnun kalmayıp lise öğretmenliği yapmaya karar verdi.

Michelle on bir yıl boyunca eğitimci olarak çalıştıktan sonra emekliye ayrılarak hayatını, çocuklarına ve kitaplarını yazmaya adanmıştı.

~ MICHELLE WILLINGHAM ~
İÇİN ÖVGÜLER

"Willingham, ince ayrıntısıyla kaleme aldığı mekânlarda yarattığı karakterlerle, ortaçağ İrlanda'sında geçen; aşk ve maceranın harmanlandığı harika hikâyeler anlatıyor."

— *Chicago Tribune*

"Willingham sadece ortaçağ kültürünü ayrıntılarıyla anlatmakla kalmıyor, o çağda kadın olmanın zorluklarını da hikâyelerinde kusursuzca işliyor. Bu kusursuz hikâyelerin sayfalarını çevirirken kendinizi kaybedeceksiniz."

— *RT Book Reviews*

"Michelle Willingham'ın yarattığı karakterler öyle gerçekçi ki, insan kendini onların hayatlarına kaptırıyor."

— *Publishers Weekly*

ROMANIN KARAKTERLERİ

Bram MacKinloch

Daha on altı yaşındayken düğün gecesi karısını bırakıp İngilizlerle savaşmaya giden ve tutsak düşen İskoç savaşçı

Nairna

Kocasını düğün gecelerinde savaşa gönderen ve bir daha ondan haber alamadığı için farklı bir hayat kurmaya çalışan genç ve güzel kadın

Hamish

Nairna'nın babası

Alex MacKinloch

Bram'ın kardeşi ve MacKinloch Klanının gönülsüz şefi

Laren

Alex ile evliliğinde mutsuz olan, ancak kocasını hala kayıtsızca seven genç ve güzel kadın

Dougal MacKinloch

Babasının ölümünden ve annesinin sert tutumundan dolayı hırçın bir yapıya sahip olan, MacKinloch kardeşlerin en küçüğü

Callum MacKinloch

Bram ile beraber İngilizlere tutsak düşen ve yıllar süren tutsaklığından sonra içine kapanan üçüncü kardeş

Marguerite

Bram ve Alex'in, Callum'ı kurtarma girişimi sırasında şans eseri bulup kurtardığı, Fransız Leydisi

Grizel MacKinloch

MacKinloch kardeşlerin sertliği ve inatçılığıyla nam salmış annesi

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

Ballaloch, İskoçya 1305

Bram MacKinloch en son ne zaman uyuduğunu, ne zaman ağzına bir lokma bir şeyler koyduğunu hatırlamıyordu. Tüm vücudu uyuşmuş olmasına rağmen hala büyük bir kararlılıkla ilerlemeye devam ediyordu. Uzun yıllar süren tutsaklığı boyunca güneşin teninde yarattığı hissi dahi unutmuştu. Öyle ki, gözlerini kısmadan yürüyemiyor, onu kör eden gün ışığının etkisi azaltmak için sürekli önüne bakarak ilerliyordu.

Ne kadar zamandır böyle koşuyordu hatırlamıyordu bile. Peşindeki İngiliz askerlerinin sayısını veya o anda nerede olduklarını bile söyleyemeyecek durumdaydı. İlgüdüsel bir şekilde açık vadiden uzak durmaya, ağaçlık arazide gözlerden uzak yol almaya çalışıyordu.

Üstü başı sıırılsıklamdı. Peşindeki köpekleri atlatmak ve izini kaybettirmek için nehre girmişti. *İlerle* diye söylendi kendi ken-

dine, durma. Şimdi olmaz.

Ayağı kayınca düşüp, tırmanmakta olduğu tepeden aşağıya birkaç metre yuvarlandı. Kalkmadan önce bir süre durup etrafını dinledi.

Sadece kuşların ve böceklerin sesi geliyordu kulağına. Onları atlatmış olmalıydı. Otları sıkıca kavrayıp güç alarak doğruldu. Etrafında şöyle bir dönüp çevresini kolaçan etti. Tek görebildiği sarp kayalıklar ve gri gökyüzüydü.

Artık özgürdü.

Yedi yıl boyunca mahrum kaldığı görüntüye uzun uzun baktı. Evinden hala uzak olmasına rağmen dağlar ona eski bir dost gibi tanıdık geliyordu.

Nefesini düzenlemeye ve biraz dinlenmeye karar verdi. Özgürlüğüne kavuştuğu için tanrıya minnettar olmalıydı. Ancak suçluluk duygusunun tutsağıydı. Kardeşi Callum hala o tanrının bile unuttuğu mekânda esir tutuluyordu.

Tanrım onu koru ve kolla diye dua etti. Ruhunu bile satması gerekse onu oradan kurtaracaktı. Zira yıllarca tutsak tutulmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordu.

Batıya, Ballaloch'a doğru ilerlemeye başladı. Eğer temposunu hızlandırırsa, kaleye bir saat içinde varabilirdi. MacPhersons onu tanıyacaktı mıydı acaba? Yıllardır ondan haber almamış, hatıta öldüğünü düşünüyorlardı mutlaka.

Yaralı bileklerini ovaladı. Yorgunluktan elleri titriyordu. Zihninin ona işkence etmediği, kâbus görmediği, huzurlu bir uyku için neler vermezdi.

Şimdi kendini bırakmanın sırası değildi. Ona son yedi yıldır güç veren, onu hayatta tutan düşünceye sarılmalıydı.

Nairna.

Esareti boyunca yaşadığı kâbus gibi gecelerde zihnini sağlıklı tutan tek bir şey vardı. Onun yeşil gözlerini, beline kadar uzanan kahverengi saçlarını zihnine kazımış, tüm o işkenceler sıra-

sında yalnızca onun gülümsemesini düşünerek aklını kaybetmekten kendini korumuştı.

Ancak özgür kaldıktan sonra içini bir korku sarmaya başlamıştı. Geçen yıllar onu değiştirmiş olmalıydı. Acaba kendisini unutmamış mıydı? Belki de onu bırakıp savaşa gittiği için kendisinden nefret ediyordu.

Onca yıldan sonra Nairna'nın kendisine karşı bir şeyler hissetmesini beklemek büyük haksızlık olurdu. Kader onları farklı yönlerle sürüklemişti.

Üzerindeki yırtık pırtık tuniğin dikiş yerine gizlediği taşa dokundu. Bunu ona İngiliz'lere karşı savaşmaya gitmeden önceki gece Nairna vermişti. Tutsaklığı boyunca ne zaman o taşa dokunsa, Nairna'ya dokunuyormuş gibi hissediyordu.

Onun güzel yüzünün görüntüsü, tıpkı onu cehennem ateşinden koruyan bir melek gibi aklını kaybetmekten korumuş, savaşması, direnmesi için ona güç vermişti.

Şimdi özgürlüğüne kavuşmuştu ve barış zamanı her savaşçının yaptığı gibi kendi duygularıyla savaşıyordu. Nairna'nın yedi yıl boyunca kendisini beklemiş olacağına inanmak gerçekçi olmazdı. Muhtemelen artık anılarını bir kenara bırakıp, kendine başka bir yol çizmişti.

Ama insanı yaşatan şey umuttu ve onun hala kendisini bekliyor olacağına dair duyduğu küçücük bir umut kıpırtısına bile ihtiyacı vardı.

Bu düşünceyle yeniden adımlarını hızlandırdı. MacPherson'ın kalesine çok yakındı ve geceyi orada geçirip dinlenebilirdi.

Nairna'yı kollarına alıp, onun kokusunu içine çektiğini hayal etti. Onun dudaklarının tadını yeniden dudaklarında hissetmenin hayalini kurarak yorgunluğunu unutmaya çalıştı.

Vadiye doğru inerken tepelerin arasında görünen kale sanki parlıyordu. Yorgunluğuna yenik düşüp çimlere oturdu ve uzak-

tan kaleyi izlemeye koyuldu.

Neden sonra hemen ardından gelen sesler onu irkiltti. Atlılar yaklaşıyordu.

Güçlkle de olsa doğruldu. Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Kafasını çevirip bakınca parlayan zırhlarıyla yaklaşan askerleri gördü.

Hayır...

Kalan son gücüyle koşmaya başladı. Yıllarca yaşadığı o tut-saklığa geri dönemezdi.

Tepeden aşağıya doğru var gücüyle koşarken yorgun bacakları ona ihanet etti ve yüzükoyun yere kapaklandı.

Başını kaldırıp kaleye baktı. Sanki elini uzatsa ona dokunabilecek gibiydi. Bir anda yeniden ayağa fırladı. Bunu yapabiliyordu, yapmalıydı. Özgürlüğünü elinde tutmalıydı.

Ancak daha birkaç adım sonra atlılar ona yetişmiş, bir sopa darbesiyle onu tekrar yere indirmişlerdi. En son hatırladığı şey, başına geçirilen çuvaldı. Sonrasında onu saran karanlığa kendini bırakmaktan başka çaresi yoktu.

“Ters giden bir şeyler var Jenny?”

Nairna MacPherson, şatonun iç avlusuna bakan pencerenin önünde durmuş, hizmetçisine bu sözleri mırıldanıyordu. Gözcü kulesinin kapısından içeriye bir grup İngiliz askeri girmişti.

“İngilizler burada. Ama nedenini anlayamıyorum.”

“Harkirk'in adamlarıdır. Babandan biraz daha gümüş koparmaya çalışıyorlardır,” dedi Jenny, “Kaygılanma, baban bunu halleder.”

“Onlara haraç vermemeli. Bu haksızlık.”

Robert Hitzroy, Harkirk Lordu, babasının kalesinin yakınlarına birliklerini yerleştirmişti ve Falkirk'deki yenilgiden sonra da onlardan haraç almaya başlamıştı. Her yıl bir başka karakol ku-

ruyorlar, İskoçları kendi topraklarında tutsaklığa mahkûm ediyorlardı.

Babası onlara bağlılığını sunmak zorunda kalmıştı ve halkını korumak için onlara haraç vermeye zorlanmıştı. Ancak şu kan emicilerin belirlenen haraçla yetinmeye hiç niyetleri yok gibiydi.

“Gidip neden geldiklerini öğreneceğim.”

Tam kapıya yönelmişti ki, yaşlı hizmetçi Jenny önüne geçip onu durdurdu. Kadının gözlerinde yumuşak bir ifade vardı.

“Nairna, bugün kaleden ayrılacağız. Hamish’le ayrılığa düşmenin zamanı değil.”

Kadının sözleri hedefini bulmuştu. Nairna’nın omuzları düştü. Bir yandan da babasının yardım edebileceği bir yol bulmayı umut ediyordu. Onu sömürüyorlardı ve bu Nairna’yı içten içe yiyordu. Babasının halkını korumak için yapmak zorunda kaldığı şeyler canını acıtıyordu.

Ancak Jenny haklıydı. Kale artık onun evi sayılmazdı. Aslında artık evi neresi kendisi de bilmiyordu. Dört yıl boyunca MacDonnell klanının reisiyle evli kalmış olmasına rağmen ne Callendon, ne de Ballaloch da kendini evinde hissediyordu.

Iver MacDonnell da hayatını bir çatışmada kaybedene dek huzurlu bir hayat sürdürse de, içindeki boşluğu bir türlü dolduramamıştı. İlk ve tek aşkı öldüğünden beri kendini asla bir bütün olarak hissedememişti. Bir yanı hep Bram MacKinloch’un anısına takılıp kalmıştı.

Şimdi sahipsiz ve kimsesizdi. Iver’in ilk evliliğinden olan oğlu tüm mal varlığı üzerinde hak iddia etmiş, babasından bir çocuğu olmadığı için de Nairna’yı klanın bir parçası olarak asla görmemişti.

Bir dul olarak baba evine dönmenin İskoç geleneklerinde yeri yoktu ve artık tabiri caizse hiç kimseydi. Yalnızlık içini acıtıyor, gün be gün yaşamdan daha da çok soğuyordu.

“Hiçbir şeye karışmayacağım,” dedi Jenny’e, “Sadece neden geldiklerini öğrenmek istiyorum. Haraçları daha yeni ödendi.”

“Nairna,” dedi yaşlı kadın, “Bırak, ne olursa olsun.”

“Uzaktan konuşulanları dinleyeceğim, hepsi bu,” dedi sessizce.

Kadın derin bir iç çekti, “Angus’u da yanına al.”

Nairna istemese de, kapıdan çıktığı gibi, kolları birer ağacın gövdesi kadar kalın olan Angus MacPherson onu takip etmeye başlayacaktı zaten.

Öyle de olmuştu. Korumasına aldırmadan avluya indi. Güneş gözlerini kamaştırmıştı. İngiliz askerleri avluda, kafasına bir çuval geçirilmiş olarak yatan birinin etrafına toplanmışlardı.

Bu görüntü içini acıtırsa da onlara doğru yaklaştı. Acaba adam aileden biri miydi?

Askerlerin lideri babasıyla konuşuyordu.

“Bu adamı Ballaloch civarında bulduk. Sizinkilerden biri sanıyorum,” diye sırtarak söylendi İngiliz.

Nairna’nın eli, belindeki kamaya gitti. Babasıysa sakın bir tavırla askerlerin liderine yaklaştı.

“Hala yaşıyor mu?”

Asker başıyla yanındakilere işaret etti. İki asker adamı sürükleyerek Hamish’in önüne attılar.

“Bir İskoç’un hayatı senin için ne kadar eder?” diye sordu askerlerin lideri, “Onun için on beş gümüş verir miydin?”

“Adamın yüzünü göster,” dedi babası, bir eliyle yardımcısına işaret ederek. Nairna babasının adamlara istedikleri parayı vereceğinden emindi. Ama onlara ölü bir beden için para ödemeyeceğini de biliyordu.

“Yirmi gümüş!” dedi asker. Diğer adamlar kafasına çuval geçirilmiş tutsağı kollarından tutarak ayağa kaldırmaya çalıştı. Tutsak ayakta bile duramıyordu. Üstü başı yırtık pırtıktı ve onun bir İskoç olduğunu bile söylemek gücü.

Nairna babasına yaklaşıp kulağına fısıldadı, “O bizim kale-den bile değil.”

“Yirmi beş gümüş,” dedi İngiliz ve kamasını çekti, “Adamın hayatı senin elinde MacPherson.” Adam kamasını tutsağın boğazına dayadı. Tenine değen bıçağın soğukluğuyla ellerini yumruk yaptı tutsak. Yaşıyordu.

Nairna’nın kalp atışları hızlanmıştı. Kamasının kabzasını tutan eli titriyordu. Eğer babası parayı vermezse onu öldürecekleri kesindi. Üstelik onun bir MacPherson olup olmadığını bile söylemek gücü.

“Otuz gümüş,” dedi babası, yardımcısının ona uzattığı keseyi göstererek.

İngilizlerin başı gülümsedi. Bunun üzerine babası keseyi ona attı. Adam keseyi içliğine sokarken başıyla tutsağı bırakmalarını işaret etti. Tutsak öylece yere yığıldı. Kimildamıyordu.

“Şimdi gidin buradan,” dedi Hamish.

İngilizler atlarına bindiler. Liderleri Hamish'e seslendi, “Verdiğin paraya rağmen onu öldürme hakkına sahibim. Ama bugün iyi günümdeyim,” dedi pis pis sırıtarak.

Angus elindeki mızrağı sıkıca kavradı. Diğer İskoçlar da askerlerin çevresini sarmışlardı. Ancak İngilizler buna aldırımdan kapıya doğru yavaşça at sürmeye devam ettiler. Kendi bölgele-rinde hiçbir İskoç’un onlara saldırmaya cesaret edemeyeceğini çok iyi biliyorlardı.

Nairna uzun süredir tuttuğu nefesini bırakmıştı. Başını çevirip babasına baktı.

Adam sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi konuşma-ya başladı, “Bir adamın hayatı birkaç gümüşten çok daha değerlidir.”

“Bunda hemfikirim baba. Ama biliyorsun ki yine gelecekler ve daha fazlasını isteyecekler. Lord Harkirk’e hep böyle boyun mu eğeceğiz? Kendi topraklarımızda tutsak olarak mı yaşayaca-

ğız.”

Babası yerde hareketsiz yatan tutsağa doğru ilerledi, “Hal-kımı korumak için son gümüş sikkemi kadar harcamak sorunda kalsam bile bunu yapacağım. Bunu kafana sok.”

Nairna yutkundu. Babası eğilmiş yüzükoyun yatan adamı sırt üstü yatırmaya çalışıyordu.

“Onlara haraç vererek daha ne kadar yaşayabiliriz ki baba.”

Hamish ona cevap bile vermemiştir. Nairna'nın içi kaynıyordu. Babasının bir korkak olmadığını biliyordu elbette, ama onun İngilizlere haraç vermesini de asil bulmuyordu. Özgürlükleri için savaşmalıydılar. Babasını tepkisizliği üzerine susmaya karar verdi.

Hamish adamın başına geçirilmiş çuvalı çekip çıkardı, “Bakalım şu delikanlı kimmiş.”

Nairna tutsağın yüzünü görünce bir an bayılacak gibi oldu. Dizleri titremeye, gözleri dolmaya başlamıştı.

Bram... Bram MacKinloch. Evlendiği günden sonra bir daha görmediği kocasıydı bu.

Bram gözlerini açtı. Soluk ay ışığı bulunduğu odayı aydınlatıyordu. Susuzluktan ölecek gibi hissediyordu ve vücudundaki her kas ağrıyordu.

“Bram,” dedi yumuşak bir ses, “Uyandın mı?”

Başını yavaşça sesin geldiği yöne doğru çevirdi. Galiba ölmüştü, ölmüş olmalıydı, çünkü bu sesi tanıyordu... Nairna, yıllarca hayaliyle hayatta kaldığı kadın.

Dudaklarına değen bir kadeh onu biraz kendine getirmişti. Soğuk suyu kana kana içti. Sonra birden bire bir gaz lambası yandı ve odayı aydınlattı. Amber rengi iki göz ona bakıyordu. Gözlerini kırpmaya bile cesaret edemeden ona bakıyordu Bram. Sanki gözlerini kapasa bu görüntü silinip gidecekti.

Bu gerçek olabilir miydi? Onun elmacık kemiklerine, kıvrımlı dudaklarına, omuzlarına dökülen kahverengi uzun saçlarına baktı. Yıllar önce bıraktığı o genç kız, güzel bir kadına dönüşmüştü.

Ona dokunmak istiyordu. Hala onun gerçek olduğuna inanamıyordu.

Titreyen elini ona doğru uzattı. Kadının avucunun içini hafifçe okşadı. O gerçektir. Teninin yumuşaklığını tanıyordu. Zira son yedi yıldır her gece o tene dokunmanın hayaliyle yanıp tutuşuyordu.

Nairna elini geri çekmemiştir. Aksine onun elini sıkıca tutmuş ve hafifçe eğilmiştir. Yüzündeki ifadeden şaşkınlık içinde olduğu anlaşılıyordu.

“Yaşıyor olduğuna inanamıyorum.”

Hafifçe dirseklerinin üzerinde doğruldu Bram. Sanki tatlı çiçeklerin ve bahar akşamında kokan taze çimlerin kokusu yayılmıştı odaya.

Kendini tutamadı ve tüm gücünü kullanarak doğruldu. Onun yüzünün ellerinin arasına alınca yine gerçeklik algısını kaybetmişti. Bu bir rüya olmalıydı. Eğildi ve dudaklarını yıllarca hayalini kurduğu dudaklara değdirdi.

Nairna'nın kalbi deliler gibi atmaya başlamıştı. Ne yapacağını, nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Bram büyük bir açlıkla öpüyordu onu. Akli karışmış olmasına rağmen Nairna da ona karşılık vermeye başladı.

Tanrı biliyor ki bunun olacağını hiç düşünmemiştir. Sanki bir hayaletle öpüşüyordu. Bir an için Bram kendini geri çekip gözlerindeki ateşle ona baktığında onun gerçekten kanıyla canıyla karşısında durduğuna ikna olmuştu.

İçinde bulunduğu tüm o inişli çıkışlı duygulara rağmen ona

sarıldı Nairna. Gözyaşlarına hâkim olamamıştı. Yasını tuttuğu adam sanki ölümden geri dönmüştü. Sanki kader onunla alay ediyor gibiydi. Bir yandan mutluluk duyuyor, bir yandan da ona ihanet etmiş olmanın suçluluğuyla yanıp tutuşuyordu. Bir başka adamla evlenmişti. Şimdi o adam da ölmüş olmasına ve Bram'ı öpmesinde tanrı önünde bir engel olmamasına rağmen bu ona garip bir his veriyordu.

Bram nefes nefese yanağını onun yanağına dayadı.

“Nairna,” diye fısıldadı, derinden gelen sesiyle. Artık olgun bir adam olmuştu.

Hissettiği duygular onu korkutuyordu. Onun sesini duymak bile içine garip bir sıcaklığın yayılmasına neden olmuştu. Bram onu belinden kavrayıp kucağına alınca içindeki o sıcaklık bacaklarının arasına doğru yönelmeye başlamış, göğüs uçları hafifçe sertleşmişti.

Aklı ona bunun yanlış olduğunu söylüyor, ancak bedeni o vahşi adama karşı koyamıyordu. Ancak ellerini onun göğsüne koyup aradaki mesafeyi korumayı başarmıştı.

“Bram, neler oldu? Bunca zamandır neredeydin.”

Onu durdurabildiği ve bedenine söz geçirebilmeyi başardığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Kendini biraz geri çekip ona şöyle bir baktı. Ne kadar da zayıflamıştı.

Önce cevap vermedi Bram. Hala onu belinden tutmuş kendine çekmeye çalışıyordu. Nairna onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerinin içine baktı. Sorduğu soruya bir cevap almalıydı.

“Cairnross'da tutsaktım.”

Bu sözler Nairna'nın yüreğini sızlatmıştı. Cairnross Kontunun acımasızlığı dillere destandı ve Bram onun zindanlarında cehennem hayatı yaşamış olmalıydı.

“Öldüğünü sanmıştım,” dedi Nairna güçlkle.

Bram uzanıp nazikçe onun yüzüne dokundu. Sanki bir anda

ortadan kaybolacak olan bir hayale dokunuyormuş gibiydi. Avuçları nasır tutmuştu ve elleri titriyordu.

“Senin çoktan evlenip bir başka klanda yaşamaya başladığını düşünmüştüm.”

Nairna gözlerini kaçırdı. Onu incitmek istemiyordu. Iver'la evlenmişti, çünkü bir yuva ve bir aile istiyordu. Ama şimdi, Bram'ı karşısında görünce suçluluk hissetmeye başlamıştı. Sanki onu aldatmış, zinaya kalkışmış gibi hissediyordu.

Yanakları kızarmıştı. Ona bir evlilik yaşadığını nasıl anlatabilirdi ki? Bir damla gözyaşı yanağından süzüldü.

Bram başparmağıyla süzülen gözyaşını sildi.

“Seni son gördüğümünden bu yana çok değişmişsin. Ama hala eskisi gibi güzelsin.”

Nairna'nın içinde yıllar önce söndüğü sandığı o ateş yeniden harlamaya başlamıştı sanki. Artık küle döndüğünü sandığı o od, için için yanmaya devam etmişti meğerse.

Bram başını onun boynuna gömdü ve öpmeye başladı. Bir anda panikledi Nairna. Ne hissettiğini kendide bilmiyordu. İçindeki o garip ateş onu korkutmuştu.

“Bram, dur,” dedi onu iterek, “Bana neler yaşadığını anlatmalısın. Bunu bilmeye...”

“Yarın,” dedi Bram ve ona sardığı kollarını gevşetip doğruldu. Gözlerinden ateş saçıyordu. Bu haliyle vahşi bir kabile savaşçısını andırıyordu. Sanki yıllarca süren bir savaştan, kadını üzerinde hak iddia etmek için geri dönmüştü. Biraz düşününce bunun benzetmeden çok gerçek bir hikâye olduğu kanısına vardı Nairna.

Uzun bir süre öylece dikilip, onu izledi Bram. Sonra da büyük bir hayal kırıklığıyla dönüp kapıya yöneldi. Bir an için eli kapının kolunda öylece kaldıysa da, sonunda kapıyı açıp koridorun karanlığında kayboldu.

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

1298, yedi yıl önce, Ballaloch kalesi

“**B**ram, gözlerini rakibinden ayırma,” diye haykırdı babası.

Bram gözlerini kırıştırdı. Malcolm MacPherson karşısında elinde kılıcı onun boş anını kolluyordu. Ayaklarını yere iyice sağlam basıp, gelecek hamleyi kestirmeye çalıştı. İkisi de on altı yaşındaydı, ama Malcolm'un bunun gibi antrenman maçlarında yaşlılarından çok daha iyi olduğu herkes tarafından iyi bilinirdi.

Kılıç havaya kalkıp inmeye başladığında kendini sola attı Bram. Ancak darbeden tam olarak kaçamamıştı ve kılıç babasının ona giydirdiği zırhı sıyırmıştı.

Dengesini yeniden kurup ikinci kılıç darbesini beklemeye koyuldu. Bu kez Malcolm'un atağını iyi tahmin etmiş ve kılıçları havada çınlamıştı.

Aslında kılıç müsabakalarına alışıktı, ama böyle kalabalıkların önünde olmayı çocukluğundan beri sevmezdi. Üstelik MacPherson'ların şefi de sürekli onu izliyor, sanki ona değer biçmeye çalışıyordu.

Müsabaka ilerledikçe dikkati dağılmaya başlamıştı. Üzerindeki gözler onu rahatsız ediyordu. Bir adım geri çekilip çevresine bakındı.

İşte o an Malcolm'un kız kardeşi Nairna'yı gördü. Kendisinden sadece bir yaş küçük olan kızı daha önce de görmüştü görmesine de, onu sanki ilk kez *fark* ediyordu.

Üzerinde bakireliğini temsil eden yeşil bir elbisesi ve uzun kahverengi saçlarıyla etrafına ışık saçıyordu. Kız dikkatle karşılaşmayı izliyordu.

Malcolm'un darbesini son anda fark etti ve kılıcını kaldırıp boynuna hedeflenen darbeyi savuşturdu. Ancak dengesini kaybetmişti ve yalpalayarak birkaç adım geri gittikten sonra sırt üstü düştü. Malcolm hemen koşup kılıcını onun boynuna bastırdı.

“Bir kızın bu kadar kolay dikkatini dağıtmasına izin mi veriyorsun Bram? Sana büyük bir zevkle onun eteklerinden birini giydirim.”

Bram, böyle bir hakaretin altında kalamazdı. Öfkeyle Malcolm'un kılıcını dirseklerinin altına kadar uzanan zırhının da yardımıyla iki kolunun arasına alıp onun kılıcını çevirerek ellerinde kurtardı ve bacağına bir çelme takıp onu yere düşürdü. Şimdi üstte olan oydu.

“O senin kız kardeşin,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından, “Biraz saygılı ol.”

Malcolm'u yerde bırakıp ardına bakmadan yürümeye başladı. Ne babasıyla, ne de Ballaloch'ların şefiyle konuşmak istiyordu. Babası iki hafta önce onu kaleye getirmiş, ama nedenini ona söylememişti. Zaten iki klanın şefi onu sohbetlerine katmamışlardı. Ama Bram onların kendisini izlediğini çok iyi biliyordu.

Nereye gittiğine bile bakmadan yürümeye devam etti. Ta ki önüne çıkan biri ona bir kap su uzatana dek yürümüştü. Bram durdu ve ona kabı uzatan ellere baktı. Başını kaldırınca bunun Nairna olduğunu görünce bakışlarını yeniden önüne eğdi ve ona uzatılan kabı başına dikti.

Soğuk su ateşini dindirmişti. Yoluna devam etmeye koyuldu. Bir an durup ardına bakınca Nairna'nın ağabeyine bile su getirmediğini fark etti. Peki, ama neden?"

Kabı kafasına dikip bitirdi. Konu kızlar olduğunda hep utan- gaç olur, onlara ne söyleyeceğini, yanlarında nasıl davranacağını bilemezdi. Bu yüzden hep geri planda olmayı tercih ediyordu.

Onu böyle rahatsız eden şey sadece kızlar değildi elbette. Kalabalıkların arasında olmayı, grupların içinde konuşmayı da sevmezdi. Babası onu bu huyu yüzünden sürekli paylar dururdu. Zira gelecekte klanlarının şefi o olacaktı ve politik olarak aktif olmak zorundaydı.

Savaşmak ise çok daha kolaydı ve kalkanını iyi tutup, kılıcını iyi salladığı sürece herkesin ona saygı duyacağını bildiğinden kendini o yönde geliştirmişti.

Tuniğini çıkarıp bıraktığı duvar dibine geldi ve eğilip zırhını üzerinden attıktan sonra kumaş parçasına uzandı. Kumaşa bir şey sarılmıştı. Bram ona dokununca sıcaklığı hissedebiliyordu. Etrafına bakındı, ancak kimseyi görmedi. O müsabakadayken birileri tuniğe fırından yeni çıkmış bir parça eklemek bırakmıştı.

Bütün sabah antrenman yaptığı için açlıktan ölüyordu. Ağzına bir parça eklemek alıp çiğnemeye başladı. Daha önce hiçbir şey ona böyle lezzetli gelmemişti doğrusu.

Ekmeği bırakan Nairna'ydı, bunu biliyordu. Peki, ama şu kız neden ona karşı böyle davranıyordu ki?

Gülümsemesine engel olamadı. Belki de ona karşı kadınların erkeklere beslediği şu gizemli duyguyu besliyordu kim bilir?

Zaman ilerledikçe karşılıklı kur yapmalar devam etti. Bir yırtık gömleğini dikilmiş olarak buluyor, bir diğer gün ise pelerine sarılmış taze böğürtlenlerle karşılaşlıyordu.

Hediye vermeden hediye almanın kabalık olduğunu bildiği için Bram da Nairna için topladığı çiçekleri ve güzel taşları onun kapısının önüne bıraklıyordu. Eski bıçağını kırmızı bir kurdeleyle değış tokuş etmiş ve kapısının önüne bırakmıştı. O gün Nairna onu saçına bağlamış ve bütün gün yüzünde tatlı bir gülümsemeyle dolaşmıştı.

Ama yine de o kadar güzel bir kızın neden kurlaşmak için onu seçtiğini anlayamıyordu. Her şeye rağmen orada kaldığı günler boyunca ona olan hayranlığının da her geçen gün arttığını kendinden saklayamıyordu. Kız onu asla rahatsız etmiyor, gelip onunla konuşmaya bile kalkmıyordu. Ama gösterdiği o nezaket ve sevecenlik, bir şekilde Bram'ı etkilemişti ve onu düşünmeden geçirdiği bir an bile yoktu artık.

Bir öğleden sonra onu bir ağacın altına sokulmuş, yağmurdan korunmaya çalışırken gördü. Elinde bir sepet vardı. Belli ki mantar toplamaya çıkmıştı.

Atından inip, üzerindeki pelerini çıkardı ve ona uzattı.

“Al, üşümüş olmalısın.”

Nairna başını sağa sola salladı, “Hayır, teşekkürler. Zaten yağmur da şimdi diner.”

Bram onun nazik davranmaya çalıştığını anlamıştı ve söylediklerini duymazdan gelip ona yanaştı ve pelerini onun omuzlarına attı.

Nairna pelerinin bir ucunu kaldırıp ona uzattı, “Öyleyse ikimiz beraber girelim altına. Benim yüzümden üşümeni istemem.”

Bram öylece kala kalmıştı. Güzel bir kızın yanına oturma fikri onu rahatsız etmişti. Muhtemelen kendini küçük düşürecek bir şey söylerdi.

Ancak Nairna yeşil gözlerini kaldırıp ona bakınca ona karşı koyamayacağını anlamıştı.

“Lütfen.”

Sesini ilk kez bu kadar yakından duyuyordu ve o yumuşak tını sanki onu etkisi altına almış gibi yavaşça çöküp, pelerinin altına girdi ve sırtını ağaca dayadı.

Nairna ona iyice sokuldu. Yün pelerinin altında yağan yağmurdan uzaktılar sanki. Bram, Nairna'nın elini elinin üzerinde hissedince bir an irkildi. Şimdi ne yapacaktı. Ne söylemesi gerekiyordu? Elini çekmeli miydi? Bunun çok kaba olacağını biliyordu. O da onun elini tutmalıydı belki de?

“Babam bu sabah benimle konuşmaya geldi,” dedi Nairna, sessizliği bozarak. Bram en azından söze girmek zorunda olan kendisi olmadığı için rahatlamıştı. Ancak kızın sesindeki gerginlik onu yeniden heyecanlandırmaya yetmişti, “Bana... Bana yakında evleneceğimi söyledi.”

Bram bir anda onu elini sıkmaya başladı. Heyecanı ve utanç açlığı buharlaşıp gitmiş, yerini daha önce hiç tatmadığı bir duyguya ve dizginlenemez bir öfkeye bırakmıştı.

Sen benimsin. Benim olmalısın, diye haykırmak isterdi. Onu dokunacak olan her erkeği kılıcıyla ikiye bölmeye hazırды.

“Hayır, evlenemezsin,” dedi kendi sesine bile yabancılaşarak, “Daha çok gençsin.”

“On beş yaşındayım,” dedi Nairna, “Ama bunu anlayamazsın. Büyükler sadece iki klanı birleştirmenin peşindeler.”

“Hayır,” dedi Bram ve pelerini üzerinden atıp ayağa kalktı. Bu hissettiği şey kıskançlık olmalıydı ve eski hikâyelerin anlatıldığı bu duyguyu daha önce hiç tatmamıştı.

Oradan uzaklaşmalı, biraz düşünmeliydi.

Nairna da kalkıp onun peşinden yürümeye başladı. Sonunda ona ulaşmış önüne geçti ve ellerini tuttu. Yüzü pembeleşmişti. Başını önüne eğdi, “Bram. Babamın beni evlendirmek istediği kişi

sensin.”

Şok onu olduğu yere çivilemişti. Damarlarında gezinen o öfke dalgası sanki bir anda soğumuştı, titriyordu. Kelimeler dudaklarında şekillenmek bilmiyordu.

“Baban bu yüzden seni buraya getirdi. Birbirimizi tanımamızı istediler.”

Onunla evlenmek mi? O güzellik kendisinin mi olacaktı? Başı dönmeye başlamıştı. Onu mutlu edebilir miydi?

Kız onu tanımiyordu. Bir lider bile sayılmaz, kalabalıkların içinde ne söyleyeceğini bile bilmezdi. Küçük kardeşi Alex bile ondan daha iyi bir şef olurdu. Üstelik hiçbir zaman dövüşteki yeteneğiyle babasının gözüne bile girememişti. O sıradan bir gençti ve öyle güzel bir kızla evlenirse onu hayal kırıklığına uğrattırdı.

Nairna ellerine bakıyordu, “Bir şey söyle! Eğer beni istemiyorsan söylemen yeter.”

Dili tutulmuştu. Doğru kelimeleri bulamıyordu. Ne söylese kulağa saçma gelecekti. Bu yüzden elini uzatıp onun saçına dokundu.

Onunla evlenmeyi reddetmek yapılacak en akıllıca şey olsa da, Nairna gibi bir kızı elinden kaçırırsa bir daha hayatta mutlu olamayacağını, onu başka bir klan şefinin oğluyla evli görmenin onu kahredeceğini biliyordu.

Tüm bu düşüncelerle boğuşurken içgüdüsel olarak eğildi ve onu öptü. Yağmurun ve onun masumiyetinin tadı birbirine karışmıştı. Nairna'nın dudakları da ona karşılık verince içinde daha önce hiç tatmadığı bir ateş peyda olmuştu.

Onun kendisine ait olmasını istiyordu. Onun gibi bir kızın çok daha iyisini hak ettiğini düşünse bile onu hak etmek için elinden geleni yapacaktı.

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

1305, Ballaloch

Bram ahıra kapanmıştı. Yorgunluğuna rağmen uyuyamıyordu. Uykusuzluktan gözleri yanıyor ama vicdanı uyumasına engel oluyordu. Callum hala tutsakken nasıl uyuyabilirdi ki?

Hala zindandaki çılgınlıkları duyuyor, gözlerini kapattığında karanlık onu esaret günlerine geri götürüyordu.

Tıpkı zindanın karanlığında aklını kaybetmemek için yıllarca yaptığı gibi, yine karısını, Nairna'yı düşünmeye başladı. Geçen yıllar onu nefes kesici bir genç hanıma dönüştürmüştü. Dudakları onu kendinden geçirmiş, tüm yorgunluğunu ve acılarını unutturmuştu.

Ancak garip olan bir şeyler vardı. Her ne kadar onun kocası olsa da, geçen yıllar onları birer yabancıya çevirmişti. Nairna

ona kendini sunmaya hazır değildi ve bunu anlayışla karşılayıp, ona biraz zaman vermeliydi. Zaten yıllarca yaşadığı tutsaklıktan sonra yumuşak bir yatakta, sevdiği kadının kollarında uyumak bile onu garip geliyordu.

Babasının düğün gecesi söylediklerini hatırladı, “*Ne yapacağınızı biliyorsunuz evlat. İçgüdülerine güven.*”

Eğer içgüdülerine güvenip, onda hak iddia etseydi, masum karısını şoka uğratabilirdi. Ona biraz daha zaman vermek onurlu bir savaşçının yapacağı en doğru şey olacaktı.

Babasının yanında savaşma arzusu, karısını düğün yatağında bırakıp gitmesine neden olmuştu. Evliliklerini tamamına erdirememişler, karı ve koca olarak ilk görevlerini bile gerçekleştirememişlerdi. Ailelerin bundan haberi olduğunu da sanmıyordu.

Şimdi babasının onu yanında savaşa götürmek istememesinin nedenini çok daha iyi anlıyordu. Asabi, kanı kaynayan on altı yaşında bir delikanlı olarak İngilizlerle yüzleşmeye hazır değildi. Babası Tavin MacKinloch kalkanını onu korumak için kaldırmış ve kendini savunmasız bırakmıştı.

Babasının kanlar içindeki bedeninin önünde dizlerinin üzerine çöktüğünde esir alınmanın bile bir önemi kalmamıştı. Ne kadar da aptaldı. Belki de onun ölümünün tek sorumlusu kendisiydi.

İşte bu yüzden Callum'u kurtarmalıydı. Babasına onu kollayacağına dair söz vermişti ve vicdanı rahatlatmanın, bir savaşçı olarak onurunu geri kazanmanın tek yolu buydu.

Elini ensesine götürdü. Zindanda boynuna takılan pranganın soğuk demirini hala hissediyordu. Başını sağa sola sallayıp o karanlık anıları zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

Ancak gözleri bileklerindeki yaralara takıldı. Kelepçelerin açtığı derin yaralar Nairna'yı ürkütmüş olmalıydı. Belki de yıllar sonra çıka gelip, onun üzerinde hak iddia etmeye hakkı yoktu.

Hala onu kocası olarak istiyor muydu? Onu kendinden uzak-

laştırmıştı ve Bram bunun sebebini anlayamamıştı. Ondan utanıyor ve belki de onu yıllar önce yaptığı bir hata olarak görüyordu. Zindanda geçirdiği yıllar da onu şüphesiz bir ucubeye çevirmişti.

Gözleri daldı. Hala Nairna'yı on altı yaşındaki kadar güçlü bir şekilde arzuluyor ve onun hayatına bir denge getireceğine inanıyordu. Sabırlı olmalı ve beklemeliydi. Gücünü ve onurunu geri kazandıktan sonra karısını da geri kazanacaktı.

Ahıra giren ayak sesleri onu ayağa kaldırdı. Eli, orada olmayan hançerine gitti.

Hamish MacPherson, Ballaloch şefi ve en büyük oğlu, eski rakibi Malcolm içeriye girdiler.

“Ahırda uyumana gerek yok delikanlı,” dedi şef. Bram’ı baştan aşağıya süzdü ve ona sıcak bir şekilde sarıldı, “Seni tekrar görmek güzel Bram. Hepimiz senin öldüğünü sanmıştık. Bunca yıldır nerelerdeydin?”

“Cairnross,” diye cevapladı Bram, bileklerini kaldırıp göstererek.

Hamish’in yüzündeki ifade bir anda solmuştu. Her İskoç gibi o da Cairnross zindanlarının karanlığını iyi bilirdi.

“Nasıl kaçtığın sormayacağım. Ama şanslısın ki, Harkirk’in adamları seni öldürmeden buraya getirdiler.”

Bram hiçbir şey söylemedi. Son hatırladığı kafasına geçirilen bir çuval ve boğazına dayanan soğuk bir bıçaktı. Sonrasında kendinden geçmiş ve uyandığında Nairna’yı başucunda bulmuştu.

Şef konuşmaya devam etti. Kelimeleri bir şekilde harmanlıyor, onun geri dönüşüne ne kadar memnun olduğunu anlatıp duruyordu. Bram elinden geldiğince ona kısa cevaplar vermeye çalışsa da, yorgunluk ve açlık dikkatini tamamıyla vermesini engelliyordu.

Sonunda Hamish’in yüzünde garip bir ifade belirdi. Bram bu

ifadeyi nasıl yorumlaması gerektiğini bilemiyordu. Kısa bir sessizlikten sonra şef söze tekrar girdi.

“Huzur içinde yatsın, Iver’in göçmesi iyi oldu. Yoksa ortalık çok karışacaktı.”

Bram onun neden bahsettiğini anlayamıyordu. Yüzündeki boş ifade her şeyi açıklamış olacak ki, şef lanet okuduktan sonra ekledi, “Sana hiçbir şey söylemedi, değil mi?”

“Ne söylemesi gerekiyordu?”

“Nairna, MacDonnel şefiyle evlendi. Dört yıl kadar önceydi. Iver geçen yaz öldü. Ama sen yaşadığına göre evlilikleri tanrı önünde geçerli değilmiş,” dedi adam, düşünceli bir şekilde sakallını düzeltirken, “Rahip Garrick’e danışacağım. O ne yapmamız gerektiğini...”

Bram, Hamish’in söylediklerinin gerisini duymamıştı bile. Kulakları uğuldamaya, başı ağrımaya başlamıştı.

Bir başkasıyla evlenmişti ve daha da kötüsü ona bunu söylemeye bile tenezzül etmemişti.

Öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu. Onca yıl boyunca Nairna’nın kendisini beklediğine, başka birine başını bile kaldırıp bakmadığına inanmak istemişti.

Ne kadar da yanılmıştı.

O an MacDonnel şefinin yaşıyor olmasını diledi. Onu elle-riyle öldürmek, kendisine ait olan şeye el sürdüğü için ona işkence etmek isterdi. Karısının masumiyetini elinden almış olan o aşağılık yaratığa lanetler okuyordu. Mezarında bir gün bile huzur bulamaması için dualar etmeye başlamıştı.

Öfkesi bir anda öyle büyümüştü ki, artık mantıklı düşünemiyordu. Yine de yüzündeki ifadeyi kayıtsız kılmak için elinden geleni yapıyordu. Zindanlarda geçen yıllar, ona acıyı nasıl gizleyeceğini öğretmişti. Ama Nairna’yı görmek ve onunla yüzleşmek istiyordu. Üstelik onu kaybetmeye hiç niyeti yoktu.

“Nairna benim karım. Onu himayeme alacağım,” dedi şefe

dönerek.

“Bu senin doğal hakkın. Artık çeyizi eskisi kadar dolgun değil, ama yine de bir başlangıç yapmanıza yetecektir.”

O anda çeyiz umurunda bile değildi. Tek istediği Nairna'yla konuşmak ve geçen yedi yılda neler olduğunu öğrenmekti. Onu alıp Glen Arrin'e götürecekti.

“Çeyizi alacağım.”

“Evliliğinden kalanları, Iver'ın ilk evliliğinden olan oğlu geri isteyecektir.”

Bram'ı bir başka korkutucu düşünce sardı.

“Şu evlilikten... Çocukları var mı?”

“Hayır,” dedi Hamish, bunu söylemekten rahatsız gibiydi.

Bram uzundur tuttuğu nefesini bırakmıştı, “Nairna nerede?”

“Odasında. Aslına bıkarsan bizi o gönderdi,” dedi şef, onu omzundan tutarak, “MacDonnel'larla konuşacağım. Nairna'ya kalan mirastan payınızı almaya çalışacağım.”

“Hayır. Bunu yapmayacaksın. Miras ve topraklar onun olsun. Nairna benimle geliyor.”

Hamish'in dudaklarında bir gülümseme belli belirsiz şekillendi.

“Döndüğüne sevindim Bram. Nairna'nın sana ihtiyacı var.”

Nairna sandığın önünde durmuş, kıyafetlerini katlıyordu. Bu ona bir şekilde huzur veriyordu. Sanki eşyalarını düzenlerken, zihninin karmaşasını da bir düzene sokuyormuş gibi hissediyordu.

Bram onu odada bırakıp gittikten sonra öylece uzanmış, onu düşünmüştü. Öpüşmeleri bir türlü aklından çıkmıyordu. Yıllarca o anın hayalini kurmuş, sonunda onun öldüğüne inanıp bu hayali kurmayı kendine yasaklamıştı. Ancak onun dudakları dudaklarına değdiğinde geçen yılların içinde yarattığı o boşluk bir anda

doluvermişti.

Yanakları kızardı. Vücudunun onu karşılık vermesine engel olamamıştı. Her ne kadar bunu yapmasının yanlış olduğunu, ona bir açıklama borçlu olduğunu bilmesine rağmen kendini kontrol edememiş ve o da Bram'ı öpmüştü.

Nasıl da kendinden geçmişti? Iver ona asla böyle hissettirmeyi başaramamıştı.

Bu kez yanakları utançla kızardı. Kendini Iver'a sunarak meğer ne kadar da büyük bir günah işlemişti.

Bram'a kalbini sunmaya hazır olduğunda onu kaybetmişti. Üç yıl yaşadığı çaresizlik ve acılar sonunda ne yapacağına bilememiş ve yeniden evlenmenin en doğrusu olacağına karar vermişti.

İçine gömdüğü o duyguların üzerini örtmeyi ise asla başaramamıştı. Şimdi o geri dönmüştü ve ne yapacağını, ne hissetmesi gerektiğini bilemiyordu. Bildiği tek bir şey vardı, o da Bram'ın yanında olmak, onun dokunuşunu teninde hissetmek onu ölesiye korkutuyordu.

Artık bir bakire değildi ve bir erkeğin dokunuşundan korkması için bir sebep yoktu. Ancak Iver'le olan birleşmelerinde hiçbir zaman bir şey hissetmemiş, öylece uzanıp, onun işini bitirmesini beklemişti. Ama Bram ona bakınca bile başı dönmeye başlıyor, hissettikleri onu korkutuyordu.

Acaba onu yanına alıp, MacKinloch klanının yaşadığı kuzeydeki topraklara götürecek miydi? Buna hakkı vardı ve karısı olarak ona itiraz edemezdi. Bram'ın ailesi İngilizlerin bile çekindiği savaşçı bir aileydi ve asabi yapılarıyla bilinirdi. Orayı evi olarak kabullenebilir miydi? Onların yaşantısına ayak uydurabilir miydi?

Yatağının altına sakladığı küçük kutuyu çıkardı ve açtı. İçinde artık rengi solmaya başlamış kırmızı bir kurdele duruyordu. Onu bağrına basıp, kaybettiği yılları geri kazanmak için tanıya

yakarmaya başladı. Belki de bu onun bir yuva sahibi olmak için son şansıydı. Onu yine sevebilir miydi? Ona karşı hissettiği o garip arzu onu korkutmalı mıydı?

Kapı açılıp yaşlı hizmetçi Jenny içeri girince kurdeleyi sakladı.

“Kocanı bulmuşlar,” dedi kadın.

Nairna içinde bulunduğu ruh halini elinden geldiğince gizlemeye çalışıyordu, “Güzel. Ona temiz elbise, yiyecek bir şeyler ve bir de banyo için sıcak su hazırlayın.”

Dul ve yaşlı kadın ona her zaman genç yaşında kaybettiği annesini hatırlatıyor, yaşına rağmen onu istirahata çekilmeye bir türlü ikna edemiyordu.

“Merak etme, ben her şeyi ayarlarım. Sen o döndüğü için mutlu musun onu söyle?”

“Evet, tabi ki,” dedi zoraki de olsa gülümseyerek.

Kadın ona şöyle bir bakıp gülmeye başladı, “Yoksa... Yoksa korkuyor musun?”

Nairna gözlerini önüne eğip hiçbir şey söylemedi. Bunun üzerine kadın bir kahkaha atıp odadan çıkarken ekledi, “Artık deneyimli bir kadınsın, kaygılanmayı bırak.”

Her ne kadar bu doğru olsa da, daha önce kendini hiç böyle hissetmemişti. Artık deneyimli bir kadındı belki, ama daha önce hiç böyle korktuğunu hatırlamıyordu.

Bram'ın ay ışığının gölgesindeki yüzünü düşünmeye başladı. Çizgileri nasıl da sertleşmişti. Uzun saçları omuzlarına kadar dökülüyordu. Yüzünü saklayan sakalına rağmen, dudaklarının ipeksi dokunuşu hala aynıydı.

Yine aynı ürperti içini sardı. Bu şeytanın işi olmalıydı ve bir azize bile onun dudaklarına karşı gelebilir miydi bilemiyordu.

İşte onu korkutan da buydu. Onun yanında içinde büyüyen arzuya engel olamıyor, o güçlü duyguyla aklını yitirmekten ve karnındaki o titreşimin büyük bir acıya dönmesinden korkuyor-

du.

Onu tekrar kaybetmekten korkuyordu.

O genç, utangaç delikanlı gitmiş, yerine cehennemin kapılarından geçip özgürlüğüne kavuşmuş, sert bir yabancı gelmişti.

“Bana evlendiğini ne zaman söylemeyi planlıyordun?”

Korku dolu bir çığlık atıp, elini göğsüne götürdü Nairna. Bram, kapının eşiğinde dikiliyordu.

“Beni korkuttun. Geldiğini duymadım.”

“Ne zaman evlendin?” dedi Bram, umursamaz bir tavırla. Yüzündeki çizgiler şimdi daha da sertti.

“Senin öldüğüne kanaat getirdikten üç yıl sonra.” Bakışlarını önüne eğmiş, onun ateş saçan gözlerine bakmaktan kaçınıyordu. Bram sessizce, sanki öfkesiyle savaşıyormuş gibi, delici bakışlarla ona bakıyordu.

“Gece nereye gittin?” diye sordu Nairna, sessizliği bozmak için, “Öyle aniden çıkıp gittin ki...”

“Kalmamı istediğinden emin değildim,” dedi Bram. Bakışları yorgundu ama yine de onu baştan aşağı süzüyor ve sanki geçen yıllar boyunca hayal ettiği şeyi, sanki yine elinden kaçıp gidecekmiş gibi aklına kazımaya çalışıyordu. Onun gözlerindeki arzuyu görebiliyordu Nairna. Ancak Bram'ın ifadesinde çok daha güçlü, sanki onu ölesiye rahatsız eden bir şey vardı.

“Onu seviyor muydun?” diye sordu sessizce, “Şu evlendiğin adamı.”

“İver bana karşı nazikti,” dedi Nairna, titreyen ellerini gizlemeye çalışarak.

“Benim geri gelmememi dilediğine eminim,” dedi Bram, yüzünde acı bir gülümsemeyle.

“Yanılıyorsun.”

Onu yeniden karşısında görmek tanrının bir lütfuydu. Ama bunu nedense ona söylemeye cesareti yoktu. Yaptığı şey yüzünden vicdan azabı duyuyordu ve onu hiçbir zaman unutmadığını

söylemek kulağa samimiyetsiz gelecekti.

“Senin için yiyecek bir şeyler ve banyo hazırlattım,” dedi konuyu değiştirmek isteyerek.”

Bram onu dinlemiyor gibiydi. Yaklaşp elini ona uzattı ve Nairna'nın kaçırıldığı bakışlarını dikti gözlerini. Nairna kızarmıştı. Bram sanki onun yüzünü ezberlemek istiyormuş gibi dikkatle onu izliyordu.

İşte o an onun bileğindeki derin kesikleri gördü Nairna. Ona neler yaşadığını sormak istiyor, ama Bram'ın yüzündeki o ifade bunu yaparsa onu rahatsız edebileceğini söylüyordu.

Bram elini yavaş indirip yandaki masaya ilerledi ve sanki masadan güç almasa düşecekmiş gibi bakışlarını önüne eğerek bir süre öylece durdu.

Ona banyo yaparken yardım etmeli miydi? Yorgundu ve artık bunu gizleyemiyordu.

Daha ona sormaya kalmadan Jenny bir tepsiyle odaya girdi. Ardından da bir küvet ve sıcak su taşıyan hizmetçiler onu takip ettiler. Hizmetçiler tahta küveti sıcak suyla doldurduktan sonra Bram onlara emretti.

“Bizi yalnız bırakın.”

Jenny bir an duraksayıp Nairna'ya baktı. Ancak göz göze geldiklerinde onları yalnız bırakması gerektiğini anlamıştı.

Kapı kapanınca Bram, yemek tepsisine doğru ağır adımlarla yaklaştı. Tabaktaki yahni ve ekmeği önce kokladı. Sanki yıllardır yemek yememiş gibiydi.

“En son ne zaman bir şeyler yedin?” diye sordu Nairna.

“Üç gün önceydi,” dedi Bram, ağır hareketlerle ekmeği yahniye banıp ağzına atarken. O açlığa rağmen yine de yemeğe saldırmıyordu. Birkaç lokma yedikten sonra yemeği bıraktı. Nairna tabakları toplamak için davranınca onu durdurdu, “Bırak, daha sonra tekrar yemeğe çalışacağım.” Nairna uzun süre aç kalanların bir anda çok fazla yemek yiyemediklerini duymuştu. Bu

yüzden bir şey söylemedi.

Bram üzerindeki kileri çıkarmaya başladı. Nairna onun kendisinin gitmesini isteyip istemediğinden emin değildi ve ona bakmamaya çalışıyordu. Ancak bir anda gözü kaydı ve onun vücudunu görünce acıyla elini ağzına götürdü.

Tüm göğsünde derin kesikler ve kırmızı, mor izler vardı.

Karnına bir ağı saplandı. Ona bunu yapanlara lanetler okudu. İşte o an Bram onu kovsa bile gitmemeye karar verdi. Ona yardım etmeli, onun yaralarını iyileştirmeliydi. Yıllarca tutsak kalmış, işkenceler çekmiş kocasına karşı bu onun en büyük göreviydi.

Bram hiçbir şey söylemeden yavaşça küvete girip uzandı ve gözlerini kapadı, “Beni böyle görmek istemezsen bunu anlarım,” dedi sessizce.

Nairna temiz bir bez alıp ona doğru yürümeye başladı, “Sana ne yaptılar böyle!” Ancak bir an duraksayınca Bram uzanıp bezi onun elinden aldı ve yaralarını temizlemeye başladı.

Nairna gergindi. Ona dokunmaktan, canını acıtmaktan korkuyordu. Ayrıca ona dokunursa neler hissedeceği biliyor ve korkusu daha da artıyordu.

Ama bir yandan da ona yakın olmak için büyük bir istek duyuyordu. Yaklaşp küvetin baş ucuna oturdu ve Bram'ın uzun saçlarını okşadı.

“Saçlarını kesmemi ister misin?”

Bram uzanıp onun elini tuttu, “Yedi yıldır kesilmediler,” dedi.

“Öyleyse izin ver onları keseyim.”

Onunla ilgilenmek istiyordu ve saçını keserken ona acı vermeyeceğinin de farkındaydı. Bu yüzden cesur davranmıştı. Üstelik onunla iki yabancı gibi olmak da içini acıtıyordu ve bu yakınlaşmaları için bir fırsattı.

Bram onun avucunun içini okşadı, “Üzgünüm Nairna.”

Sesinin tonu öyle kırılgandı ki, Nairna'nın içi bir kez daha acımişti. Yer değiştirip onun önüne geçti ve gözlerinin içine baktı. Keşke onu tekrar öpseydi. Aralarındaki sessizlik uzadıkça gerginliği daha da artıyordu. Sonunda Bram yavaşça onun elini bıraktı. Onu başka biriyle evlendiği için affedemediği belliydi.

Nairna doğrulup bir bıçak almak için masaya yöneldi. Elinde bıçakla geri döndüğünde Bram'ın korku dolu gözlerle bıçağa baktığını ve küvetin iki yanına sıkıca tutunduğunu gördü. Onu böyle bir bıçak gördüğünde bile korkutacak şeyler yaşamış olmalıydı.

“Bunu istediğine emin misin?” diye sordu Nairna.

“Evet. Ama lütfen elini çabuk tut.”

Nairna onun arkasına geçip saçlarını omuzlarının üzerine kadar kısaltmaya başladı. Gerisini bir makasla halledebilirdi. Ama onu daha fazla yormak istemiyordu. Belli ki hala ona yapılan işkencelerin etkisi altındaydı.

Sonunda işini bitirdi ve eline bir sabun alıp onun saçlarını yıkamaya koyuldu. Başına masaj yaparak Bram'ın saçlarını güzelce yıkıdı. Onun yavaş yavaş gevşediğini hissedebiliyordu.

Nairna'nın bakışları Bram'ın göğsündeki kesiklere kaydı.

“Düğün gecemizden sonra bana neler olduğunu söyle,” dedi, onun dikkatini dağıtmaya çalışarak, “Glen Arrin'e saldırdıklarını duydum.”

O günü unutamıyordu. Daha düğün gecesinde damat ve akrabaları çekip gitmek zorunda kalmışlardı.

“Eve vardığımızda şehrin etrafı sarılmıştı. İngilizler her tarafa ateşe veriyor ve kadın çocuk dinlemeden kılıçtan geçiriyorlardı. Babam uzun bacaklı Edward'la anlaşmayı reddettiği için bizden nefret ediyorlardı,” dedi Bram, kralın adını ağzına almaktan bile hoşnutsuz gibiydi.

Gözlerine yine o ateş yürümüştü. İçinde hala büyük bir öfke taşıdığı görülebiliyordu, “Kardeşim Callum hala ellerinde.”

Hemen ardından küvette doğruldu. Üzerinden akan damlalara aldırmaksızın havluya uzandı. Nairna'nın yanakları kızarmıştı. Bram ise erkekliğini gizlemeye bile çalışmıyordu.

Ona bakmayı kes, dedi kendi kendine. Ama bir yandan da kızaran yanaklarına rağmen gözlerini ondan alamıyordu.

“Kardeşini nasıl kurtaracaksın,” diye sordu, olağan bir ses tonu yakalamaya çalışarak.

“Bilmiyorum. Belki bir ordu oluşturur ve onlara saldırırız. Ya da fidye veririz,” dedi ve üzerini kurulamaya koyuldu.

Fidyenin bir işe yaramayacağını biliyordu Nairna. İngilizlerin ne kadar düzenbaz olduklarını yıllar içinde öğrenmişti.

“Fidye işe yaramayacaktır,” dedi lafını sakınmadan, “Hem parayı alacaklar, hem de kardeşini ellerinde tutmaya devam edeceklerdir.”

“Onu oradan kurtaracağım Nairna” dedi Bram. Gözlerinden kararlılık okunuyordu. Yüzüne bakılınca kendi hayatı pahasına bile kardeşini o zindandan kurtarmaya ant içtiği görülebiliyordu.

Bram karşısında çırılçıplak dikilince arkasını dönüp, onun yarım bıraktığı tabakla ilgileniyormuş gibi yapmaya başladı. Bram'ın yaklaşan ayak seslerini duyuyor ve heyecanı her saniye daha da artıyordu.

Sonunda onun ellerini belinde hissetti. Bram onu kendine döndürüp gözlerinin içine baktı. Bakışları birleştğinde onun gözlerinde anlam veremediği bir şey sezdi.

“Ona kendini sundun, değil mi?”

Bram'ın sıcak nefesini yanaklarında hissedebiliyordu. Ona yalan atamazdı. Yavaşça başını eğdi.

Iver'la evlenmişti. Ona karşı hiçbir şey hissetmediği halde bunu yapmıştı. On sekiz yaşındaydı ve bir ailesi olsun istiyordu. İskoç bir kız için babasının himayesinde yaşamak onur kırıcıydı.

“Onca yıl boyunca, zincirlere vurulmuş halde senin hayalinle hayata tutundum. Ama şimdi geri geliyorum ve senin evlendi-

ğini öğreniyorum.”

“Geri dönüp geçmişini değiştiremem Bram,” dedi duruşunu dikleştirerek, “Ama her şeyi geride bırakıp yeniden başlamaya hazırım.”

Bram onun ellerini sıkıca tuttu ve yüzüne baktı. Bakışlarında çok garip ve anlaşılması güç bir şey vardı.

Hemen sonra eğildi ve onu öpmeye başladı. Önce sert bir şekilde, sanki onun sahibi olduğunu ispatlamak istercesine, sonra da tıpkı yedi yıl önce ona ilk öpücüğünü veren o masum genç delikanlı gibi büyük bir şefkatle öptü onu.

Yavaşça dudaklarını onun dudaklarından ayırdı ve Nairna'nın avucunun içine soğuk bir şey koyup arkasını döndü.

“Birkaç saat içinde yola çıkıyoruz. Hazırlansan iyi edersin,” dedi kapının eşiğinde durup.

Kapı kapanınca Nairna avucunu yavaşça açtı. Avuç içinde parlak, yeşil bir taş duruyordu.

Bu ona düğün günlerinde verdiği taşı.

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

“MacDonnells şefine haber gönderdim. Rahip Garrick onlarla sana ait olan mal varlığı hakkında pazarlık edecek.”

“Hangi mal varlığı? Evliliğimiz bile geçersizdi,” dedi Nairna, babasına. Bunu dile getirmek bile onu utandırıyordu. Bilmeden de olsa onursuz bir davranışta bulunmuştu.

“Evlenirken onlara verdiğimiz çeyiz,” dedi Hamish, “Iver'dan kalan miras geçersiz olduğuna göre en azından çeyiz olarak onlara verdiklerimizi geri almalıyız,” dedi babası ve onu kolunun altına alıp omzuna bastırdı, “Sen kaygılanma, ben her şeyi ayarlayacağım. Şimdi huzur içinde kocanla evine git.”

Nairna başını aşağı yukarı salladı. Her şey öyle çabuk gelişmişti ki, Glen Arrin'ı evi olarak kabullenmesi gerektiğini bile düşünecek vakti olmamıştı. Bir yandan Bram'ın dönüşüne şükrediyor, diğer yanda da içine düştüğü karışıklığa lanet ediyordu.

Yine de Callendon'a dönmek zorunda kalmayacağı için mutlu olmalıydı. Bram'le yeni bir hayata başlayacaktı ve ikisinin mutluluğu için adaklar adamaya hazırды. Avucunda duran renkli taş dokunup bir dilek diledi.

“Her şey düzelecek Nairna,” dedi babası, onu öyle düşünceli görünce, “Şimdi yola çıkmalısınız. Harkirk'e zindandan kaçan bir tutsağın haberi ulaştıysa, askerler Bram'ı aramaya gelebilir.”

Nairna'nın yüreğine ince bir sızı yayıldı. Daha önceki gün sevdiği adam gözlerinin önünde öldürölmek üzereydi. Eğer babası olaya müdahale etmeseydi... Bunu artık düşünmek bile istemiyordu.

“Size bir araba ve yolluk hazırlattım,” diye devam etti Hamish. “Şimdi yola koyulun. Hava hala aydınlık. Lord Harkirk'in topraklarından geçmek zorundasınız.”

Nairna dudaklarını büktü. Glen Arrin'e giden tek yol, iki dağın arasından geçiyordu ve Harkirk'in kalesi de vadiye konuşlandırılmıştı.

Babasıyla beraber dış avluya yürüdüler. Bram onu bekliyordu. Araba çoktan yüklenmişti ve gitmeye hazırды.

“Yanınıza elli altın veriyorum,” diye ekledi babası.

“Hayır, o altınlara klanımızın ihtiyacı var.”

“MacDonnells şefi ve senin üvey oğlun aklı başında bir adamdır. Bana senin çeyizini geri ödeyeceğine eminim.”

Nairna babasını sıkı sıkı sarıldı. Gözlerinde biriken yaşlardan görüntüsü bulanıklaşmıştı, “Teşekkürler baba.”

“Hadi artık gidin. Bana kuzgunlarla haber göndermeyi de unutmayın,” dedi Hamish, Bram'ı muhatap alarak.

Bram başıyla yaşlı adamı onayladı. Arabanın dizginlerini tutmuş Nairna'yı bekliyordu. Etrafına bakınca Nairna, yaşlı hizmetçisinin ortalarda olmadığını fark etti.

“Jenny bizimle gelmiyor mu?”

Bram başını sağa sola salladı, “Henüz olmaz. Öncelikle Glen

Arrin'in durumuna bakmalıyım. Sonra onu aldırırız.”

“Peki, ya korumalar?” Nairna, onun yanlarında onlara eşlik eden birileri olmadan seyahat etmek istediğine inanamıyordu. Tüm bölgeye huzursuzluk hâkimdi.

“Bu yalnızca dikkat çekmenize yol açar,” dedi babası.

Bu Nairna'nın hoşuna gitmemiştir. Çok tehlikeli bir işe kalkışıyorlardı. Bile bile düşman topraklarından korunmasız geçeceklerdi ve bu intihar demekti.

“Merak etme, güvende olacağız,” dedi Bram ve pelerinin altına sakladığı kılıcının sapını gösterdi.

Nairna onun haklı çıkmasını umarak kendisine uzatılan eli tuttu ve arabaya, kapalı olan arka kısma tırmandı.

Kuzey batıya doğru ilerledikçe tepeler yükselmeye başlamıştı. Gölün suyunun gümüşü yansımaları kayalar ve önlerinde uzanan yeşil düzlükle tezatlık oluşturuyordu. Yağmur yağmaya başlamıştı ve artık çevrelerinde onları gizleyen ağaçlar da seyrekleşmişti.

Nairna yağmura alıştı, ama o gün alçalan bulutlar ve aralarından geçtikleri dağlar yağmurunda etkisiyle korkutucu bir manzaraya dönüşmüştü.

MacKinloch Klanına giden yol at üzerinde iki gün sürüyordu. Nairna Glen Arrin'e yalnızca bir kez gitmişti ve Bram'ın öldüğü haberi geldikten sonra orada yabancı bir aileyle kalmaktansa evine, kendi klanına dönmeye karar vermişti.

Oturduğu yerden Bram'ı izledi. Gergin görünüyordu. Omuzları yorgunluğuna rağmen dimdik duruyordu ve bakışlarını ufuk çizgisine dikmişti. Onu biraz gevşetmenin bir yolunu bulmalıydı. Ama Bram öyle soğuk ve mesafeliydi ki, ona yanaşmaya cesaret edemiyordu.

Bir saat kadar sonra dayanamayıp arabanın vagonundan çıkıp, onun yanına oturdu. Bram çenelerini kasmış, dikkatini yoldan ayırmıyordu. Kaygılı görünüyordu.

“Tutsak edildiğinden beri aileni görmedin, değil mi?” dedi Nairna, sessizliği bozmak için. Cevabı zaten bilmesine rağmen onu biraz konuşturmanın iyi olacağını düşünmüştü.

Bram sadece başını sallamıştı.

“Diğer kardeşlerin seni gördüklerine sevinecekler mi dersin?” diye yeniden şansını denedi. Bram bu kez omuz silkmekle yetinmişti. Sanki cevabı kendisi de bilmiyordu.

Eğer böyle susmaya devam ederse yolculuk Nairna'nın sandığından daha uzun ve sıkıcı olacaktı.

“Dilini Ballaloch'da mı bıraktın, yoksa sadece beni görmezden gelmeye mi çalışıyorsun?”

Bram dizginlere asıldı ve başını çevirip ona baktı. Gözlerinden onun sorularından rahatsız olmaya başladığı anlaşıyordu.

“Bizi kurtarmayı denemediler bile Nairna. Kardeşim ve ben yıllardır esaret altındayız. Aileden bir kişi bile bizi arayıp sormadı ve nedenini de bilmiyorum.”

Onun bu sert çıkışı, Nairna'yı ona bu soruyu sorduğuna soraçağına pişman etmişti.

“Onlarda senin kuşatmada öldüğünü sanıyorlardı. Babama haber gönderen de onlardı,” dedi elini uzatıp onun bileğine dokunarak, “Sanırım herkes sizin öldüğünüzü düşünüyordu.”

Nairna'nın sözleri onu hiç de rahatlatmışa benzemiyordu. Bram dizginleri yeniden salıp atları hızlandırdı ve tümsekli yolda ilerlemeye devam ettiler.

Öğleden sonra çöken sis saatler akşama doğru ilerledikçe biraz da olsa dağılmaya, önlerindeki patikayı alaca karanlıkta görünür kılmaya başlamıştı. Yolun iki yanında Harkirk'in kaleyi

İskoçlardan korumak için açtırdığı hendekler belirmişti. Artık geri dönüşleri yoktu ve doğrucu bu yolu takip etmeliydiler.

Bram'ın koluna uzandı. Korkmaya başlamıştı.

“Seni yakalayan askerler Harkirk'in kalesinden geliyorlardı,” dedi ileride beliren yapıyı göstererek.

Başlarda yalnızca tahta duvarlı bir garnizon olarak inşa edilmiş yapıya taş bir kule eklenmişti. Nairna babasının altınlarıyla yapılmış o kuleye tiksintiyle baktı.

Bram elini uzatıp onun elini hafifçe sıktı ve tekrar dizginleri kavradı. Gözleriyle kaleyi inceliyordu, “Kale ne zamandır burada?”

“Garnizonu beş yıl önce inşa ettiler. O zamandan beri de her geçen yıl daha da büyüyor.”

Harkirk'in oraya kalıcı ve kale yapmaya niyetli olduğunu artık bölgedeki her İskoç biliyordu.

“Bu arazinin babana ait olduğunu sanıyordum.”

“Artık değil,” dedi Nairna öfkeyle, “Lord Harkirk toprakları bizden aldı ve karşılığında da bize koruma sağlayacağını söyledi. Adi kan emici.”

Bram kılıcını kınından çıkarıp bacaklarının arasına yerleştirdi. Hamish kılıcı ona hediye etmişti. Kılıcın kabzası yerden neredeyse Nairna'nın göğsüne kadar geliyordu ve onu savurmak için savaşçının iki elini birden kullanması gerekiyordu. Nairna, Bram'ın onları savunabilecek güçte olup olmadığını merak ediyordu.

Ellerini hala dizginlerde tutmasına rağmen oturuşunu değiştirmiş, etrafını gözler olmuştı.

Kalenin hemen dışından geçerlerken iki asker onlara doğru at sürmeye başlamışlardı. Birkaç dakika sonra da yollarını kesip onları durdurmuşlardı.

Nairna'nın kalbi sanki büzülmüştü. Yolun başından beri kimseye gözükmeden kalenin yanından geçip gitmek için dualar

edip duruyordu. Ama görünen o ki azizler o gün onu duymamışlardı. Korkusunu bastırmaya çalışsa da, önceki gün Bram'ın boynuna bıçak dayayan o acımasız İngilizleri aklından bir türlü çıkaramıyordu.

Askerler yaklaştıkça Bram arabanın hızını azaltmaya başlamıştı.

“Hızlanıp kaçsan daha iyi değil mi?” diye atıldı Nairna.

Ancak bir cevap alamadı. Bram gözlerini ileriye dikmiş, sanki trans halinde gibi dizginleri tutuyordu, “Bram?” diye yeniden sordu Nairna.

“Sadece iki asker var. Eğer bizi tehdit etmeye kalkarlarsa onlara bunu ödetirim.”

Bram'ın soğukkanlılığı onu şaşırtmıştı. Onlar gözünü kırpmadan öldüreceğine o an hiç şüphesi kalmamıştı. Yine de buna gerek kalmaması için dua ediyordu.

Askerlere şöyle bir baktı Nairna. İki zırhlı asker ellerinde mızraklarla, ağır ağır at sürerek yaklaşıyorlardı. Tavırlarından düşük rütbeli oldukları ve onları sorgulamaya gönderildikleri belliydi.

Adamlar yaklaştıkça sinirleri daha da gerilmeye başlamıştı. İki asker arabanın iki yanına konuşlandılar. Bram durmadı. Ağır ağır devam ediyordu. Atlılar da onlarla beraber ilerliyorlardı. Nairna'nın tarafındaki pis pis sırtıtmaya başladı. Nairna onunla göz teması kurmamak için elinden geleni yapıyordu.

Bram ise sanki askerleri fark etmemiş gibi önüne bakmaya devam ediyordu. Öyle soğuk kanlıydı ki, bu Nairna'yı bile korkutmuştu.

“Durmayacak mısın?” dedi içlerinden biri. Gözlerini Nairna'dan ayırmıyordu, “Lord Harkirk size misafir perverliğini göstermek istiyor.”

Nairna eğer onlara cevap verirse, bunun onları cesaretlendireceğini gayet iyi biliyordu. Bram'a iyice sokuldu. Adamların

onları bırakıp gitmeleri için dualar mırıldanıyordu. Ancak iki asker onlarla birlikte at sürmeye devam ettiler.

“Şu kadının bir tadına bakmak isterdim,” dedi bir tanesi pişmiş kelle gibi sırtarak. Nairna yerinde iyice büzüşmüştü.

İşte o an Bram kılıcını çekti ve Nairna'ya bulaşan askere doğrulttu. Diğer elinde bir kısa kılıç vardı. Kasları ağır kılıcı tutarken gerilmişti, ancak titremiyordu bile.

Nairna hemen dizginlere atıldı. Bir yanda da *Claymore* gibi ağır bir kılıcı Bram'ın nasıl böyle tek elle tutabildiğine hayret ediyordu.

“Ona dokunursan elini keserim,” dedi yüzünde tehditkar ve kara bir gülümsemeyle, “Sonra da başını. İnan bana bunu büyü bir zevkle yaparım.”

Askerler birbirlerine bakıp korkuyla geri çekilmeye başladılar.

“Varın yolunuza gidin,” dedi bir tanesi.

Bram onlar uzaklaşınca dek kılıçlarını indirmede. Adamlar gözden kaybolunca yavaş yavaş iki kılıcı da indirdi. Ancak yüzündeki o sert ifade bir nebze olsun değişmemişti.

Kale artık gözden kaybolunca Nairna uzundur tuttuğu nefesini bıraktı. Eğer onları sorgulamaya başlasalar başlarına gelecekleri hayal bile edemiyordu. Bram'ın kimliğini öğrenmeleri ve onu gözaltına almaları her şeyi mahvedebilirdi.

Evet, babası haklıydı. Ballaloch'da kalmaları tehlikeliydi. Sadece Glen Arrin'de, Bram'ın ailesinin yanında güvende olacaklardı.

Güneş artık batmaya başladığında Nairna Bram'a sordu.

“Geceyi geçirmek için duracak mıyız?”

Bram'dan hiç ses gelmemişti.

“Bram?” diye sordu tekrar. Ancak yine hiçbir cevap alamadı. Ne kıpırdıyor, ne göz kırpyordu. Bakışlarını ileriye dikmişti. Nairna onun dizginleri tutan ellerinin titrediğini görünce paniğe kapıldı. Ters giden bir şeyler vardı.

Bram bir hayaletten farksızdı. Ne bir tepki veriyor, ne de kımıldıyordu.

“Neler oluyor?”

Nairna atılıp dizginleri sertçe çekti ve atları durdurdu. Onun ellerini tutup kendine doğru çekti, “Söyle bana, iyi misin?”

Adamın bakışları bomboştu. Sanki bir büyü altındaymış gibi Nairna'nın bakışlarını delip geçiyor ve ardındaki boşlukta bir şeyler görüyordu.

Nairna uzanıp onun yüzüne dokunmak istedi. Bunu yaparsa onu rahatlayacağına inanıyordu. Bram bir anda onu bileğinden kavradı ve sıkmaya başladı.

Nairna acıyla inledi. Adamın eli bileğini bir kelepçe gibi sıkıyordu.

“Bram, benim, Nairna,” diye söylendi acıyla, “Bana bak,” dedi acıyla inleyerek, “Benim, Nairna... Karın!”

Ancak nafîle, Bram onu duymuyordu. Ondan kurtulmaya çalıştı Nairna, “Bram, canımı acıtıyorsun.”

Sonra bir anda tuttuğu bileği bıraktı ve gözlerini kırıştırmaya başladı. Nairna bileğini kurtarmış ovuşturuyordu.

“Ben... Ben seni incittim mi?”

Nairna öfkeyle ona bakıyordu. Başını sallamakla yetindi. Ona ne diyebilirdi ki?

“Beni affet,” dedi Bram, ağır ağır soluyarak. Sanki derin bir uykudan uyanmış gibi gözlerini kısmıştı, “Kâbus görüyordum. Uykuya dalmış olmalıyım.”

“Ama gözlerin açıldı!”

Bram titreyen ellerini kaldırıp bir süre baktı ve sonra da yüzünü ellerinin arasına aldı. Belki de aklını kaçıırıyordu. Nairna

aradaki farkı söyleyebilecek durumda değildi.

“Bu gece burada duralım,” dedi sessizce, “Dinlenmeye ihtiyacın var. Sabah erkenden yola çıkacağız.”

“Nairna,” dedi Bram, başını kaldırarak. Yüzündeki ifadeden çok üzgün olduğunu görülmüyordu, “Seni bilerek asla incitmeyeceğimi bilmelisin. Ne kadar üzgün olduğumu sana anlatamam.”

Nairna hiçbir şey söylemeden arabadan indi. Aklı çok karıştı ve ağzından çıkacak kelimelere güvenmiyordu. Başını hafifçe salladı ve yanlarından geçen akarsuya doğru ilerlemeye başladı.

Bram gözlerini ondan ayıramıyordu. Karısı akarsuya eğilmiş, bileğini soğuk suya tutuyordu. Onu böyle görmek sanki ruhuna derin bir yara açmıştı.

Bunu ona da yapmıştı. Kâbuslarının onu hiç tanımadığı o adama çevirmesine izin vermişti. Ona dokunmuş veya bir şeyler söylemiş olmalıydı Nairna. Ancak böyle durumlarda kendi üzerinde hiç kontrolü yoktu.

İngiliz askerleriyle karşılaştıkları andan beri kendini iyi hissetmiyordu. Onların armalı zırhlarını görmek, Nairna'ya davranışlarını iştirmek, son yıllarda yaşadığı acıları geri çağırılmıştı. Sanki anılarının ateşinin üzerine gaz yağı dökülmüştü.

Masum karısını incitmişti ve ondan nasıl özür dileyeceğini bilemiyordu. Ona bunu açıklasa bile anlayacağını sanmıyordu.

Yıllar süren işkenceler onu değiştirmişti. Artık normal bir insan gibi uyuyamıyordu. Uzun saatler boyunca uyanık kalıyor, sonunda yorgunluk onu hiç uyarmadan içine çekip bilincini ele geçiriyordu.

Bir an öylece dikilirken kendini kaybediyor ve gözlerini açtığı anda arada neler yaşandığını hatırlamıyordu. Taş duvarlarda çalışırken birçok kez sırtına inen kırbacın sesiyle uyandığı ol-

muş, kırbacın acısını ise dakikalar sonra hissetmeye başlamıştı.

Artık orada değilim, diye hatırlattı kendi kendine, *Her şey geçmişte kaldı.*

Ancak Callum hala oradaydı ve onu koruyacak kimsesi yoktu.

Arabadan inip atları çözdü ve onları akarsuya doğru götürdü. Karısı hala olduğu yerde duruyordu ve gözlerinde büyük bir korku vardı. Bunu ona yaptığı için kendini asla affetmeyecekti.

Atlar su içerken gözlerini nehre dikti. Ona kendini nasıl affettireceğini bilemiyordu. Sözcüklerle asla arası iyi olmamıştı.

Ancak sessizliği Nairna bozunca rahatladı, “Sen iyi misin Bram?”

Bram başını salladı, “Bileğin hala ağrıyor mu?”

“Çok değil,” dedi kadın, sesinde kaygılı bir tınıyla.

Uzanıp onun bileğini tuttu ve kızaran yeri hafifçe okşadı. Kendinden nefret ediyordu.

“Önemli değil,” dedi Nairna sessizce. Bram onun yeşil gözlerine bakınca, onun kendisine yaşadığı o kâbus yüzünden sırtını dönmeyeceğini anlamıştı. Oysaki onun kendisini yıllarca affetmeyeceğini düşünmüştü. Ona bir kez daha hayran oldu. O onurlu bir kadındı ve kocasına duyduğu saygıyı böylelikle ispatlamıştı.

Nairna onun gözlerindeki pişmanlığı görebiliyordu ve bu içini acıtmıştı.

“Yüzündeki yaraya dokunmamalıydım. Kendinde değildin ve bunu anlamalıydım,” dedi Nairna, onu rahatlatmak ve vicdan azabından kurtarmak için.

Uzun bir süre sessizce Nairna'nın bileğine bakmaya devam etti Bram.

“Bu bazen oluyor Nairna. En son ne zaman uyuduğumu ve doğru düzgün yemek yediğimi hatırlamıyorum.”

Nairna uzanıp onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözleri-

nin içine baktı. Onun fiziksel yaralarından çok daha fazla yarası olduğunu gözlerinde görebiliyordu. Sanki ruhu incitmişti.

Bram geri çekilip ateş için odun toplamaya başladı. Nairna da arabadaki yiyecekleri çıkarmaya koyuldu. Ateş yanana dek ikisi de konuşmadılar.

Bram yine yulaf ekmeginden birkaç ısırık aldıktan sonra geri bırakmıştı.

“Eğer yemezsen gücüne nasıl kavuşacaksın Bram?” dedi Nairna, bir anne şefkatiyle.

Bram başını salladı, “Henüz bunun için çok erken. Midem buna alışık değil,” dedi doğruca ateşe bakarak, “Nairna, yorgun olmalısın. Neden gidip arabada uyumuyorsun?” diye devam etti.

Nairna, cğer onu bırakıp giderse, Bram'ın sabaha kadar uyumayacağını biliyordu. Onun yanına yanaştı.

“Benimle gel. Beraber uzanalım. Sen benden daha yorgun olmalısın.”

Yüzündeki ifadede yılların yorgunluğu vardı. Ama yine de diretmeye devam etti Bram, “Hayır, kalıp nöbet tutacağım.”

İşte o an başka bir düşünce şekillendi Nairna'nın zihninde, “Yoksa uyumaktan korkuyor musun?” Belli ki kâbusları ona eziyet ediyordu ve bu yüzden uyumaktan çekiniyordu.

Bram hiçbir şey söylemedi. Sessizce ateşi izlemeye devam ediyordu. Bunun üzerine Nairna başını onun dizine koyarak onunla kalmaya karar verdi. Bram onun kocasıydı ve ona her zamankinden çok ihtiyacı vardı.

Ona iyice sokuldu ve gözlerini kapadı. Bram elini uzatıp onun saçlarını okşamaya başlamıştı. Uyuyamayacağını bilse de, onun biraz da olsa rahatladığını bilmek Nairna'yı mutlu ediyordu.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

Bir sonraki akşam Glen Arrin'e ulaşmayı başarmışlardı. Bram evini görmenin verdiği rahatlığı çok uzun süre yaşayamadı. Dönüşünün diğerlerini nasıl etkileyeceğini kestiremiyordu. Babasının ölümünden kendisini sorunlu tutuyordu ve kardeşlerinin onu suçlamalarından korkuyordu.

Kaleye yaklaştıkça Bram'ın yüreği sızlamaya başladı. Bir zamanlar heybetli bir kale olan Glen Arrin, zamana yenik düşmüştü.

Duvarlar güçlü bir rüzgârla yıkılacak gibi duruyordu ve yıllarca uğradığı İngiliz saldırıları duvarlarda boşluklar oluşturmuştu. Ancak hala, tıpkı artık güçten düştüğünü kabullenmeyen yaşlı bir adam gibi inatla ayakta durmaya devam ediyordu.

“Biraz tamirata ihtiyacı var, değil mi?” dedi Nairna. Bram arabayı durdurmuş, inmeye hazırlanıyordu, “Yeni bir duvar ve

ağaç destekler iş görür.”

Bram ona şöyle bir baktı. Karısı kalenin durumu hakkında iyimserdi. Ancak Bram ikisi için gurur duyarak yaşayabilecekleri bir yuva kurmak istiyordu ve kale beklediğinden çok daha kötü bir durumdaydı.

“Burası tam bir felaket,” dedi, “Bir fırtına çıksa yıkılacak gibi duruyor.”

“Bence fazla kötümser yaklaşıyorsun. Birkaç adam üzerinde çalışsa düzeltilmeyecek bir şey değil.”

“Belki beş yıl çalışırlarsa bu mümkün,” dedi Bram, acı bir gülümsemeyle.

Nairna uzanıp onun elini tuttu, “Nihayet evine döndün Bram. Onca yıldan sonra aileni göreceksin.”

Karısı haklıydı. Evine dönebildiği için müteşekkirdi olmalıydı. Temiz havayı derin derin içine çekip arabadan indi ve Nairna'ya inmesi için yardım etti.

“Haydi, içeri girelim. Dua ette çatı başımıza yıkılmasın.”

El ele tutuşup kapıdan iç avluya girdiler. Meraklı gözleri izliyordu. İnsanlar ona hayalet görmüş gibi bakıyorlardı. Birkaçı elini kaldırıp onları selamlamıştı. Bazıları onu hatırlayıp yanına koşmuşlar ve yüzlerinde içten birer gülümsemeyle onu kucaklamışlardı. Bram çoğunun yüzünü hatırlamış, ama isimlerini unutmuştu. Yine de ona yapılan bu sıcak karşılamadan memnundu.

İçlere doğru ilerlediler. Sonunda kuleye vardıklarında Bram başını kaldırıp, neredeyse yıkılacak gibi duran kuleye bir baktı. Kirişleri tutan tahtalar çürümeye yüz tutmuş, bazı taşlar yerinden oynamıştı.

Uzun boylu, siyah saçlı ve siyah sakallı bir genç adam onlara doğru yürüyordu. Bram bir an karşısında babası var sandı. Yüzünde büyük bir gülümsemeyle onlara yaklaşan bu genç adam kardeşi Alex'ten başkası değildi.

Alex bir metre kala durup gördüğüne inanamıyormuş gibi ona baktı, “Tanrım, yaşıyorsun,” dedi ve kollarını açıp ona sıkıca sarıldı.

Bram da kardeşine sarıldı. Kelimeler boğazında düğümlenmişti. On dört yaşında bir çocukken bıraktığı kardeşi büyümüş, yetişkin bir adam olmuştu. Bunu görmek ona kaybettiği yılları tekrar hatırlatmış ve onu hüzünlendirmişti.

“Ne kadar da uzamışsın,” dedi sonunda.

Alex geri çekilip ona şöyle bir baktı, “Sen de o korkutucu yüzünü saklamak için sakal bırakmışsın.”

“Hala senden yakışıklı olduğum kesin,” dedi içten bir gülümsemeye. Yıllardır gülümsediğini bile hatırlamıyordu. Callum da keşke onlarla beraber orada olsaydı.

“Neler oldu Bram, anlat bana?”

“Lord Cairnross beni tutsak aldı,” dedi gözlerini Alex’ten kaçırarak, “Callum hala esaret altında.”

Alex okkalı bir küfür salladı. Yüzündeki ifadeden suçluluk okunuyordu.

“Bram... Bana sizin öldüğünüzü söylediler. Aylarca yas tuttum. Eğer yaşadığımız bilseydim...”

“Seni bıraktığımda sadece on dört yaşındaydın Alex. Sana söylenenlere inanman normal.”

“Yine de bu yaptığımı haklı kılmıyor,” dedi bir an durup yere baktı ve devam etti, “Babamın ölümünden sonra amcamız klanın başına geçti. O da iki yıl önce ölünce şef olarak yerine ben geçtim. Ama babamızın her zaman en büyük oğlu olarak seni şef olarak görmek istediğini gayet iyi biliyorum,” dedi Alex.

Bram’ın o an en son düşündüğü şey klanın yönetimiydi, “Şeflik sana ait Alex. Benim unvanı senden almak gibi bir niyetim yok.”

Büyükler ondan bu sorumluluğu almasını bekleyeceklerdi,

ama Bram bunu istemiyordu. Alex doğuştan liderdi ve ona güveniyordu.

“Bunu düşünecek zamanımız olacak,” dedi Alex, ikna olmamıştı. Hemen sonra Nairna'yı fark etti. Bram karısını ona tanıtmadığını fark etti. Belki de Alex onu hatırlıyordu.

“Karım Nairna'yı hatırlıyor musun?”

Nairna onu selamladı, “Merhaba Alex. Uzun zaman oldu.”

Alex'in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi, “Bram'ın ilk olarak seni görmeye gitmesine şaşırmadım. Her zamanki gibi güzelsin.”

Nairna'nın yanakları bu iltifatla kızarmıştı. Bram onu yanına çekip elini sıkıca tuttu. Kardeşinin bu tutumunu kıskanmıştı.

Alex onun düşüncelerini okumuş gibi gülümsemedi, “Merak etme biraderim, ben Laren'la evliyim ve iki kızım var. Sana rakip olmaya da cesaret edemezdim zaten.”

Küçük kardeşinin evlendiğini düşünmek bile şaşırtıcıyken şimdi onun kızları olduğunu duyunca geçen zaman içini bir kez daha sızlattı.

“Karınla tanışmak isterdim,” dedi Nairna, “İçeride mi?”

Alex omuzlarını silketti, “Büyük ihtimalle. Değilse de yürüyüşe çıkmıştır. Belki gidip onu kendin bulmak istersin.”

Nairna iki kardeşi yalnız bırakmak için yanlarından ayrıldı. Kalenin içlerine doğru yürümeye başladılar. Bram sessizce etrafına bakıyordu.

O tanıdık koku kendini evinde hissetmesini sağlamamıştı. Bir zamanlar tırmandığı duvarlar eskimiş, dökülmeye başlamıştı.

“Şu duvara tırmanırdık, hatırlıyor musun?” dedi Bram.

“Sen hep en uca tırmanır ve beni de yanına gelmem için gaza getirmeye çalışırdın.”

“Her zaman korkardın.”

“Hayır, sadece senden daha akıllıydım,” dedi Alex gülerek,

“Bir keresinde dengeni kaybedip domuz ağılına düşmüştün.”

“Sen de gelip bana yardım etmek yerine çatlayana dek gülmüştün.”

Alex sanki o anı yaşıyormuş gibi yeniden kahkahalar atmıştı, “Seni yeniden görmek güzel biraderim,” dedi Alex, sonra birden gözlerine kaygılı bir ifade çöktü. Onu baştan aşağı bir süzmüştü, “Şifacıyı çağıralım mı?”

Bram başını sağa sola salladı, “Ben iyiyim. Düzeleceğim. Ancak yeniden eğitime başlamalıyım. Callum'u bir an önce kurtarmalıyız.”

Alex başını sağa sola salladı, “Sen burada kalacaksın. Ben onu kurtarmak için bir ekip kuracağım.”

“Bensiz hiçbir yer gitmiyorsun,” dedi Bram, “Ne o, benim çok zayıf olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Evet” dedi Alex, dürüstçe, “Yıllardır zindandaydın, Dougal bile bu halinle seni yenebilir.”

“Dougal! Onu bıraktığımda yedi yaşındaydı.”

“Şimdi genç bir delikanlı oldu. Onu kontrol etmekte zorlanıyorum doğrusu. İçeride, Ross'la çalışıyorlar. Gel seni ona götürreyim.”

Kulenin karanlığına girdiklerinde Bram bir an duraksadı. İçerideki rutubet kokusu ve soğuk yıllarca kapalı kaldığı zindanı hatırlatmıştı ona. Gözlerini kapatıp başını sağa sola salladı.

Nairna gelmiş ve onun yanına yanaşmıştı. Onun saçlarının kokusu neyse ki onu içine çeken karanlığı dağıtmaya yetmişti.

“Senin yüzünü dağıtacağım yaşlı bunak!”

Bram sesin geldiği yöne baktı. Genç bir delikanlı Ross MacKinloch'la kavga ediyordu. Bu Dougal olmalıydı. Ne kadar da öfkeli ve saygısızdı.

“Öfkeni kontrol et delikanlı,” diye uyardı onu Ross, yüzünde bir gülümsemeyle. Bir sandalye alıp Dougal'ın üzerine yürüdü.

“Ne yapıyorlar.” Narina'nın Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Ross kılıç eğitmenidir,” dedi Bram, “Hepimizi o eğitti. Ne yaptığını iyi biliyor. Dougal güvende, merak etme.”

“Ama o sadece bir çocuk, yaralanabilir.”

Dougal onu duymuştu, “Ben çocuk değilim.”

“Hadi, oradan,” dedi Alex alayla, “Buraya gel ve ağabeyine hoş geldin de.”

Delikanlının yüzüne bir gölge düştü, “Onu tanımıyorum bile, ne diye selam verecekmişim,” dedi bir sandalye alıp duvara çalmadan hemen önce. Sonra da sandalyenin bacağına alıp Ross'a saldırmaya başladı, “Buraya gel seni bunak.”

Bram onun bu davranışını yadırgamamıştı. İki birbirlere pek tanıyor sayılmazlardı. En küçük kardeşlerinin onu hatırlamasını beklemiyordu.

Küçük bir çocukken Dougal onun peşinden koşar, silahlarını ondan almaya çalışırdı. Ona bunu yasaklasalar da bir sandalyeye çıkar, kılıçları asılı olduğu yerden almaya çalışırdı. Ama artık o bacağına dolanan küçük çocuk gitmiş, yerine asabi bir delikanlı gelmişti.

Alex sesini alçalttı, “Her geçen gün daha da yırtıcı oluyor. İngilizlerle savaşmayı kafasına koymuş. En azından Ross'la kavga ederken güvende.”

Bram en küçük kardeşlerine baktı. Burnu kanıyordu ve kolu morarmıştı. Ancak hala büyük bir öfkeyle saldırmaya devam ediyordu. Savurduğu yumruklar sadece havayı dövüyor, amacına ulaşmıyordu.

Bram onu izlerken belki de yıllar önce babasının da onda aynı dizginsiz öfkeyi görmüş olabileceğini düşünüyordu. O da tıpkı Dougal gibi kendini ispatlamaya çalışmıyor muydu? Bir anda kendini babasının yerine koydu. Eğer günün birinde bir oğlu olmazsa en azından kardeşini eğitebilir, onun serinkanlı ve iyi bir savaşçı olmasını sağlayabilirdi.

Öfke ve saldırganlık ancak sakarlığa yol açabilirdi. Bunu

kendi deneyimlerinden iyi biliyordu. Zindanda geçirdiği yıllar boyunca kendini zihinsel olarak düşmanını yenilgiye uğratmaya hazırlamıştı. Ona özgürlüğünü sunan şey, duygularını bir kenara bırakıp, Callum'u bile geri bırakmaya razı oluşu olmuştu. Çünkü ikisini de kurtarmanın tek yolunun bu olduğunun farkındaydı.

Bir an sonra Ross, Dougal'ı yeri yıkmış ve ellerini arkasından bağlamıştı, “Kaybettin evlat. İngilizler hemen şuracıkta boğazını keserlerdi.”

Ross onu salı verince delikanlı yenilginin verdiği sinirle oradan uzaklaşmıştı. Bram onunla konuşmak isterdi, ama o anda bunun sırası olmadığını biliyordu.

Yaşlı adam Bram'a doğru yürürken yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı, “Bram!” ona öyle bir sarıldı ki, ciğerlerinde hava kalmamıştı.

Ross onu sonunda bıraktı ve yüzüne baktı, “Bu bir mucize olmalı. Bu gece dönüşünü kutlamak için birkaç fıçı açalım,” dedi yaşlı adam. Sonra da Nairna'ya döndü, “Demek karımı da getirdin. Onca yıllık esaretten sonra bu gece neler yapacağını bizim de çok iyi biliyoruz,” dedi ve yüksek sesle bir kahkaha attı, “Bir daha ki yaza da artık bebeğin doğumunu kutlarız.”

Etraftakiler de alkış tutmaya gülüşmeye başladılar. Nairna gülümsemeye gayret gösterdi.

“Laren'i buldun mu?” diye sordu Alex, Nairna'ya. Kadın başını sağa sola salladı.

“Kızları yatırıyor olmalı,” dedi Ross, araya girip, “Yakında gelir.”

Alex'in yüzünde garip bir ifade belirdi. Bunun üzerine Nairna söze girdi, “Lütfen ona kızma, çocuklar onu yeterince meşgul ediyor olmalı. Onunla yarın tanışmaktan mutluluk duyacağım.”

Alex başını salladı. Ancak Bram onun yüzünde ki o garip ifadeyi fark etmişti. Kardeşinin gözü sürekli merdivenlerdeydi.

“Bira nerede kaldı?” diye haykırdı Ross, “Bram’ın dönüşünü kutlamalıyız.

Alex gülümsemeye çalıştı, “Bu akşam içeceğiz. Yarın da büyük bir şölen vereceğiz.”

Bram kardeşinin onun gelişine bir şölen düzenlemek isteyişini anlıyordu. Ama bunun dikkat çekeceğini biliyordu ve dikkatli olmalıydılar.

“Şimdilik kutlamayı sonraya bırakmakta fayda var. Bir kaçak olduğumu unutma. Karımın ve benim ihtiyacımız olan tek şey başımızı sokacak bir yer,” dedi Bram. Kulenin haline bakılırsa pek fazla kullanılabilir durumda oda olmadığı belliydi.

“Anlıyorum,” dedi Alex, “Bir şeyler ayarlayacağız.”

Kulede kalabalık git gide artıyordu ve bira su gibi akıyordu. Her yeni gelene hikâyesini anlatmaktan yorulmuştu Bram ve gürültü onu daha da yalnızlaştırmaya, içine kapanmasına neden olmaya başlamıştı.

“Al bakalım,” dedi Ross, elindeki kadehi ona uzatarak, “Şimdi ihtiyacın olan şey sert bir içki.”

“Bu gece sertleşmen için sert bir içkiye ihtiyacın olacağı doğru,” dedi kalabalıktan biri ve gülmeye başladılar.

Nairna’nın ağzı açık kalmıştı. Hemen sonra bakışlarını utanarak önüne eğdi. Bram adamlara sert bir bakış atınca hepsi gülmeyi kestiler.

Ross gülümseyip kadehini kaldırdı ve bir dikişte içip, onları yalnız bıraktı.

Bram kalabalıktan kaçıp, dinlenmek ve karısıyla beraber vakit geçirmek istiyordu. Ancak ona nasıl yanaşması gerektiğini de bilmiyordu. Nairna ona bir parça tuzlanmış balık uzattı. Bram yalnızca küçük bir parça alıp ağzına attı.

“Gücünü geri kazanmak istiyorsan daha fazla yemelisin,”

dedi Nairna.

Bram hınzırca gülümsedi, “Gücümü kazanmamı neden bu kadar istiyorsun anlamadım.”

Nairna kızarmıştı. Ama dudacağının kenarında beliren gülümsemeye de engel olamamıştı.

Bram bunun üzerine elini uzatıp onun yanağını okşadı. Sanki kalabalığın sesi onu dokunur dokunmaz solup gitmişti. Nairna yeşil gözlerini yerden kaldırıp ona baktı. İşte o an ona karşı duyduğu cinsel açlığı ne kendinden ne de ondan saklayabileceğini anlamıştı Bram.

“Sen iyi misin Bram?”

Hayır, hiç de iyi değildi. Yorgundu ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ancak ona duyduğu müthiş arzu onu rahat bırakmıyordu. Karısının tenini keşfetmek için yanıp tutuşuyor, onu gizemli güzelliğini kana kana içmek istiyordu.

Nairna kaçamak bakışlarla ona bakıyordu. Deneyimli bir kadın olmasında rağmen Bram'ın bakışları ve dokunuşu ona kendini yine on altı yaşında bir genç kız gibi hissettirmeye yetiyordu.

Bram eğilip onu öpmeye başladı. Nairna ona direnmedi ve kendini ona bıraktı. Karnından yukarıya doğru yükselen o tatlı ürpertiği Iver'la hiçbir zaman tatmamıştı.

Kalabalık onları alkışlamaya başlayınca Nairna utanarak kendini geri çekti.

“Sen onlara aldırma,” dedi Bram ve kalkıp Alex'e doğru yürümeye başladı. Nairna MacKinloch klanının erkeklerinin şakacılığını biliyordu ve yaptıkları şakalar kesinlikle zararsızdı. Ancak yine de neden böyle utandığını kendini bir türlü açıklayamıyordu.

Bram, Alex'le bir çift laf edip geri döndüğünde gözlerindeki

açlık her zamankinden daha da belirgin bir biçimde görülebiliyordu. Kocasını bu gece evliliklerini mühürleyecekti ve artık sadece isim üzerinde değil tanrı huzurunda da karı koca olacaklardı.

Derin bir nefes aldı. Ne diye bu kadar heyecanlanıyordu ki? Bundan keyif almaya bakmalıydı. Bram'ın öpücüğü bile ona öyle baş döndürücü şeyler hissettirebiliyorsa, birleşmeleri büyü olacaktı. Artık bir bakire de olmadığına göre birleşmeden korkmasını gerektirecek bir şey yoktu.

Ama Bram'ın yanındayken nabızı hızlanıyor, vücudu gizemli bir şekilde tepki veriyordu. Onu böyle heyecanlı ve kendine güvensiz kılan da buydu.

“Alex bizim için bir kulübe ayarladı şimdi gidip dinleneceğiz,” dedi Bram onu baştan aşağıya süzerek. Nairna derin bir nefes aldı. Bram'ın gözlerindeki ateş ve istekliliğe bakılırsa dinlenmeye pek niyeti olmadığı aşikârdı.

El ele tutuşup yürümeye başladılar. Ross ve diğer MacKinloch klanı üyeleri onlara tezahüratlar ve alkışlarla eşlik etmeye başladılar.

“Tavsiyeye ihtiyacın var mı evlat,” dedi bir tanesi.

“Kapa çeneni ve biranı içmeye devam et,” diye yanıtladı onu Bram gülümseyerek.

Sonunda kuleden çıktıklarına memnundu Nairna. İçeridekiler dalga geçmesine aldırımıyordu, ama yine de bu gece olacakları herkesin bilmesi onu daha da gergin hale getiriyordu.

“Kulübe şu tarafta. Çok konforlu sayılmaz, ama doğru düzgün bir oda ayarlayana dek orada kalabiliriz. Ha, bir de döşegimiz yok. Umarım bu senin için sorun olmaz.”

“Arabada döşek ve battaniyeler var,” dedi Nairna.

“Öyleyse sen kulübeye geç. Ben gidip battaniyeleri ve döşegi alıp geleceğim.”

Bram arabaya doğru yönelmeden önce onu belinden kavradı

ve büyük bir arzuyla öptü.

“Nairna, korkmana gerek yok. Seni incitmeyeceğim.”

Öptüğü yerler hala alev alev yanıyordu. Bram arabaya doğru ilerleyince o da kulübeye girdi. İçerisi karanlıktı ve bir süre gözlerinin alışmasını bekledi. Kulübeyi hasadı saklamak için kullanıyor olmalıydılar, zira her yerde çuvallar vardı. Yine de açık havada uyumaktan daha iyiydi.

Bram’la sevişmekten korkmamalıydı. O nazik ve tutkulu bir adamdı ve içinde güzel duygular uyandırıyor. Üstelik belki de ona Iver’in sunamadığı şeyi verebilir ve onu hamile bırakabilirdi.

Elini karnına götürdü. Her nedense buna yürekten inanıyordu. Bram onun gerçek kocasıydı ve eğer kader diye bir şey varsa onların birleşmeleri kutsal olacaktı.

Bram içeri girdi ve sırtlandığı döşek ve battaniyeleri yere attı. Durup ona uzun uzun baktı. İçeriye sızan ay ışında gözleri parlıyordu.

Hemen sonra birkaç çuvalı kapının önüne dayayıp, girişi sıkıca kapattı. Sonra da mesafesini koruyarak üzerindeki tuniği çıkarmaya koyuldu.

Nairna onun yaralarını ona göstermemek için bunu yaptığını biliyordu. Ancak ay ışığında vücudu açıkça seçilebiliyordu.

Zayıflamasına rağmen tutsaklık altında yaptığı ağır işler kaslarını sıkılaştırmıştı. Kılıcı öyle tek eliyle tutabilmesinin sebebi de bu olmalıydı. Nairna onun kırmızıdan mora dönmeye başlayan yara izlerini incelemeye koyuldu. Boğazının çevresindeki derin kesiklere bakınca içi acıdı. Belli ki yıllarca demir bir tasmayla dolaşmak zorunda bırakılmıştı.

Ona dokunmak için büyük bir istek duymaya başlamıştı. Ama yine de üzerindeki elbisenin iplerini çözerken arkasını döndü. Bram ona yanaşıp elbisesini çıkarmasına yardım etti.

Kumaş ayaklarının ucuna dökülünce Bram onu belinden tutup kendine çevirdi. Serin hava tüylerini diken diken etmişti,

ancak Bram'ın sıcaklığını teninde hissetmek bunu görmezden gelmesini sağlıyordu.

Heyecanla, derin derin nefes alıp veriyordu. Parmak ucuyla onun boynundaki yara izine dokundu.

“Canın acıyor mu?”

“Yara kapandı sayılır.”

Eğer canı hala acıyor olsa bile bunu ona söylemeyeceğini iyi biliyordu Nairna.

Çıplak vücutları birbirine dokundukça ürperiyordu ve bu karnına tatlı bir titreşim yolluyordu.

Bram hafifçe eğilip onu yanağından öptü ve dudaklarını teninden ayırmadan boynuna doğru baştan çıkarıcı bir şekilde hareket ettirmeye başladı. Hafifçe yükselip kulağına ulaştığında fısıldadı.

“Bu gece yedi yıldır hayalini kurduğum şeyi yaşayacağım. İkimiz de bunu hak ediyoruz.”

~ ALTINCI BÖLÜM ~

“Yoksa korkuyor musun?” diye sordu Bram. Onun kendisinden korkması en son istediği şeydi. O gece ona sıkıca sarılıp, yıllardır yaşadığı işkenceyi ve karanlığı unutmak istiyordu.

“Evet,” diye mırıldandı Nairna, “Seninle olmaktan değil... Ama...” Yanakları kızarmıştı ve sözünü bir an için yarıda kesti, “Biz, birbirimizi tanımıyoruz bile. Bu garip bir his,” diye devam etti. Bakışlarını ona çevirmeye cesaret edemiyormuş gibi doğrucaya yere bakıyordu, “Ancak bunun bizi durdurmasına izin veremeyeceğim.”

Onun bu dürüstlüğü sanki Bram'ın arzusunun üzerine sanki bir kova buzlu su dökmüştü. Onun bir başka adamla beraber olduğunu biliyordu ve deneyimli bir kadın olarak onu korkutan şeyin ne olduğunu anlayamıyordu.

“Seni incitir miydi?”

Soru neredeyse dudaklarının arasından sıyrılıp kaçmıştı. Ancak bunu bilmeye ihtiyacı vardı. Onu istemediği bir şey yapmaya zorlayamazdı.

Başını sağa sola salladı Nairna. Ama gözlerinde üzgün bir ifade vardı ve Bram onun eski kocasının ona bir kadın olarak saygı duymadığını sezmişti.

“Bunlardan bahsetmek istemiyorum,” dedi Nairna ve onun kollarından sıyrılıp döşeğin üzerine çöktü ve dizlerini göğsüne çekip çıplaklığını gizlemeye çalıştı, “O yıllar geçmişte kaldı.”

Görünüşe göre önceki evliliğindeki birleşmelerinde hiç zevk almamıştı ve bu yüzden de böyle çekingen davranıyordu.

Bu Bram'ın içini acıtmıştı. Onun sadece uzanıp kendine ona sunmasını istemiyordu. Onun nefes nefese, büyük bir istekle kendini ona sunmasını, tenlerinin kokusu birbirine karışana dek onunla arzuyla sevişmesini istiyordu.

Bram onun yanına oturdu. Vücudunun güzelliğine hayranlıkla bakıyordu. Kıvrımlı dolgun göğüsleri ve kalçalarıyla her erkeğin başını döndürebilecek kadar güzeldi.

“Öyle güzelsin ki, sana bakmaya doyamıyorum,” dedi gülümseyerek.

Nairna yavaşça ona doğru dönüp göğsündeki yaralara dokunmaya başladı. Onu incitmemek için dikkatli olmaya özen gösteriyordu. Sonra da başını onun kalbine dayanıp kalp atışlarını dinlemeye başladı.

Bram onun sıcaklığını teninde hissetmekten memnundu. Uzanıp onun saçlarını okşamaya başladı. Oradan omuzlarına dokunmaya ve boynunda parmaklarını gezdirmeye devam etti. Nairna'nın tüylerinin diken diken olduğunu görebiliyordu.

“Bu seni rahatsız etmiyor ya?” diye mırıldandı.

“Hayır, sadece biraz gerginim.”

Görünüşe bakılırsa ona dokundukça Nairna'nın gerginliği daha da artıyordu. Onu döşeğin üzerine yatırıp dudaklarını du-

daklarına sıkıca bastırdı. Bir yandan da kendine engel olamayarak elini onun baldırlarına götürmüştü. Nairna nedense kızarmış ve omuzları hafifçe ürpermişti. Hemen yüzünü diğer taraf çevirdi.

Yanlış bir şey yapmış olmalıydı. Ama ne olduğunu anlayamamıştı. Elini baldırlarında gezdirmeye ve bacaklarının arasına doğru götürmeye çalışınca Nairna kendini bir anda geri çekti.

“Bunu yapamam. Üzgünüm,” dedi dizlerini sıkıca kapatarak, “Çok gıdıklanıyorum.”

Bram kendine kızmıştı. Yine tıpkı genç bir delikanlıyken olduğu gibi kendini küçük düşürmeyi ve deneyimsizliğiyle onu kendinden soğutmayı başarmıştı.

Nairna onun yüzünün asıldığını görmüş ve havasını değiştirmek için yeniden ona yanaşmıştı.

“Bram,” dedi yumuşak bir ses tonuyla, “Bacaklarım çok hassastır,” diye ekledi, “Şimdi izin ver ben sana dokunayım.”

Nairna'nın parmakları vücudunda dolaşmaya başlayınca bir anda içinde müthiş bir ateş yükselmeye başladı. Kendini tutamayıp onu belinden kavradı ve sıkıca vücuduna yapıştırdı.

Ne kadar da yumuşak ve sıcaktı. Ona oracıkta sahip olmak istiyordu.

Kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu fark edince bir anda Nairna'nın ellerini tutup onu durdurdu.

“Geç oldu Nairna. Uyusak iyi olacak.”

Nairna şaşkın bakışlarla ona bakıyordu. Ancak Bram kararlıydı. Kendini kontrol etmeyi öğrenene dek ona dokunamazdı. Onu incitmekten korkuyordu.

Tıpkı savaş sırasında olduğu gibi kendini kontrol etmesini öğrenmeliydi. Onu incitmeyi göze alamazdı.

Bir daha kendini kaybedip ona zarar verirse kendini asla affetmezdi.

Arkasını döndü ve Nairna'nın ona sarılmasına izin verdi.

Onca yıl soğuk bir zindanda uyuduktan sonra Nairna'nın sıcaklığını hissetmek bile ona yeter de artardı bile.

Boğazını sıkıan ip nefes almasını güçleştiriyordu. Artık gözleri kararmaya başlamıştı. Ancak yine de mücadele etmeye devam ediyordu. Hayatta kalmalı, bunu Callum için yapmalıydı. Kardeşi haftalardan beri konuşmamıştı. Belki de aklını yitirmeye başlamıştı.

Bir şekilde askerleri üzerinden atmayı başardı. Ciğerlerine bir anda dolan hava onu neredeyse bayıltacaktı.

Derken bir başka gurup gelip sopalarla ona vurmaya başladılar. Callum doğruca ona bakıyordu. On üç yaşından beri tut-saktı ve acı ve işkenceden başka bir şeye şahit olmamıştı.

Sonunda askerler ona vurmayı bıraktılar. Bram kendi kanının tadını ağzında hissediyordu. Sürünerek Callum'un yanına kadar gelmeyi başardı.

"Seni buradan kurtaracağım kardeşim."

Callum boş gözlerle ona bakıyordu.

Gözlerini yavaşça açtı. Sabahın ışıkları göz kamaştırıcıydı. Uyuya mı kalmıştı, yoksa her zamanki o uyanık düşlerinden birini mi görmüştü bilemiyordu.

Yanında uzanan Nairna'ya baktı. Uzun saçları omuzlarına dökülmüştü. Uzun süre ona uyurken izledi. Ona dokunmaya kıyamıyordu.

Nairna mırıldanıp ona iyice sokuldu. Sonunda Bram da ona sarılıp kollarının arasına aldı. Ancak göğsü sıkışıyordu.

Böyle bir kadını hak etmiyorsun dedi kendi kendine, özellikle de öz kardeşini bir zindanda çürümeye terk ettikten sonra.

Nairna'yı uyandırmadan yataktan çıktı. Uyuya kaldığı için bile suçluluk duyuyordu.

Naima uyandığında Bram'ı yanında bulamamıştı. Hatta öğlen saatlerine dek ortalarda görünmemişti kocası. Sonunda onu Alex'le, kardeşlerini kurtarmak için plan yaparlarken buldu. Ancak onları rahatsız etmek istemedi ve kale içinde dolanmaya devam etti.

Acaba Bram'ın gerçekten de İngilizlerle savaşıacak kadar güçlü olduğunu düşünüyorlar mıydı? Hala üzerindeki o tutsaklığın verdiği tutukluğu atamamıştı ve zayıf ama kaslı vücuduna rağmen henüz düşmanla karşılaşacak kadar güçlü görünmüyordu.

Gece boyunca sürekli uyanıp durmuştu. Kocası hakkında kaygılıydı. Üstelik onu bir şekilde kendinden soğuttuğu için de vicdan azabı çekiyordu.

Uzun süre onun dokunuşlarından kendini alı koyduğu için sinirden uyuyamamıştı. Bacakları hala ona duyduğu arzuyla titremesine rağmen Bram'ı rahatsız etmek istememişti.

Ne zaman gözlerini açsa, Bram'ı gözlerini tavana dikmiş gecenin karanlığını izlerken buluyordu. Onun böyle bir hayata nasıl katlandığını bir türlü anlayamıyordu. Belki de zihni hala tutsaktı ve kardeşini kurtarmadan da huzur bulamayacaktı.

Naima Ballacloch da ve Callendon'da yaşadığı süre zarfında her zaman halkın ihtiyaçlarını gidermeye kendini adanmıştı. Ancak şimdi kocasının bile ihtiyacını gideremiyordu. Bram'ın ona ihtiyacı olduğunu biliyor, ama ona nasıl yardım etmesi gerektiğini bir türlü çözemiyordu. Zira onun ihtiyacı olan şeyin bir döşek ve yiyecek bir lokmadan çok daha öte olduğunu biliyordu.

Sana ihtiyacı var, diye hatırlattı kendine. Ona saygı duyuyor, gücüne ve kararlılığına hayran oluyordu. Eğer tutsak edilen kendisi olsaydı, daha ilk yıla bile dayanamazdı. Özellikle de onun kardeşine duyduğu bağlılığa ve sevgiye saygı duymalı, ona destek olmak için elinden geleni yapmalıydı.

Bram kesinlikle Iver gibi değildi. Onu baştan çıkarıyordu ve bu alışık olmadığı bir şeydi. Geçen yıllar ve yaşadığı sevgisiz evlilik, o on altı yaşındaki sevgi dolu kızı bir nevi bir zindana hapsedmişti. Artık onun da tutsaklıktan kurtulma zamanı gelmişti.

Belki de kaleyle ilgilenmeli, ortalığa biraz daha çeki düzen vermeliydi. Bir eş olarak yuvayı kurmak göreviydi.

Glen Arrin'de dolaşmaya başladı. Toprağı inceledi bir süre. Sonrada ihmal edilmiş kale duvarlarına baktı. Neden hiç kimse-nin bu dağınıklığı toparlamaya, biraz tadilat yapmaya kalkışmadığını merak ediyordu. Kalenin tüm erkeklerinde bir bıkkınlık ve isteksizlik seziliyordu.

Kale içinde yürürken herkes ona garip şekilde bakıyordu. Ona karşı kibar olmalarına rağmen bu bakışlar Nairna'yı rahatsız ediyordu.

Glen Arrin'de ters giden bir şeyler vardı. Ama bunun ne olduğunu bir türlü sezemiyordu. Etrafına iyice baktı. Kalede fakir-likten ve yoksunluktan başka bir şey göremiyordu, ama daha önce de fakir kasabalarda bulunmuştu.

Hayır, burada bir eksiklik vardı.

Meydandaki insanlar işleriyle ilgileniyorlardı. Kimisi örsünü dövüyor, kimisi de tahta tekerlek büküyordu.

Bir anda her şey netleşmişti. Nairna eksik olanın ne olduğunu o an anlamıştı.

Ortalıkta hiç kadın ve çocuk yoktu.

Sakin kalmaya, yaptığı keşfi sindirmeye çalıştı. Acaba kadınlar ve çocuklar neredeydi? Onları başka bir kaleye göndermiş olabilirler miydi?

Ya da belki başlarına bir şey gelmişti.

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

Nairna'yla yerleşecekleri yeri kararlaştırdıktan sonra Bram, Alex ve Ross'la oturup, Callum'u nasıl kurtaracaklarını tartışıyorlardı. Ancak bir saat boyunca tartışmalarına rağmen kaleye gizlice girmenin mi yoksa bir ordu toplamanın mı daha akıllıca olacağına karar veremediler.

Seçecekleri yol Bram'ın umurunda değildi. Tek istediği kardeşini kurtarmaktı ve bunu yapmaya da kararlıydı. Bir süre sonra Ross ve Alex'i dinlemeye koyuldu. Ancak gözü avluda dolaşan Nairna'ya takılınca yavaş yavaş iki adamın sesleri derinden gelmeye başlamıştı.

Attığı her adımda etrafa dökülüp saçılmış olan şeyleri toparlıyordu. Yere düşmüş bir göğümü alıp bir köşeye koyuyor, ya da eline bir çalı süpürge alıp etrafı süpürüyordu.

Bir süre sonra kucağında taze çimlerle gelip, kulenin içinde-

ki hole yaydı. Belli ki kokuyu gidermek istiyordu. Saçlarını bir başlığın altına toplamıştı, ama uzun kahverengi bukleler yine de omuzlarına dek düşüyor, yaptığı her harekette savruluyordu. Yüzündeki ifade kaygılıydı. Sanki onu kaygılandıran şey kale-nin perişan durumundan çok daha fazlasıydı.

Bir süre etrafı toparladıktan sonra bir anda arkasını döndü ve oturdukları masaya doğru yürümeye başladı. Öyle kararlı yürüyordu ki, Alex ve Ross bile onun gelişini fark edip kafalarını çevirmişlerdi.

“Tüm kadınlar ve çocuklar nerede?” diye sordu hiddetle.

Bram gözlerini kıstı. Nairna'nın sorusu onu şaşırtmıştı. Etrafına şöyle bir baktı. Karısı haklıydı. Ortalıkta ne bir kadın ne de bir çocuk vardı. Akşam saatlerinde vardıkları için çocukların çoktan yataklarında olduğunu düşünmüş, yorgunlukla da çevrede kadın olmadığını fark etmemişti.

Başını çevirip sorgulayan gözlerle Alex'e baktı. Ancak Ross araya girdi, “Leydi Laren ve kızlar yürüyüşe çıktılar.”

“Peki, ya diğerleri?” diye sordu Bram, doğruca Alex'i muhatap alarak. Kardeşi başını önüne eğmişti.

“Annemle beraberler. Onlara baskı yapıp Kameron MacKinnon'ın kalesine mülteci olarak sığınmaya zorladı,” dedi Alex. Ses tonundan annelerinin huyunun hala değişmediğini anlamıştı.

Grizel MacKinloch acımasız bir savaşçıdan farksızdı ve aklına bir şey koyduğunda bunu değiştirmek imkânsız olabiliyordu. Aslında dört oğlu olan bir anne olarak belki de başka çaresi yoktu. Diğer anneler oğulları düşüp dizini incittiğinde onlara bir öpücük verirken Grizel onlara sempati göstermez, yaralarını sarıp, eğer bir daha dikkatsiz davranırlarsa onları cezalandıracağını söylerdi. Hiçbir zaman zayıflığı kabul etmez. Kızdığı insanları da kendine özgü bir şekilde cezalandırırdı.

Bram kadınları ve çocukları alıp neden gittiğini henüz bil-

miyordu, ama bunu erkekleri bir şekilde cezalandırmak için yaptığına şüphesi yoktu.

“Onlar ziyarete gittiniz mi?” diye atıldı Bram.

Alex'in yüzündeki ifade değişmemişti, “Onların güvende olup olmadığını kontrol etmek için gittim. Daha on beş gün oldu. Sonunda döneceklerdir.”

Bram bundan emin değildi. Annesi hatalarını öyle kolayca kabul eden bir kadın değildi ve onun değişeceğini de sanmıyordu.

Nairna gözlerini kıstı. Duruşundan bu konunun onu rahatsız ettiği anlaşılıyordu. Ancak yine de sakin bir tınıyla Alex'e sordu, “Bram'ın geldiğini ona haber verdin mi?”

“Evet, bu sabah gönderdim,” dedi kardeşi, ayağa kalkıp Nairna'nın önüne dikilmişti. Sanki ona otoritesini göstermek istiyordu.

Ancak Karısı bir adım bile geri çekilmemiş, çenesini kaldırıp Bram'a meydan okurcasına bakıyordu. Bir süre sonra Alex gözlerini kaçırmak zorunda kalmıştı. Hemen sonra Bram'a döndü, “Gidip anneni ziyaret etmeyi planlıyor musun?”

“Hayır.”

Grizel'i düğün gecelerinden beri görmemişti ve annesinin de onu görmek istemediğine emindi. Zira oğlunun pervasız davranışı kocasının ölümüne neden olmuştu ve Grizel'in onu asla affetmeyeceğine emindi.

“Neden?” diye diretti Nairna, “O senin annen. Gidip onu görmek senin görevin.”

“Hazır Grizel yokken kalenin tadını biraz daha çıkaralım,” dedi Ross, dirseğiyle Alex'i dürtüp kahkaha atarak, sonra da Nairna'ya döndü ve, “Grizel öyle oğlu zindandan döndü diye kutlama yapıp göz yaşı akıtacak bir kadın değildir,” dedi.

“Doğru. Muhtemelen ona sarılmak yerine onu lanetleyim yüzüne tükürecektir,” diye ekledi Alex.

Nairna derin bir iç çekti ve tam bir şeyler daha söyleyecek oldu ki, Bram onun sözünü kesti.

“Şimdi gidip kardeşlerimle biraz alıştırmaya yapmalıyım. Sonra görüşürüz.”

“Laren'i şapelde bulabilirsin. Çoğunlukla zamanını orada geçirir,” dedi Alex.

Bram, Nairna'nın kendi kendine mırıldandığını duydu. Belki de Laren'a hak veriyor, kadının tüm gününü dua ederek geçirdiğine şaşırmadığını söylüyordu.

Biran durup geri döndü ve onun elini tuttu. Parmağının onun avucunun içinde dolaştırıp gözlerinin içine baktı.

“Kadınlar geri dönecekler Nairna. Sana söz veriyorum. Üstelik hizmetçin Jenny'i de getirteceğim.”

Onun bir şeyler paylaşabileceğini birilerine ihtiyaç duyduğunu görebiliyordu Bram ve Nairna'nın yüzüne yayılan gülümseme de bunu işaretliydi.

“Teşekkürler,” dedi, sanki ondan böyle bir şey yapmasını hiç beklemiyormuş gibi.

Bram onun avucunun içini okşadı ve eğilip yumuşacık eline bir öpücük kondurdu. Sonra da Alex'in yanına doğru koşar adımlarla ilerledi.

Kılıcını çekip iki eliyle kavradı. Gücünü yeniden toparlamalı, kardeşini kurtarmalı ve karısına bir ev, güvenlik ve özgürlük sağlamalıydı.

Nairna avucunda onun dokunuşunun sıcaklığıyla, elinde kırıcı ilerleyen Bram'a baktı. Onun gözlerindeki anlayışlı bakış içini ısıtmaya yetmişti. İşte o an ilk kez Bram'ın ona değer verdiğini ve onun için daha fazlasını dahi yapmaya hazır olduğunu anlamıştı.

Eline bir süpürge alıp girişi temizlemeye koyuldu. Bu baha-

neyle onu izleyebilirdi.

Bram kılıcı bir iki kez savurarak ağırlığını iyice tartmış ve onu bekleyen Ross'a doğru yaklaşmaya başlamıştı. Ross'un yüzündeki ifadeden bunun sadece Bram'ın gücünü ölçmek için yapılacak olan bir müsabaka olduğu anlaşılıyordu. Bu Nairna'yı rahatlatmıştı. Nedense yaşlı adamın deneyimine güveniyordu.

“Hazır mısın?” diye sordu Ross.

Bram başını salladı. Yaşlı adam hiç beklemeden ilk hamlesini yaptı. Bram kendini güçlkle savunmuştu. Çarpışan kılıçların çınlaması kulenin duvarlarında yankılandı. Nairna elindeki süpürge'nin sapına daha da sıkı sıkı sarılmıştı.

Bram eline fırsat geçmesine rağmen Ross'a karşı avantaj sağlamaya kalkışmıyor, ya da kalkışamıyordu. Kılıcını gelen darbeleri savuşturmak için kullanıyor, kendini savunuyordu.

Ross'un ataklarını karşılamayı başarsa da, yüzündeki ifade boştu ve ayaklarını da yere sağlam bastığı söylenemezdi.

Henüz hazır değil, dedi kendi kendine. Elindeki süpürgeyi sallamaya devam etse de gözlerini onlardan ayıramıyordu.

Bram'ın alnından terler damlıyordu. Bir türlü odaklanamadığı belliydi. Ross'un kılıcına karşı koymaya çalışsa da bunu bir türlü başaramıyordu ve daha şimdiden yorulmaya başladığı görülebiliyordu. Ross elindeki kılıcı bir kenara bıraktı. Onun durumundan tatmin olmamıştı.

“Başka bir kılıç deneyelim,” dedi belindeki kısa *dirk*'i kınından çıkararak. Kılıç gün ışında parıldamıştı.

Bram'ın yüzü bir anda soldu ve bakışları kılıca kenetlendi. Ross kılıcı Birkaç kez savurup ağırlığına alışmaya çalıştı. Bram donup kalmış, yüzündeki ifade anlamsızlaşmıştı. Nairna bu ifadeyi hatırlıyordu. Onun saçını kesmeye kalktığında da böyle bir tepki vermişti.

Alex kılıcını çıkarıp ona uzattı, “Benim kılıcımı alabilirsin,” dedi aleti savurup Bram'a doğru atarken. Kılıç havada dönüp

Bram'ın ayaklarının ucuna düştü. Onu yakalamak için uğraşmamıştı bile.

Gözlerini yerdeki kılıca dikmiş öylece bakıyordu. Sanki çevresinin farkında bile değildi. Nairna onun yüzündeki bu boş ifadeyi daha önce de görmüştü ve bu onu kaygılandırıyordu.

Ross onun dikkatini çekmek için bir adım atıldı ve koluna küçük bir kesik attı. İnce bir çizgi halinde akan kan o mesafeden bile görülüyordu.

Bu ani hareket üzerine Bram bir savaş çığlığı kopardı. Kılıcı kaptı ve Ross'a doğrulttu. Gözlerinden ateşler saçıyor, bir insandan çok yaralı vahşi bir hayvanı andırıyordu.

Sanki eline bir kılıç tutuşturulmuş ilkel bir hayvan gibi yaşlı adama saldırmaya başladı. Hareketlerinde hiçbir tutarlılık yoktu. Sadece öfkeyle kılıcını sallıyordu. Ross'un çevik ayak hareketleri onu kılıç darbelerinden korumaya yetse de, bu müsabaka artık çığırından çıkmıştı.

Yüzünden terler akan Bram, kılıcını acımasızca savuruyordu. Eğer kavga devam ederse iki taraftan birinin yaralanması kaçınılmazdı.

Nairna'dan başka kimse onun aslında ne yaptığını bilmediğinin farkında değildi. Aklını yitirmiş gibi saldıırıyordu Bram ve birileri yaralanmadan onu durdurmalıydı.

“Yeter” diye haykırdı, “Dur artık Bram.”

Ancak Bram onu duymuyordu bile. Ross kılıcını indirmesine rağmen ona saldırmaya devam etti. Bilinçsizce kılıcı sallıyor, yaşlı adam çevik hareketlerle ondan kaçmaya devam ediyordu.

“Alex, durdur onu,” diye haykırdı Nairna. Klanın şefi kılıcını çekip Bram'ın arkasına geçti ve kılıcın ağır sapını onun ensesine indirdi. Bram yere yığıldı. Nairna koşarak onun yanına geldi ve ensesinden tutup başını kaldırdı. Bram'ın bakışları yumuşamaya başlamıştı ve bilinci yeniden açılıyordu.

Nairna, Alex'e sert bir bakış attı. Onu böyle zorlamamaları

gerektiğini anlamalıydılar. Bram henüz hazır değildi ve bunu anlamak için ona dikkatle bakmaları yeterliydi.

“Sonra yeniden çalışırız,” dedi Ross ve Alex’le bakiştılar. İkisi de onu böyle görmekten memnun değildi.

Nairna, Bram’ın kalkmasına yardımcı oldu. Adam hala elindeki kılıcın kabzasını bırakmamıştı. Nairna onun gözlerinin içine baktı. Bram’ın göz bebekleri kocaman olmuştu ve sanki onu görmüyordu. Sonra bir anda kendine geldi. Şimdi gözlerinde öfkeli bir bakış vardı. Sanki dövüşü durdurduğu için Nairna’ya kızgındı.

Bram ayağa kalkıp dengesini sağladı ve Nairna’yı kolundan tutup iç avluya doğru yürümeye başladı. Nairna ne olduğunu anlayamamıştı. Nereye gittiklerini merak ediyordu. Belli ki kavgayı durduğu için azar yiyecekti, ama bunu yaptığına pişman değildi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

Bram cevap vermedi. Kalenin kapılarından çıkıp tepeyi tırmanmaya başladılar. Ağaçların arasında nefes nefese yürüyorlardı. Sonunda Nairna artık yorgun düşmüştü.

Tepeye vardıklarında Bram yüzünü aşağıda uzanan vadiye çevirdi. Bulundukları noktadan Loch gölünün gümüş yansımalarını ve uçsuz bucaksız İskoç düzlüklerini görebiliyorlardı.

Nairna onun elinden kurtulup bir kayanın üzerine oturdu ve nefesini toparlamaya çalıştı.

“Kavgayı neden durdurdun?” diye sordu onun Bram.

“Ross’u ya da kendini yaralama izin veremezdin. Kendinde değildin.”

“Buna sen karar veremezsin,” diye çıkıştı Bram. Ama Nairna’nın öyle kolayca pes etmeye niyeti yoktu.

“Kavgayı hatırlamadığından eminim. Elinde kılıç ona doğru koşarken ona bakmıyordun bile. Tıpkı beni bileğimden kavradığın zamanki gibi.”

Bram elini saçına götürdü.

“Aynı şey değildi... Kavganın çoğunu hatırlıyorum,” dedi duraksayarak.

Nairna ona inanmıyordu ve buna da hakkı vardı, “Callum’u kurtarmaya gitmemelisin. Henüz hazır değilsin. Bırak da bunu Alex yapsın.”

“Cairnross’u benim kadar iyi bilmiyorlar. Zindanlarda kaybolurlar. Üstelik kardeşimi bir kez yüz üstü bıraktım. Bunu bir daha yapmayacağım.”

“Onu kurtarmak istediğini biliyorum,” dedi Nairna, uzanıp onun yüzüne dokunarak, “Ama uyumuyorsun ve doğru düzgün yemiyorsun bile. Biraz daha zamana ihtiyacın var.”

“Kaybedecek zamanım yok Nairna. Burada geçirdiğim her gün onun acısı daha da büyüyor. Bunu yapmalıyım. Bu benim görevim.”

Nairna sesini yumuşattı, “Tüm bu olan bitenler yüzünden kendini suçluyorsun ve bu da senin kendi kendini cezalandırma şeklin, değil mi?”

Bram gözlerini kaçırdı. Nairna onun yarasına parmak basmış olmalıydı.

“Callum’a bir söz verdim ve bunu tutacağım,” dedi Bram ondan uzaklaşıp tepenin yamacına doğru ilerleyerek.

Nairna derin bir iç çekti. Onu ikna edemeyeceğini anlamıştı. Kardeşini kurtarmak pahasına kendi hayatını riske atmaya hazırdı ve onu bu kararlı tutumundan caydırmaya kimsenin gücü yetmezdi.

“Beni buraya niye getirdin?” diye sordu Nairna. Konuyu değiştirmek istiyordu.

“Burası yaşayacağımız yer. Senin de fikrini almak istedim.”

Nairna etrafına baktı. Böyle değerli bir yere sahip olacaklarını ve bir yuva kurmaya çalışacakları aklının ucundan geçmezdi. Tepe stratejik olarak vadiye hâkimdi ve kuşatmaya gelenler

kilometrelerce öteden görülebilirdi. Bitki örtüsü vahşi bir güzelliğe sahipti. Birkaç ağacı kesip kendilerine gözlerden uzak bir yaşam kurabilirlerdi.

“Burayı sana kardeşin mi verdi?”

“Evet. Klanın şefi olmak istemiyorum. Ama babam şefliği bana devretmek istemişti. Bunun yerine bu toprağı almayı tercih ettim.”

Nairna neden klanın şefliğini almak istemediğini sormak isterdi, ama bunu yapmadı. Belli ki iki kardeş bu konuda anlaşmışlardı.

“Nasıl bir ev yapmak istiyorsun?” diye sordu Nairna. Toprak tarım için uygun değildi, ama çalılar ve yeşillik keçi veya koyun yetiştirmek için çok uygundu. Buna uygun olarak bir ağıl yapılmaları gerekecekti.

“Tek istediğim sıcak bir yatak Nairna. Gerisi umurumda değil. Bu yüzden seçimi sana bırakıyorum. Klandakiler bize bir yer inşa etmemiz için yardım edecekler.”

Bram bir süre tepeden aşağıyı izledi. Sonra biz dizinin üzerine çöküp bir tutam ot kopardı ve ardından parmaklarının arasından dökülmesine izin verdi.

“Callum’u kurtarabileceğime inanmıyorsun, değil mi?” diye sordu sonunda.

“Bu haldeyken bunu yapamazsın,” dedi Nairna ona doğru yürüyerek.

“Yeterince güçlü olmadığımı mı düşünüyorsun?” diye sordu Bram, gözlerini ona dikerek.

“Düşmanla savaşırken fiziksel güç ihtiyacın olan en son şey,” dedi Nairna. Onu incitmeden içinde bulunduğu durumu anlatamaya çalışıyordu.

“Belki de dönüp seni babanın evinden almamalıydım Nairna. Bir koca olarak sana yetemeyeceğimden korkuyorum,” dedi Bram. Pelerinini çıkarıp Nairna’nın omuzlarına attı.

Kadın ona doğru yanaştı ve gözlerinin içine baktı, “Bram, ben de sana layık bir eş olamamaktan korkuyorum.”

Bram onu çenesinden tutup gözlerine baktı.

“Sen mükemmel bir eşsin, neden böyle bir şey söylüyorsun ki?”

Nairna derin bir iç çekti. Ondan gerçeği saklayamazdı. Gözlerinden biriken yaşları da kontrol etmekte güçlük çekiyordu. Uzaklara doğru bakarak konuşmaya başladı.

“Günün birinde sana çocuk vermemi isteyeceksin ve ben bunu yapamayacağım.”

Bram hiçbir şey söylemedi. Dönüp ona bakmadı bile. Uzaklardaki Loch gölünün ışıltısını izliyordu. Sessizlik uzadıkça Nairna'nın omuzları çökmeye, içi acımaya başlamıştı.

“Üç yıl evli kaldım ve... Ve çocuğum olmadı...”

Bram'ın sessizliği uzuyordu. Nairna ondan bir söz duymak isterdi. Onu teselli etmesini, en azından elini onun omuzuna koymasını beklerdi. Ancak hiçbir tepki vermiyordu Bram. Yüzündeki ifadeden ne hissettiğini anlamak da güçtü. Öfkeli miydi? Yoksa onun söylediklerini umursamıyor muydu?

Nairna arkasını dönüp tepeden aşağıya yürümeye başladı. Birkaç adım sonra artık hıçkırarak ağlıyordu.

Ancak Bram gelip onu omuzlarından tutmuş ve kendine doğru çevirip sıkıca sarılmıştı. Yeni çökmeye başlayan sisin altında birbirlerine sarılıp öylece durdular.

Sessizliği bozan tek şey Nairna'nın hıçkırıklarıydı.

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

“Laren” dedi Alex, merdivenleri tırmanmaya başlarken onu kolundan yakalamıştı, “Neden dün gece aşağıya gelmedin?”

Laren bir an korkuyla irkildi. Kocasının o sert ses tonu onu ürkütmüştü. Eğilip çocukların başını okşadı, “Kızlar, hadi odanıza gidin. Ben de hemen geleceğim.”

Dört yaşındaki kızı ondan bir yaş küçük olan Adaira'nın elini tutup annesinden gözlerini ayırmadan yürümeye başladı.

Kocasının gözünde her zamanki gibi bıkkınlık vardı. Her hareketini yargılıyordu. Bu kez sebebini biliyordu Laren. Konukları karşılamaya gelmediğini için ona kızgındı.

Önceki gece kulenin merdivenlerinde oturup, aşağıdaki kutlamayı izlemişti. Ancak kalabalığın içine karışmayı istemiyor, gölgelerde gizlenmeyi tercih ediyordu.

Alex'in kardeşi Bram'ın karısına nasıl da arzula baktığını

görmüştü. Alex ona böyle aşkla bakmayalı yıllar olmuştu.

“Kızları yalnız bırakamazdım,” dedi bahane sumak zorunda hissederek.

“O benim kardeşim Laren. Ne olursa olsun gelip ona hoş geldin demeliydin.”

Kocasını haklıydı ve bunu anlıyordu. Ancak hiçbir zaman kendini MacKinloch'ların klanına ait hissetmemişti. Klanın insanları da onu bir türlü kabullenemiyordu.

“Bram ve eşi şimdi neredeler?” diye sordu.

“Onlara verdiğim toprağı görmeye gittiler. Dün gece onları ahıra yerleştirmem gerekti, çünkü kulede doğru düzgün bir oda yok.”

Kocasının sözlerindeki iğneleyici tavrı görebiliyordu. Ancak Laren kendi uyudukları soğuk ve damı akıtan odayı düşününce ahırın bile daha konforlu olacağını düşünüyordu.

“Bu akşam bir ziyafet vereceğim,” dedi Alex, “Bunu ayarlayabilir misin?”

Ona yardım edecek bir kadın yokken bunu yapabilir miydi bilmiyordu. Yeteri kadar yiyecekleri vardı, ama tek başına bir sürü erkeğe yetecek bir ziyafet sofrası kuramazdı.

“Bilemiyorum,” dedi. Gerçekten de bunu yapabileceğinden emin değildi.

“Brodie'nin kazlarından alabiliriz. Dougal'ı yardımına göndereceğim,” dedi Alex.

Ona yardım edecek bir başka kadın olmadan bunu yapması imkansızdı ve eğer başarısız olursa kocasının ona hakaret etmek için bir sebebi daha olacaktı.

Alex klanın şefi olduğundan beri evliliklerinin seyri çok değişmişti. Artık doğru düzgün konuşmaz olmuşlardı ve Alex geceleri yatakta ondan uzak durmak için elinden geleni yapıyordu. Beş yıllık evliliklerine rağmen artık sanki birbirlerine yabancı gibiydiler.

“Ancak Alex uzanıp elini onun omzuna koyduğunda dokunuşunun sıcaklığıyla yumuşamıştı. Onu özlüyor, onu istiyordu.

“Ne yapabileceğime bir bakayım,” diye mırıldandı.

Alex elini indirdi, “Yarın sabah Cairnross'a yola çıkıyoruz. Küçük kardeşimiz hala tutsak,” dedi başını aşağıdaki avluya çevirerek, “Bram'ın gelmesini istemiyorum. Ama çok inatçı. Eğer dikkatli olmazsa kendini öldürtebilir.”

“Sen de dikkatli ol,” dedi Laren korkuyla. Bir adım atıp kocasına yanaşmak istedi. Ancak Alex doğruca boşluğa bakıyordu ve onu fark etmemişti bile.

Yavaşça merdivenleri çıkmaya koyuldu. İçi acıyordu. Kocasının ona sıcak bir bakış dahi atması için neler vermezdi.

Bram saatlerdir çalışmaktan ter su içinde kalmıştı. Evlerinin temel taşlarını diziıyorlardı. Tutsaklığı sırasında taş taşımaya alışmıştı ve buna aldırımıyordu, ancak Nairna şimdiden yorgun düşmüştü.

Durup onu bir taşı kaldırmaya çalışırken izledi, yüzü kıpkırmızı olmuştu, “Bırak şu taşı lütfen, daha sonra bana bahçe işlerinde yardım edersin.”

Nairna yüzüne düşen uzun saçlarını geriye doğru attı, “Keşke sana yardım edebilseydim. Bu işi tek başına yapmamalısın.”

“En azından temeli atacağım. Zaten hava kararmak üzere,” dedi diğer bir kayayı sıraya yerleştirirken.

Nairna bir süre durup onu izledikten sonra bakışlarını önüne eğip konuşmaya başladı, “Sana çocuk sahibi olmadığımı daha önce söylemeliydim.”

Yeşil gözlerinden suçluluk okunuyordu. Onu rahatlatmak için bir şeyler söylemeli, kaygılarını dindirmek için onunla konuşmalıydı, ama kelimelerle arası hiç iyi değildi, “Bunu büyütmene gerek yok,” dedi yine de.

“Ama bu benim için önemli,” dedi ağlamaklı bir ses tonuyla, “Umarım aramızdaki sorunlar bir gün düzelecek, ama sana bir çocuk veremeyeceğimi düşünmek beni mahvediyor.”

Bram ona ne diyeceğini bilemiyordu. Onu hiçbir şey için suçlayamazdı. İşin aslı önceki evliliğinden bir çocuğu olmaması Bram'ı sevindiriyordu. Daha İver denen şu adamın ona dokunduğunu düşünmeye bile katlanamazken, ondan bir çocuk içten içine onu yer bitirirdi.

Bram yalnızca omuz silkti. O an tek istediği ikisi için gözlerden uzak, sıcak bir yuva inşa etmektir. Uzanıp bir kayayı daha kucakladı. Ancak sessizliğinin Nairna'yı kızdırmaya başladığını hissedebiliyordu.

“Bunun senin için bir önemi yok mu yani?” diye sordu, yeşil gözlerinden ateş saçarak.

Bram kayayı yerleştirip dağdan akan küçük şelaleye doğru yürümeye başladı. Nairna hala bir aile olmanın tek yolunun çocuklardan geçtiğini söylüyordu.

“Bram, beni dinlemiyor musun?” diye sordu Nairna, kaşlarını çatarak.

“Hayır, pek sayılmaz,” dedi ellerini soğuk suyun altına tuttu ve yüzüne bir avuç su çarptı, “Daha böyle şeylerden konuşmak için çok erken,” dedi ve iki avucunu suyla doldurup ona seslendi, “Susamış olmalısın, gel biraz su iç.”

Nairna şaşkınlıkla ona doğru yürümeye başladı, “Anlamıyorum! Bunun seni kızdıracağını düşünmüştüm.”

“Tanrının elinde olan bir şey beni neden kızdırır ki?” dedi avucundaki suyu Nairna'nın dudaklarına götürerek. Kadın eğilip kana kana içmeye başladı, “Eğer tanrı bir çocuk sahibi olmamızı istiyorsa bize onu verecektir. Üstelik daha denemedik bile” dedi yüzünde hınzır bir gülümsemeyle.

Nairna'nın yanakları kızardı ve yüzündeki o öfkeli çizgiler yumuşamaya başladı. O da ellerini uzatıp avuçlarını suyla dol-

durdu ve Bram'a uzattı. Kana kana suyunu içtikten sonra Bram, onun ellerini tuttu ve dudaklarına götürdü. Nairna bir süre sonra utanıp ellerini geri çekti.

Akan suya eğilip bir taş aldı, "Suda taş sektirdiğimiz zamanları hatırlıyor musun?"

Düğün günlerinden önce saatlerce suyun başında oturup taş sektirirlerdi. Bram da eğilip bir taş aldı, "Evet, hatırlıyorum. Hiçbir zaman beni geçemezdin," dedi elindeki taşı havaya atıp tutarak, "Yoksa ben yokken kendini geliştirdin mi?"

Nairna elindeki taşı suya doğru attı. Taş doğruca batmıştı, "Görünüşe göre geliştirememişim."

Bram gelip onun arkasına geçti ve kendi elindeki taşı ona verip onu bileğinden tuttu.

"Suyu taşlamaya çalışıyormuş gibi atmamalısın. İşte böyle, bileğini hafifçe eğerek, yumuşak bir hareketle savurmalısın."

Bram bir elini onun beline dolamış sıkıca kendine bastırıyordu. Onun saçlarının kokusunu içine çekti. İçinde yükselen ateşi kontrol etmeye çalışıyordu.

Nairna tıpkı onun gösterdiği gibi taşı nazikçe savurdu. Taş suda iki kez sekmişti. Sevinçle yüzünü Bram'a döndü ve boynuna sarıldı.

"Başardım!" diye bağırdı sevinçle.

Dudakları birbirlerine değecek kadar yakındılar, Nairna'nın gülümsemesine bu kadar yakın olmak baştan çıkarıcıydı. Gözlerini birbirlerinden ayıramıyorlardı.

Derken at sesleri duyuldu. Bir süre sonra Ross ve Alex göründüler. Bram kendini geri çekti. Ancak ikisinin de yanakları hala kırmızıydı.

"Bu gece gelişinin şerefine bir kutlama yapıyoruz," diye seslendi Alex.

"Buna gerek yok biraderim," dedi Bram. Kalabalıkları zaten sevmiyordu ve yeterince ilgi odağı olmuştu. Bu gece onun dö-

nüşünü duyan diğer klan üyeleri de gelecekti ve bu da onu rahatsız ediyordu.

“Herkesin biraz için dertlerini unutmak için bahaneye ihtiyacı vardı Bram. Sen de bu bahaneyi onlara verdin.”

Bram cevap vermedi. Bir bahanesi yoktu ve kardeşi de haklıydı. Klanın biraz neşeye ihtiyacı olduğu açıkça belli oluyordu. Üstelik Nairna'nın yüzünden de karısının bu şölene katılmak istediğini görebiliyordu.

“Hazır olduğun zaman gel,” dedi Alex ve elini kaldırıp onları selamladıktan sonra Ross'la beraber tepeden aşağı at sürdüler.

Nairna da pelerinine uzandı, “Gidip hazırlıklar için yardımcı olsam iyi olacak.”

“Ben kutlama falan istemiyorum Nairna,” dedi Bram. Orada kalıp insanların sorularından uzakta kafa dinlemeyi tercih ediyordu.

“Onlar senin ailen. Orada olmalısın.”

Bram titreyen ellerine baktı, “Eve Callum olmadan geldim. Bunu kutlamamı bekleme benden.”

Eğer Glen Arrin'dekiler onun zindandan kaçmak için ödediği bedeli bilseler kutlama yapmak akıllarından geçen en son şey olurdu.

“Bensiz git. Laren'a yardım etmek istersen bunu anlarım. Ben biraz daha çalışacağım.”

“Aileni hayal kırıklığına uğratma,” dedi Nairna, uzanıp onun yüzüne dokunarak, “Herkes seni bekliyor olacak.”

Bram başını eğerek onu onayladı. Karısının insanların arasında olmayı sevdiğini çok iyi biliyordu. Ancak onların acıyan bakışlarına katlanabilir miydi bilmiyordu. En büyük korkusuysa zindandan nasıl kaçtığını sorduklarında ne cevap vereceğini bilememesiydi.

Kalenin dört bir yanında meşaleler yakılmıştı. Nairna kule-

ye doğru ilerlerken burnuna güzel yemek kokuları gelmeye başladı. Tüm gün çalışmaktan yorgun düşmüştü ve açtı. Hazırlıklara nasıl yardım edebileceğini sormak için Laren'ı bulmaya niyetlendi.

Kulenin salonunda Alex uzun masanın en sonunda oturmuş çevresindekilerle sohbet ediyordu. Hemen yanında kızıl saçları meşalenin alevlerinde parıldayan duru güzelliğiyle Laren oturuyordu. Nihayet tanışma fırsatı bulacaklardı.

Çoğu erkek çoktan sarhoş olmuştu. Hatta bir tanesi kaz bacağı için yanındakiyle giriştiği tartışmada sinirlerine hâkim olmayıp yumruğu arkadaşının çenesine indirmişti. Adam Nairna'nın önüne yayıldı. Herkes gülmeye başlamıştı.

Kimse kavgaya edenleri ayırmaya bile kalkmıyordu. Nairna da bunun masum bir dalaş olduğuna karar verip ilerlerdi.

Alex onu göründe ayağı kalkıp selamladı. Gözleri Bram'ı arıyordu, ama bir şey söylemedi.

“Nairna, bu benim karım Laren.”

Kadın utangaç bir gülümsemeyle onu selamladı. Nairna da onu selamladı. Kadını ilk görüşünde kanı ısınmıştı. Onun bu kaledeki tek müttefiki olacağını biliyordu ve onunla tanışmaktan memnundu.

“Bram nerede?” diye sordu Alex, “Seninle gelmedi mi?”

“Evin inşaatına başladı ve bitirmesi gereken bir şeyler vardı,” diye açıklamaya çalıştı. Nedense Bram'ın öyle veya böyle geleceğine inanıyordu, “Yakında burada olacaktır.”

Nairna oturup onlarla yemeğe başladı. Laren kocasının yanında çok rahatsız görünüyordu. Orada olmaktansa odasında olmayı tercih etmiş gibi bir hali vardı. Elllerinde eldiven olduğunu fark etmişti Nairna ve bu ona garip gelmişti. Belki de sadece bir alışkanlık olabileceğini düşünüp sormaya kalkmadı.

“Sonunda seninle tanışmaktan memnunum,” dedi Nairna, “Burada bir başka kadın daha görmek mutluluk verici.”

Nairna'nın sohbebe katılacağını düşünmüştü. Ancak kadının yanakları kızarmıştı ve sanki kocasının önünde konuşmaktan çekiniyor gibi bir hali vardı.

Birileri ona bir tabakta kızarmış kaz eti sundu. Nairna kabalık olmasın diye etin tadına baktı. Ancak Bram olmadan boğazından geçmeyeceğinin farkındaydı.

Bir süre sonra bundan rahatsızlık duymaya başladı. Onu bırakalı bir saat geçmişti. Onu bulup neden gelmek istemediğini öğrenmeliydi.

Özür dileyip masadan kalktı, "Gidip Bram'ı bulacağım," dedi Alex'e.

"Seninle geleceğim."

Alex ayağa kalkmıştı, ama Nairna başını sallayıp onu yerine oturttu, "İzin ver bunu yalnız başıma yapayım. Söz veriyorum onu geri getireceğim."

Kalabalığı yaparak kalenin kapısına vardı. Etrafına şöyle bir bakıntı. Ay ışığı Loch gölünde parlıyordu. Bulutsuz ve soğuk bir geceydi.

Tepeye doğru çıkan patikaya yöneldi. Bir figür karanlıkta yamaca uzanmış, elleri başının arkasında gökyüzünü izliyordu.

Gidip onun yanına oturdu. Bram hiçbir şey söylemedi. Sanki onu fark etmemiş gibiydi. Nairna da bir süre sessizce onunla oturdu. Ona sorular sorarak bunaltmak istemiyordu. Uzanıp onun elini tuttu.

"Çok güzel bir gece değil mi?"

Bram cevap vermedi. Uzun süre gökyüzüne bakmaya devam etti. Ağır ağır nefes alıp veriyor, nefesi soğuk havada buharlar halinde çıkıyordu.

"Nairna, içeri bensiz gitmek zorundasın," dedi sonunda.

Neden kalabalıkların içinde olmak istemiyordu ki? Acaba onu bundan alı koyan ne gibi bir sebep neydi?

"Ne oldu Bram? Neden onlara katılmak istemiyorsun?"

“Çünkü kutlamaya değecek bir şey yok. Bazen keşke zindan da ölmüş olsaydım diye diliyorum.”

Nairna uzanıp onun boynundaki kesik yarasına dokundu. Ne diyeceğini, ona nasıl yanaşacağını bilmiyordu.

Bram da elini uzatıp onun eline dokundu. Derin bir iç çekip söze girdi.

“On yedi yaşındayken boğazıma bir bıçak dayayıp boydan boya kestiler. Kesik beni öldürecek kadar derin değildi, ama beni korkutmaya yetmişti.” Bakışları yine uzaklara dalmıştı, “Bir-çoğu orada öldü. Sonraları anladım ki, bizi çalıştırmak için en güçlü olanlarımızı ayırmaya çalışıyorlarmış. Callum’u öldürmediler, çünkü onlara onun canına karşılık iki katı fazla çalışacağını söyledim,” dedi Bram ve bir an sustu. Sanki kâbusları onu yeniden ele geçiriyordu, “Bana ne söyledilerse yaptım. Bazen birkaç adamın işini yapıyordum. Başarısız olursam da önce Callum’u, sonra da beni cezalandırıyorlardı.

Bir anda doğruldu ve Nairna’nın elini kendinden uzaklaştırdı.

“Ben kaçtıktan sonra ona neler yapmış olabileceklerini bir düşünsene,” dedi kaleye doğru yürümeye başlayıp, “Eğer hala yaşıyorsa onu oradan kurtarmalıyım.”

Kalenin kapısına ulaştıklarında durdu, “Bunu senin için yapacağım. Ama bilmelisin ki benim kutlayacak bir şeyim yok.”

Nairna yine onun yüzüne uzandı ve gözlerindeki acı dolu ifadeyi silmeye çalıştı, “Bu adamların kafalarını dağıtmaya ihtiyacı var Bram. Karılarını ve çocuklarını göremiyorlar ve her şeylerini kaybettiler. Bunu sadece benim için değil, onlar için de yapmalısın. Sadece bir gece dayan.”

Bram bundan hiç de memnun görünmese de başıyla onayladı. Nairna onu elinden tuttu ve beraber içeri girdiler.

Onu görünce herkes kadeh kaldırmaya başladı. Bir tanesi kalkıp ikisine birer bardak kök birası uzattı. Bram boş bakışlarla

bardağı alıp, Alex'in yanına bir yere oturdu. Nairna da hemen yanına yerleşti.

Herkes Bram'a takılmaya ve kadeh kaldırmaya başladı. Bram sessizce onlara eşlik etmeye çalışıyor, birkaç yudum alıp bardağını geri bırakıyordu.

Nairna'nın gözü ise sürekli Laren'in üzerindeydi. Kadın yemeğine dokunmamıştı bile. Hatta öyle ki, Laren, orada olmaktan duyduğu rahatsızlığı açıkça belli ediyordu. Bram bile ondan daha rahat görünüyordu.

Öte yandan Alex, klan üyeleriyle konuşuyor, yemeğinin ve içkisinin tadını çıkarıyormuş gibi görünüyordu. Karısıyla konuşmaya sanki çekiniyordu. Bazen dönüp Laren'a kaçamak bir şekilde baksa da, hemen başını çevirip sanki onunla ilgilenmiyormuş gibi davranmaya çalışıyordu.

Ancak Nairna onun gözlerindeki bakışı kaçırmamıştı. Her ne kadar bunu belli etmemeye çalışsa da, Alex, karısına karşı takındığı tavırdan pişman gibiydi. Sanki artık aralarındaki o soğukluğu nasıl gidereceğini bilemiyordu.

"Bu harika yemekler için teşekkürler," dedi Nairna, Laren'a. Yüzünde sıkıntılı bir gülümsemeyle ekledi, "Bir daha ki sefere sana yardım etmek isterim. Tüm bunları tek başına yapmak zorunda kaldığın için suçluluk duyuyorum."

"Her şey çok güzeldi," dedi Alex minnettarlıkla.

Laren bir an için dikkatini kocasına yönelttiyse de hemen ardından yine önüne bakıp tabağındaki yemekle oynamaya başladı. Sonra da Alex'e döndü, "Gidip kızlar yatılar mı bakacağım."

Şef hiçbir şey söylemedi ve Laren masadan kaçarcasına kalkıp merdivenlere yöneldi. Nairna hala ona bakıyordu. Hafifçe Bram'a doğru eğildi.

"Çocuklar neden bizimle beraber yemiyorlar?"

"Bilmem. Belki de daha önceden yemişlerdir."

"Gidip Laren'la konuşacağım. Çocukları da tanımış olurum."

“Tamam, ama döndüğünde beni burada bulamazsan şaşırma. Çok kalmayacağım. Kulübede buluşuruz.”

Bram onun elini tutup avucunun içini dudaklarına götürdüğünde Nairna'nın yanakları kızarmıştı. Ona bir çocuk ve mutlu bir yuva vermeyi ne kadar da istiyordu. Merdivenlere doğru ilerlerken aklından sadece bunlar geçiyordu.

Nairna merdivenleri tırmanmaya başladı. İkinci katta iki kapı vardı. Bir tanesinden kızların sesleri geliyordu.

Kapıyı yavaşça araladı. Laren tıpkı kendisi gibi kızıl saçlı iki kız çocuğunu yatağa hazırlıyordu.

Nairna'nın bu görüntü karşısında içi acıdı. Acaba kendisi de bunları yaşayabilecek miydi? İnancını kaybetmemeli ve bu hayale tutunmalıydı. Başka ne yapabilirdi ki?

Laren beş yaşlarında olan kızın saçını fırçalıyordu. Kız söylemeye başlamıştı.

“Anne, acıyor.”

“Mairin, kıpırdanmayı kesmezsen tabi ki acıyacak,” dedi Laren. Kızlarının yanında ne kadar da mutlu görünüyordu. Sonra bir anda Nairna'yla göz göze gelince yüzüne yine o utangaç ifade yerleşiverdi.

“Bir isteğin mi var Nairna?”

“Ben sadece kızları görmek istemiştım,” dedi Nairna, kızlara gülümseyerek. Küçük olan koşup onun eteğini altına saklandı. Nairna gülmeye başladı.

“Adaira, şu an eteğinin altına saklanıyor,” dedi davranıp kızı oradan çıkarmaya çalışırken, “Bu da Mairin.”

Kız ona şüpheyle bakıyordu, “Elbiseni beğenmedim,” dedi yüzünü buruşturup.

“Mairin!” diye uyardı onu annesi, “Kaba olma lütfen.”

Nairna gülümseyerek bir tabure çekti ve oturdu, “Açıkçası

onu ben de beğenmiyorum, ama çok fazla elbisem yok,” dedi Nairna.

“Benim de öyle,” dedi Mairin iç çekerek, “Keşke biz de diğerleriyle beraber gitseydik.”

“Neden gitmediniz peki?” diye sordu Nairna küçük kıza. Ancak doğruca Laren'a bakıyordu.

“Babamızı bırakamazdık,” dedi kız, “Eğer gidersek çok üzülürdük.”

Laren'ın yüzü yumuşamıştı. Kızının saçını okşadı, “Hadi yatağa kızlar.”

Laren onları yatağa yatırıp iyi geceler öpücüğü verdi. Nairna'nın dikkatini yine eldivenleri çekmişti. Hava soğuk olmasına soğuktu, ama içeride eldiven giymeyi gerektirecek kadar da soğuk sayılmazdı. Belki de bir şeyler saklıyordu kadın.

Kızlar yatağa girince Laren, Nairna'ya dönüp “Sana da iyi geceler,” dedi.

“Seninle konuşmak istediğim şeyler var,” diye atıldı Nairna.

Laren'ın isteksiz tavrından bunun ona sıkıntı verdiği belli oluyordu. Yine de eliyle kapıyı işaret edip onunla beraber koridora çıktı. Koridordaki diğer odaya girdiler. İçeride bir dokuma tezgâhı vardı. Canlı renklerde, neredeyse tamamlanmış bir kilim asılıydı tezgâhta. Nairna büyülenmiş gibi gözlerini kilimden ayıramıyordu.

“Bunu sen mi yaptın?” diye sordu Nairna hayranlığını gizleyemeyerek. Kilim adeta bir sanat eseriymiş ve onu bir sarayın duvarını süslerken hayal etmek güç değildi.

Laren alçak gönüllülükle başını salladı, “Benimle konuşmak istediğin konu nedir?” diye sordu soğuk bir ses tonuyla. Belli ki sohbet havasında değildi.

“Kadınlar neden gittiler?” diye sordu Nairna.

“İngiliz saldırıları yüzünden,” dedi Laren, “Leydi Grizel, Alex'in annesi onları Lord Locharr'ın topraklarına götürdü. Ora-

da güvende olacaklarını düşünüyor.”

“Sen onlarla gitmeyi tercih etmemişsin anlaşılan.”

Nairna sadece konuyu açıklığa kavuşturmak istemişti. Zira merakına yenik düşmüştü. Ancak Laren’in yüzü bir anda solmuştu. Sanki Nairna’nın sorusu onu yaralamıştı.

“Beni almadan gittiler. Uzun bir süre nereye gittiklerini bile bilmiyordum,” dedi kadın, “Onlarla gitmek istemediğimi söylesem yalan atmış olurum, ama şansımı çoktan kaybettim. Alex bizi asla göndermez.”

“Saldırıları bitti sanıyordum. Anlaşmaya varılmamış mıydı?”

Laren’in yüzündeki ifade sertleşti, “Bu topraklarda savaş hiç bitmeyecek,” dedi ve arkasını dönüp iyi geceler diledikten sonra odandan çıktı.

Nairna öylece kala kalmıştı. Laren’in ne demek istediğini düşünüyordu.

Döndüğünde Bram kulübede değildi. Ancak Birkaç dakika sonra kapıda belirdi. Saçları ıslaktı ve omuzlarına dökülüyordu. Belli ki akarsuda yıkanmıştı.

Biraz daha yaklaşınca sakallarının yoluk yoluk olduğunu fark etti Nairna. Bram tıraş olmaya çalışmış, ancak görünen o ki kendi kendine bunu başaramamıştı.

“Seni tıraş etmemi ister misin?” diye sordu Nairna.

Bram bir an duraksadı ve sakalını ovdu. Sonra başıyla istek-sizce onayladı.

“İzin ver biraz sıcak su bulayım,” dedi Nairna.

Ross ona keskin bir bıçak ve bir güğüm sıcak su ayarladı. Yol boyunca düşünüp durdu. Acaba o gece evliliklerini mühürleyecekler miydi? Derin bir nefes aldı. Onu tatmin edememekten korkuyordu. Bram ona yaklaşınca bile heyecanlanıyordu ve yine garip bir tepki verip onu incitirse bunun geri dönüşü olmaya bi-

lirdi.

Kaygılanmayı kes, dedi kendi kendine. Bram bütün gün çalışmıştı ve yorulmuş olmalıydı. Muhtemelen dinlenmek isteyecekti.

Kulübeye girdiğinde Bram bir çuvalın üzerinde oturuyordu. Omuzları çökmüştü. Belli ki yorgundu. Bir beze sarılı olan tıraş bıçağını açınca Bram bir anda irkilmmişti. İşte o an Nairna onun bu tepkisinin altında yatan sebebi anlamaya başlamıştı. Bıçak onu rahatsız ediyor, şüphesiz boğazını kesen askerin anısını uyandırıyor.

“Bana güveniyor musun?” diye sordu Nairna, bıçağı uzak bir köşeye koyarak.

“Bilmiyorum,” dedi Bram, yüzünde acı bir gülümsemeyle. Nairna bir parça kumaşı sıcak suya daldırdı.

“Rahatsız olduğunda bana dur demen yeterli.”

Islattığı kumaşı Bram'ın yüzüne sarıp sakallarını yumuşattıktan sonra Bram biraz daha rahatlamış görünüyordu.

“Gözlerini kapat,” dedi Nairna. Sabunun onun sakallarına sürterek köpürttü ve masaj yaparak yüzüne yaydı. Ona dokunmak içinde çok tatlı bir his uyandırıyor.

Nairna bıçağı eline alana dek her şey çok güzel gidiyor gibiydi. Bram gözleri kapılı olduğu halde sanki bunu hissetmiş gibi bir anda gerildi. Ancak kıpırdamadan duruyordu. Bıçak tenine değdiği anda Nairna'nın tenine parmaklarını geçirdi.

“Rahatla,” diye mırıldandı Nairna, “Sadece rahatla.”

Bram ona itaat etti ve kendini bıraktı. Nairna onun arkasına geçmiş, sakalını boynundan yukarıya doğru sıyrıyordu. Ancak adamın yüzündeki o acı ifade bıçak tenine her değdiğinde daha da geriliyordu. Sanki işkenceye uğruyormuş gibiydi. Sonra Nairna bir anda bıçağı kaçırdı ve onun tenine bir kesik attı. Bram'ın gözleri bir anda açıldı.

“Üzgünüm,” dedi Nairna, kesişe elindeki bezi bastırarak,

“Bunun olmasını hiç istememiştim.”

Bram soğuk bakışlarla elindeki bıçağa bakıyor, sanki Nairna’yı görmüyordu. Gözleri birer cam misket gibiydi. Cevap vermiyor, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu.

“Bram?”

Bram derin bir nefes aldı. Bıçağın tenine değişinde vücudunun verdiği tepkiye engel olamıyordu. Anıları onu rahatsız ediyor, eski yaraları yeniden kaşınmaya başlıyordu. Nairna’nın onu asla incitmeyeceğini bilmek bile onu bir türlü rahatlatmıyordu.

“Devam et,” dedi bir anda. Eğer kardeşini kurtarmak ve İngiliz askerleriyle savaşmak istiyorsa bıçağın parıltısına alışmamalıydı.

Nairna bir an duraksadıktan sona bıçağı yeniden yüzüne değdirdi. Bu kez sadece yumruğunu sıkmakla yetindi Bram. Nairna elini onun yüzüne götürünce yavaşça yumruğunu da gevşetti.

“Neredeyse bitti,” dedi kadın.

Bram onu dokunuşlarına odaklanmaya, tenine değen bıçağı unutmaya çalıştı. Sonunda bunu başarmıştı. Artık bıçağı değil, yanındaki Nairna’nın sıcaklığını hissediyordu.

Nairna son sakal kümesini de teninde sıyrınca kendini sıkmayı bıraktı. Onu belinden kavrayıp d şeğe taşıdı. Zihnindeki karanlık düşünceler ona dokununca bir anda silinmişti. Yavaşça dudaklarını onun dudaklarına götürüp büyük bir arzuyla onu öpmeye başladı.

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

Nairna kendini ona bırakmıştı. Bram'ın sıcak dudakları ve dili tenine değdikçe dizlerinin bağı çözülüyordu.

Bram elbisesinin bağlarını çözmeye başladı. Bu kez ona karşı koyamayacak kadar hassastı. Artık ona kendini sunmanın zamanı gelmişti.

Sakallarından arınmış yüzü tüm yakışıklılığını ortaya çıkar-mıştı. Yüzündeki çizgiler ve köşeli çenesiyle şimdi antik bir savaşıyı andırıyordu.

Elbisesi ayaklarının ucunu dökülünce Bram kendini geri çekip onun çıplak vücudunu izlemeye koyuldu. Sanki kıymetli bir kristale dokunuyormuş gibi elini uzatıp onun boynuna götürdü ve omuzlarına doğru okşamaya başladı.

Üzerindeki tuniği çıkardı ve ona sarıldı. Çıplak göğüsleri birbirine değince ikisi de ürpermişti. Bram onu yine büyük bir

arzuyla öpmeye başladı. Nairna parmaklarını onun uzun saçlarına geçirip dudaklarını onu dudaklarına iyice bastırdı.

Bram onu belinden kavradı ve elleriyle vücudunu keşfetmeye başladı. Sonunda göğüslerine ulaştığını kendini geri çekti ve onun dolgun göğüslerini avuçlarının içine aldı.

Onu nazikçe okuyor, sertleşmiş göğüs uçlarını avuçların içinde hafifçe eziyordu.

Eğilip dudaklarını onun omuzlarına oradan da göğüslerine doğru kaydırды. Nairna tatlı bir inlemeyle başını geriye attı. Bram'ın dudakları göğüs uçlarına değdiğinde onun başını iyice göğüslerine bastırdı.

Artık kaygılanmıyordu. Kendini erkeğine sunmanın zamanı gelmişti ve onu içinde hissetmek istiyordu.

“Tadına bayılıyorum,” dedi Bram onun tenine mırıldanarak. Sonra dudaklarını teninden ayırmadan boynuna oradan yanağına ve Nairna'nın dudaklarına ulaştı, “Seni istiyorum Nairna.”

İçindeki o vahşi dürtü onu ele geçirmek üzereydi. Ancak bu kez kendini kontrol edebileceğini hissediyordu. Ona sıkıca sarıldı ve sertleşen erkekliğini teninde hissetmesini sağladı. Nazikçe onu öpmeye devam ediyordu.

“Bunu sen de istiyor musun?” diye fısıldadı onun kulağına.

Nairna'nın gözlerinde bir belirsizlik vardı, “Seni bu kez durdurmayacağım Bram.”

Sözlerindeki o koşulsuz teslimiyet yanlış giden bir şeyler olduğunu söylüyordu Bram'a. Nairna yatağa doğru ilerleyip uzandı.

“Ben hazırım.”

Hazır mı? Peki, ama ne için? Bram daha önce hiçbir kadınla beraber olmamıştı ve ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Ancak istediği kesinlikle bu değildi. Sevdığı kadın öylece uzanırken ona sahip olamazdı.

“Nairna. Seni buna zorlayamam. Benden daha deneyimli ol-

duğun kesin, ama bunun böyle olacağını sanmıyorum.”

Aralarındaki o tutkulu dakikalar bir anda sona ermişti. Bram daha önce erkeklerin hanlardaki fahişelere nasıl sahip olduklarını anlattıklarını duymuş ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Karısı öylece uzanıp tavana bakarken onu üzerine çıkıp, yalnızca kendi zevkini düşünemezdi.

Onun da zevk almasını, haz çığıllıkları atmasını istiyordu.

“Evliliğin süresince bu işi hep böyle mi yaptınız?”

Nairna onun sorunsundan rahatsız olmuştu, ama başını hafifçe sallayarak cevap verdi, “Bram, bunu istiyorsan ben hazırım,” dedi gözlerini tavana dikip.

“Bunu bir görev olarak görmeni istemiyorum,” dedi Bram ve çıplak uzanan karısının üzerine bir battaniye örtüp yanına uzandı. Onu istiyor, onun için çıldırıyordu. Ancak Nairna evliliği süresince yaşadıkları yüzünden bunu yalnızca bir görev olarak görüyordu.

Bram kadınların da en az erkekler kadar birleşmeden haz almaya hakları olduğunu düşünüyordu ve Nairna buna hazır olana dek beklemeye hazırdı.

“Kocama asla yetemedim,” dedi Nairna bir süre sonra, “Çocuk sahibi olmak istiyordum ve bu yüzden ona izin veriyordum. Ama hiçbir zaman onu hissetmedim.”

“Bu senin değil, onu suçu Nairna,” dedi Bram ve onu sarıp kendi yanına çekti. Onu üzen şeyi şimdi anlayabiliyordu. Iver ona hiçbir zaman kendini bir kadın gibi hissettirmeye kalkmamış, sadece kendi hazzını düşünmüştü ve Nairna karı koca arasındaki birleşmenin sadece bundan ibaret olduğunu sanıyordu. Bram hiç deneyimi olmasa da bunun ikisi için de çok daha yoğun ve tatlı bir deneyim olması gerektiğine inanıyordu.

Sonunda konuyu değiştirmeye ve onu rahatlatmaya karar verdi.

“Alex yarın yola çıkmamızı istiyor.”

Nairna başını çevirip ona baktı. Yeşil gözlerinde kaygılı bir ifade vardı.

“Bu kadar erken gideceğinizi düşünmemiştim,” dedi onun elini sıkıca tutarak, “Keşke kalman için seni ikna edebilseydim.”

“Kalamam. Bunu biliyorsun.”

Belki dövülecek kadar güçlü değildi henüz, ama zindanı iyi tanıyordu ve onlara yol gösterebilirdi. Cairnross Kontu Gilbert, tutsakları kalenin altındaki zindanda zincirli tutuyor, onları kalenin duvarlarını genişletmek için çalıştırıyordu.

Bram ve diğer tutsaklar, kale duvarlarında bilerek zayıf noktalar oluşturmuşlardı ve Bram bu noktaları çok iyi biliyordu. Kimseye fark ettirmeden İskoçları oraya sokabilir ve tutsakları kurtarmalarını sağlayabilirdi.

“Callum'u kurtarmaları için onları kaleye sokabilirim. Şansımız yaver giderse İngilizler fark etmeden tutsakları kurtarabiliriz.”

Nairna elini onun göğsüne koydu, “Sana yaptıkları onca şeyden sonra Cairnross'a yeniden gidebilecek kadar güçlü hissediyor musun?”

Bram karanlık anılarının onu engellemesine izin veremezdi, “Başka şansım yok.”

“Ne zaman döneceksiniz?” dedi Nairna, onun döneceğine şüphe etmediğini göstermek ve onu güç vermek istediği belliydi.

“Oraya varmamız dört gün sürer. Her şey yolunda giderse de geri dönüşümüz de dört gün alır.”

Kalenin görüntüsü zihninde belirince elleri yeniden titremeye başlamıştı. Tavana bakıp korkusunu Nairna'dan gizlemeye çalıştı. Gururu ona bir şey belli etmemesini söylüyordu.

Nairna soğuk elini onun alınına götürdü, “Yanıdayım Bram. Eğer bunu yapman gerektiğini düşünüyorsan seni desteklemekten başka bir şey gelmez elimden. Ama şimdi uyuyup dinlenmelisin.”

“Uyuyamam Nairna. Artık uyumanın nasıl bir his olduğunu bile unuttum.”

“Sadece dene,” dedi Nairna, elini onun göz kapaklarına götürerek. Bram gözlerini kapattı. Onun dokunuşu rahatlatıcıydı ve daha şimdiden dinlenmeye başladığını hissediyordu.

Nairna’nın varlığı ona yaşadığı tüm acıları unutturmaya yetirdi. Ancak öncelikle Callum’u kurtarmalıydı.

“Seni yine savaşa göndereceğim hiç aklıma gelmezdi,” dedi Nairna, sakın bir ses tonuyla.

Bram o an karısı için geri dönmesi gerektiğini anlamıştı. Her ne kadar ölüm umurunda olmasa da, Nairna için geri dönmeliydi.

Gözleri kapalı olmasına rağmen Bram’ın uyumadığını biliyordu Nairna. Cairnross Lordunun namını duymuştu. Söylentilere göre Kral Edward onu İskoçlarla barış sağlamak için değil, onları yok etmek için gönderilmişti.

Bazıları onun kalelerini inşa ederken büyü kullandığına inanıyordu. Zira inşaatları çok hızlı bir şekilde tamamlanıyordu. Nairna şimdi onun başarısının ardında yatan gerçeği daha iyi anlayabiliyordu. Cairnross Lordu tutsaklarını köle olarak kullanıyor, kalelerini adeta onların kanıyla, teriyle inşa ediyordu.

Ve Bram da onun kölelerinde biri olmuş, büyük acılar çekmişti.

Onun gitmesini istemiyordu. Başına bir şey gelmesinden korkuyordu. Her ne kadar ona kendini sunmaya cesaret bulamasa da, kocasını şiddetle arzuluyor, onun dokunuşları karşısında ne yapacağını bilmesede bir yanıyla ona ait olduğunu hissediyordu.

Bir zamanlar genç bir delikanlı olarak bıraktığı adamı yetişkin bir erkek olarak bulmayı hiç beklememişti ve onun ihtiyaçla-

rını nasıl karşılayacağını bilemiyordu. Yaşadığı evliliğe rağmen erkeğini baştan çıkarmayı bilmiyordu ve bu onu yıkıyordu.

Ona sıkıca sarıldı ve kulağına fısıldadı, “Kendine dikkat et.”

Sabah şafakla beraber uyandı Bram. Nairna hala uyuyordu. Onun melek gibi yüzüne, yumuşak dudaklarına baktı. Keşke onu tatmak için biraz daha cesareti olsaydı. İşin aslı buna cesareti vardı, ama onun tavırlarını bir türlü yorumlayamıyordu.

Uykuya dalmadan önce ona iyice sokulmuştu. Acaba hazır olduğunu mu anlatmaya çalışıyordu? Bram acı bir şekilde gülmüseddi. Tutsaklık hayatı onu bir barbara çevirmişti ve kadınlar konusunda biraz deneyimli birinden ders alsa iyi ederdi.

Ona veda etmek isterdi, ama onu uyandırmaya kıyamamıştı. Onu böyle, bir melek gibi huzurla uyurken hatırlamak istiyordu. Yastığın altına önceki gün bulduğu küçük bir taşı sokuşturup sessizce kulübeden çıktı.

Alex ve Ross atlarını hazırlıyorlardı. Onlara doğru yürümeye başladı. Biraz daha ilerleyince küçük kardeşi Dougal'ın sesini duymaya başladı.

“Ben de gelmek istiyorum.”

“Ben nefes aldığım sürece bunu yapamazsın delikanlı,” dedi Bram arkadan yaklaşırken. On dört yaşında bir çocuğu riske atmayacaktı. Onu bir süre inceledi. Çocuğun gözlerinde kendini görüyordu. Bir zamanlar o da Dougal gibi dik başlı ve inatçıydı.

Sesini biraz daha yumuşattı, “Senin burada kalman ve Nairna ile Laren’a göz kulak olman gerekiyor. Alex’in yokluğunda şef sensin.”

“Beni geride bırakamazsın. Senden daha iyi kavga edebilirim. Alex’i dün gece Ross’la konuşurken duydum. Senin bu yolculuk için yeterince güçlü olmadığını söyledi.”

Bram hiç tepki vermedi. Sakince atını hazırlamaya koyuldu,

“Yine de gelmiyorsun.”

“Geleceğim. Siz ayrıldıktan sonra sizi takip edeceğim. Beni durduramazsınız,” diye hırladı delikanlı. Yüzündeki kararlı ifade bunu yapacak kadar gözü kara olduğunu gösteriyordu.

Bram onu kolundan tuttu ve çocuğun çırpınmalarına aldırmadan kalabalığın içinde sürüklemeye başladı. Ağırın yanına ulaştıklarında atları bağlamak için kullanılan bir urganı alıp onu güzelce bir kazığa bağladı. Çocuk küfürler ediyor ve tepiniyordu.

“Sana gelmeyeceksin dediysem gelmeyeceksin.”

O anda Dougal'ın onun hakkında ne düşündüğü önemli değildi. İpi sıkı bağlamamıştı ve muhtemelen çocuk yakında kurtulacaktı. Ama en azından O, Alex ve Ross, Dougal'ın onları takip edemeyeceği kadar uzaklaşmış olurlardı.

“Senden nefret ediyorum,” diye haykırdı çocuk. Bir yandan da iplerden kurtulmaya çalışıyordu, “Keşke zindanda ölseydin.”

Bram atına bindi. Ancak küçük kardeşinin ona artık hatırlamıyor oluşu onu üzüyordu. Ama belki bir gün onu korumak için bunu yaptığını anlardı.

Alex kaşını kaldırıp küçük kardeşine baktı ve Bram'a döndü. “Bunu onu durduracağını düşünmüyorsun ya?”

“Daha iyi bir fikrin var mı?”

Alex omuzlarını silkti, “Aslına bakarsan yok.”

“Nairna onu serbest bırakacaktır. O zamana kadar çoktan uzaklaşmış oluruz.”

Bir kardeşini daha zindanlarda çürütmektense, onun onurunun kınılmasını yeğlerdi.

“Laren ve Nairna için üzülüyorum doğrusu. Onlara biz yokken dünyayı dar edecek. Babam öldükten sonra çok değişti. Sürekli böyle sinirli.”

“Peki, ya annem? O buradayken nasıldı?” diye sordu Bram.

“Annem onu da görmezden geldi. Bu da onu daha da vahşi

kıldı.”

Bram, Dougal'a dönüp baktı. Delikanlı etrafına hakaretler yağdıırıyordu. Birkaç yaşlı adam onunla dalga geçince öfkesi daha da kabarmıştı.

Nairna avluda göründü. Elinde yiyecek bir şeyler vardı. Dougal'ı görünce yüzü asıldı ve ona doğru yürümeye başladı.

Ancak hata yapmıştı. Elindeki yiyeceğı ona vermek isteyince Dougal ona tekme savurmaya başlamıştı.

Bram atından indi ve büyük bir öfkeyle Dougal'ın yakasına yapışıp onu sarstı, “Karıma dokunmayacaksın. Ona saygısızlık ettiğini duyarsam döndüğümde bunun hesabını senden sorarım.”

Dougal onu tehditlerine aldırmıyordu. Hatta kafasını uzatıp onu ısırmaya bile kalkmıştı.

Bram onu bir kez daha sarstı ve gözlerini onun gözlerine diktiğı halde Nairna'ya seslendi, “Onu yarına kadar bırakmayacaksınız.”

“Ama...”

“Bizi takip etmemeli,” dedi Dougal'a bakmaya devam ederek, “Şu anda ağabeyin Callum’un yaşadığı cehennemın nasıl bir yer olduğunu bilmiyorsun,” dedi sesini yumuşatarak, “Ama ben çok iyi biliyorum.”

Bram boğazındaki kesiğı göstererek onu bıraktı. Dougal bir anda susmuştu.

Nairna bu durumdan rahatsız görünüyordu, “O daha çocuk. Onu böyle vahşi bir hayvan gibi bağlayamazsın.”

“O on dört yaşında. Callum zindana düştüğünde on üç yaşındaydı ve çektiğı acılara her gün bizzat şahit oldum. Sakin ona acıyıp onu bırakma. Yoksa bizi takip etmeye kalkacaktır,” dedi Bram.

Nairna ona bakıyor, ama bir şey söylemiyordu, “Bana söz ver Nairna! Bizi takip etmesine izin vermeyeceksin.”

Nairna başıyla onayladı, “Yarına kadar beklemek sence de

zalimlik değil mi?"

"Eğer sakinleşirse onu bu gece bırakabilirsin," dedi ve durup onun gözlerinin içine baktı, "Bu onun güvenliği için."

Nairna'nın kaygılı bakışları içini acıtiyordu. Bir süre ne diyeceğini bilmeden ona öylece baktı.

"Her şey yolunda giderse bir haftaya kadar dönmüş oluruz."

Nairna ona sıkıca sarıldı.

"Tanrı yanında olsun," dedi ve onun eline bir parça beze sarıldığı yolluğu tutuşturup arkasını döndü ve uzaklaştı. Bram onu bir süre izledi. Bir anda içini bir korku sardı. Nairna için geri dönmeliydi. Bunu yapamazsa onun güzel gözlerinin bir daha parlamayacağını düşünmek bile yüreğini yakıyordu.

"Beni böyle tutamazsın," diye kükredi Dougal, Nairna ona doğru yaklaşınca.

"Bir şeyler yedin mi?" diye sordu Nairna, onun öfkesini görmezden gelerek.

"Bundan sana ne ki?" dedi genç adam ve Nairna'nın ayağının dibine tükürdü.

Nairna buna aldırış etmeden onun yanından geçip yürüdü ve kulenin holüne döndü. Masada kalan artıklardan bir parça ekmek aldı ve Dougal'ın bağlı olduğu ahıra doğru yürümeye başladı. Ağabeyleri aç olduklarında hep sinirli olurlardı ve ona yiyecek bir şeyler vermenin akıllıca olduğunu düşünmüştü.

Onun yanına varınca elindeki ekmeği ona uzattı, "Bunu yemek ister misin?"

"Tek istediğim beni serbest bırakman," dedi genç adam. Gözlerinden alevler saçıyor, çite bağlı iplerden kurtulmak için tepinip duruyordu.

"Ben de kadınların geri dönmesini istiyorum. Ama her isteğimiz öyle kolayca olmuyor," diye çıkışı Nairna.

“Onlar için sevinmelisin. Kendilerini kurtardılar.”

“Annemi özlemiyor musun?” dedi Nairna ve ona bir parça ekmek uzattı.

Dougal ekmeği alıp ağzına tıktırdı. Kahverengi gözlerinde acının gölgesi vardı.

“Onu bir daha görmek umurumda değil,” dedi gururla. Ama bunun onun içini acıttığı çok belli oluyordu. Her ne kadar gözlerini kaçırsa da sesindeki tını onu ele veriyordu.

Nairna ekmeğin geri kalanını çitin üzerine bıraktı.

“Onları geri getireceğim,” dedi, “Ama öncelikle saldırılarda neler olduğunu öğrenmeliyim.”

“Sana söyleyecek bir şeyim yok,” dedi delikanlı ve ekmeğin geri kalanını birbirine bağlı ellerinin arasına alıp ağzına götürdü. Gözleri ufuk çizgisinde kaybolmaya başlayan ağabeylerinin görüntüsüne odaklanmıştı.

Bram haklıydı. Eğer onu bırakırsa Dougal hemen arkalarından gidecek ve hayatını tehlikeye atacaktı. Onu böyle bağlı tutmak hiç hoşuna gitmese de başka bir seçeneği olmadığını anlamıştı.

“Sana daha sonra öğlen yemeği getireceğim,” dedi ve Dougal’ın yanından ayrıldı.

Kulenin içinde akşamki kutlamadan kalan dağınıklık öylece duruyordu. Her yana kemik parçaları saçılmıştı.

Laren yüzünde tiksintiyle dağınıklığa bakıyordu.

“Dağınıklığı toplamaya uğraşma,” dedi Nairna’ya bakmadan, “Erkekler nasıl olsa akşama yine burayı dağıtacaklar. Nasıl yaşayacaklarını bilmiyorlar ve ben geldiğimden beri de bu değişmedi.”

“Ya Alex? Bu dağınıklık onun umurunda değil mi?”

Laran dudaklarını büktü, “Onun daha önemli meşguliyetleri var. Masaya tabak koymakla ilgilenmez.”

“Kadınlar konusunda bir şey yapmayı düşünmüyor mu?”

“Pek değil. Derslerini aldıklarında geri döneceklerini düşün-
üyor.”

“Onlarla gitmiş olsaydın seni geri getirmek için çaba harca-
maz mıydı?”

Laren omuz silkmekle yetindi. Sessizliği her şeyi anlatıyor-
du. Kocasının artık onun varlığını bile umursamadığını kabul-
lenmiş gibiydi. Nairna uzanıp elini onun omuzuna koymak iste-
diyse de kendini durdurdu. Kadının onun sempatisini istemedi-
ğine emindin. Evliliğinde mutlu değildi ve bu onun içindeki ışığı
söndürmüş gibiydi.

“İngilizlerin bu kaleyi neden istediklerini anlayamıyorum.
Burası bir yıkıntıdan başka bir şey değil.”

“Kalenin yeri stratejik olarak önemli. Bir kez burayı aldılar
mı, dağlarında da yardımıyla tüm bölgeyi gözaltında tutacaklar.”

“Bram bu yüzden evi tepeye yapmak istiyor demek. Böyle-
likle İngilizlerin geldiğini önceden görebilecek.”

Laren başını salladı, “Bram ve Alex bunun iyi bir fikir oldu-
ğuna kanaat getirmiş olmalı,” dedi ve elindeki eldivenlerini dü-
zeltti, “Umarım onlar burada yokken İngilizler bizi rahat bıra-
kır.” Laren başıyla salonun diğer ucunu gösterdi, “Kuşatma ol-
duğunda kızlarla beraber şuradaki kilere saklanıyoruz.”

“Bu çok sık oluyor mu? Yani kuşatma?”

“Zaman zaman İngilizler bize saldırıp yıldırmaya çalışıyor.
MacKinloch erkekleri de kapışma için fırsat bulduklarına sevi-
niyorlar. Öyle gururlular ki, asla teslim olacaklarını sanmıyo-
rum.”

Nairna babasının klanını düşünmeye başladı. Hamish İngi-
lizlere bağlılığını sunmuş, böylelikle insanların ve topraklarını
korumayı başarmıştı. Her ne kadar bu Nairna'nın hoşuna gitmese
de, şimdi artık babasını korkaklıkla suçlamanın ne kadar yanlış
olduğunu anlıyordu. Sürekli savaş yıkımdan başka bir şeye yol

açmıyor, ama bağıllık bildirmek de özgürlüğü getirmiyordu. İs-koç halkı çaresizdi ve çözüm için ne yapılması gerektiğini de bilmiyorlardı.

“Kızlarla yürüyüşe çıkacağım,” dedi Laren, “Birkaç saate kadar dönmüş oluruz.”

Kadının yüzündeki soğuk ifadeden Nairna'nın bu yürüyüşe davetli olmadığı anlaşıyordu.

“Siz dışarıdayken kalenin hesaplarına bakmam mümkün mü?” diye atıldı Nairna, “Babamın kalesindeyken ona bu konuda yardım ederdim. Belki kalenin gelirini arttıracak bir yol bulmayı başarabilirim.”

Laren yine omuz silkti, “Nasıl istersen,” dedi umursamaz bir tavırla. Ona hesapları nerede bulacağını açıkladıktan sonra salonun dağınıklığına aldırış etmeden izin isteyip ayrıldı.

O uzaklaşırken Nairna onu izledi. Onun için üzülmüyordu. Tüm umudunu kaybetmiş, içindeki ışık sönmüştü. Onu hayata bağlayan tek şeyin kızlarına duyduğu sevgi olduğu aşıkardı.

Acaba nereye gidiyorlardı? Loch çevresinde yürüyüşe çıkıyor olabilirler miydi? Bir klan şefinin karısı olarak, yanında koruması olmadan böyle dolaşması tehlikeli olabilirdi. Bir an onları takip etmeyi düşündü Nairna. Sonra da hazır Alex ve Bram ortalarda yokken Glen Arrin'in hesaplarına bakmanın daha akıllıca olacağına karar verdi. Belki de geliri arttırmak ve işleri yoluna koymak için bir yol bulabilirdi.

Nairna rakamlardan anlıyordu ve bir kez kalenin gelirlerini kavrayabilirse bunları arttırmak için bir şeyler yapılabileceğini biliyordu.

Aklında bir sürü fikir vardı. Arazi büyük ve küçükbaş hayvancılık için uygundu. Yün ticaretini arttırabilirlerdi. Tarım için yeterli alan olmasa da, kalenin kendine yetmesini sağlamak güç değildi.

Tüm bunları düşünürken aklı hep Bram'daydı. Ona layık bir

eş olmak istiyordu. Belki ona bir çocuk veremeyebilirdi, ama ona bir yuva sunma şansı hala verdi.

Aklı onun sıcak dudaklarına ve göğüslerini avuçlayan erkekleri ellerine takıldı. Önceki gece olanları düşününce teni yanmaya, kalbi hızlanmaya başlıyordu. Başını sağa sola sallayıp, gecenin görüntülerinden kurtulmaya çalıştı.

Bram'ın sağ salım dönmesi için adaklar adamalı, dualar etmeliydi. Onu bir kez kaybetmiş ve acısını içinden silmesi yıllar almıştı. Kocasını bir kez daha kaybetmeye dayanabilir miydi bilmiyordu.

Döndüğünde ona kendini sunmalıydı. Karı koca olarak evliliklerini perçinlemeliydiler. Yoksa aralarındaki o gergin uyumsuzluk evliliklerinin sonunu getirecekti ve Laren gibi mutsuz bir evliliğe hapsolmaktansa ölmeyi yeğlerdi.

İç avluda yürümeye başladı. Gördüğü herkesi not alıyordu. Kalede yirmi kadar genç adam ve on kadar da yaşlı adam vardı. Her ne kadar günlük işlerini yapıyor olsalar da, çoğu şeyi ihmal ediyorlardı.

Alex inadı bırakıp, kadınları geri getirmeliydi. Zira erkeklerin onlara ihtiyaçları vardı ve kaledeki bu fakirliğin en büyük sebebi kadınların eksikliğiydi.

Belki bu konuda bir şeyler yapabilirdi.

Nairna, şafak vakti Dougal'ın bileklerindeki ipleri kesti. Genç adamın gözleri kan çanağı gibiydi. Belli ki uyumamıştı. Serbest kalınca Nairna'ya doğru yürüdü ve ona omuz atıp yanından geçip gitti. Nairna onun bu davranışına öyle şaşırıp kalmıştı ki, ağzını açıp bir şey söyleyemedi.

Omuzunu ovuştururken yanına bir başka genç adam yanaştı, "Seni incitmedi ya?" dedi delikanlı.

Nairna başını sağa sola salladı, "Sanırım ağabeylerinin emir-

lerini dinlediğim için bana kızgın.”

“O hep böyledir. Kimseyi sevmez, kimse de ondan hoşlanmaz” dedi genç adam, “Bir gün kavga ederken ölüp gidecek.”

Nairna çocuğun o kayıtsız sözleriyle gözlerini kırıştırdı, “Umarım böyle bir şey asla olmaz.”

“Onu boş ver,” dedi çocuk, “Benim adım Monroe, bir şeye ihtiyacın olursa bana sorabilirsin,” diye ekledi ve arkasını dönüp yürümeye başladı.

“Bekle!” diye atıldı Nairna ve onunla beraber yürümeye başladı, “Her zaman böyle midir?”

“Kadınlar ayrıldıktan sonra daha da saldırgan oldu,” dedi Monroe.

“Geri gelmeleri gerek. Klanın kadınsız daha fazla dayanabileceğini sanmıyorum.”

“Gelmeyeceklerdir,” dedi genç adam, “Leydi Grizel bir daha Glen Arrin'e adım atmayacağına yemin etti. O gelmezse diğer kadınlar da gelmeyeceklerdir.”

“Bir sormaktan zarar gelmez. Yarın gidip onlarla konuşacağım.”

Monroe ona gülümseyerek baktı, “Leydi Grizel'i tanımıyor-sunuz değil mi?”

Nairna onun alaycı tavrını görmezden geldi, “Yarın yola çıkacağım ve yanımda eşlikçilere ihtiyacım olacak. Bunu ayarlayabilir misin?”

“Babama sorabilirim, ama bence kadınlar Lord Locharr'ın yanında daha güvendeder. Onun kalesi Glen Arrin'in asla olamayacağı kadar güçlüdür.”

“Glen Arrin bundan çok daha güçlü bir kale olacak, göreceksin. Yoksa şefine inanmıyor musun?”

“Bunun güvenle alakası yok. Klan bölündü. Bram şef olmayıydı, ama artık bunu istemiyor. Üstelik çok da güçsüz.”

“O güçsüz değil” diye atıldı Nairna, “Birkaç hafta içinde eskisinden daha güçlü olacak.”

“Eğer tabi geri dönebilirse,” dedi Monroe ve onu selamlayıp uzaklaştı.

Nairna'nın teni bir anda buz kesmişti.

Geri gelecek, dedi kendi kendine. Gelmek zorunda...

~ ONUNCU BÖLÜM ~

Bram gölgede gizlenmiş, devriye gezen İngiliz askerlerini gözlüyordu. Birkaçının yüzünü hatırlıyordu, özellikle de onlara gardiyanlık edenlerin. Bazıları sadece onlara söylenenleri yaparken, diğerleri zincirli tutsaklara işkence etmekten zevk alan acımasız kan emicilerdi.

Alex'in verdiği tatar yayını sıkıca kavradı. Her ne kadar onları elleriyle öldürmek istese de, yeterince güçlü olmadığını biliyordu ve Alex'i dinleyip onlara uzaktan destek vermenin akıllıca olacağına karar verdi.

Yarım saat boyunca kalenin yan duvarındaki kireç taşıyı gevşetmişler ve bir adam geçecek kadar açıklık yaratınca sarmaşıkların gizlediği açıklıktan içeri girmişlerdi. Şansları yaver giderse bütün esirleri kurtarıp, arbede yaratarak kaçabilirlerdi.

Ross ve Alex, onlara tarif edildiği gibi zindanlara giden açıklıktan girmişlerdi. Bram nöbetçileri izliyordu. Sonra bir an ba-

kışları kalenin duvarına kilitlendi. Yıllar boyunca o taşları bir bir dizişini hatırladı. Dalmıştı. Parmağı hala yayın tetiğindeydi, ama anılarında kaybolup gitmeye başlamıştı.

Sanki yine sıcaklığın altında taş taşıyormuş gibi terliyordu. Yaralarının izleri kaşınmaya başlamıştı ve ağzında kendi kanının tadını hissediyordu.

Bir anda askerlerden biri elindeki meşaleyle Alex ve Ross'un girdiği açıklığın önüne gelince kendine geldi.

Bram hiç düşünmeden yayı serbest bırakan tetiği çekti. Ok havada ışıltı çalıp adamın başını sıyrarak duvara çarpıp parçalandı. Asker kılıcını çekip bağırarak ona doğru koşmaya başlamıştı.

Bram yayı yere atıp, sırtındaki uzun kılıcı çekti ve onu karşılamaya hazırlandı. Ancak donup kalmıştı. Asker kılıcını savununca güç bela onu karşılamayı başardıysa da dengesini kaybedip düştü.

Ona ve kardeşine yıllarca işkence eden adamla göz göze geldi. Kalkmaya çalıştıysa da adam kılıcını yeniden indirdi. Yine güçlkle darbeyi karşıladı. İki kılıç havada çınladı. Adam ayakta olmanın avantajını kullanarak ağırlığını onun üzerine vermeye başladı.

Kılıcın keskin ucu boğazına doğru iniyor, tüm gücüyle onu itmeye çalışsa da bir türlü başarılı olamıyordu.

Derken adam acıyla haykırp yana devrildi. Alex, elinde üzerinden kan süzülen kılıcıyla adamın bıraktığı boşlukta belirdi.

“Seni getirmemem gerektiğini biliyordum.”

Bram hiçbir şey söylemedi. Kendinden utanıyordu. Kardeşi haklıydı. Güçsüzdü ve yıllarca taş taşımaktan kılıç sallamayı unutmuştu. Öfkesinin ona güç vereceğini düşünerek ne kadar da yanılmıştı.

Yerdeki yayı almaya davrandı, ancak Alex onu durdurdu ve ona elindeki kalkanı verdi.

“Atların yanına git ve bizi bekle. Ross diğerlerinin zincirlerini çözüyor. Ama Callum'u bulamadık. Ortalarda yok.”

Bram'ın ciğerine bir ateş düşmüştü. Geç kalmışlardı. Kardeşi öldürülmüştü.

Bir anda esirlerin uğultusu duyulmaya başladı. Tek tek açıklıktan çıkıyorlardı. Askerler neye uğradıklarını şaşırılmışlardı ve panikle onlara saldırmaya başladılar. Ancak esirler kalabalıktı ve hazırlıksız yakalanmışlardı. Adamlar ellerine geçirdikleri her şeyle askerlere saldırıyorlardı. Elleri geçirdikleri meşalelerle ortalığı ateşe vermeye başlamışlardı.

Kalenin avlusunun öbür ucunda bir kadın gördü Bram. Başını ellerinin arasına almış, dehşetle etrafında olan bitene bakıyordu.

Bram onu görünce karısını hatırladı. Onu orada bırakamazdı. Nairna'nın onun yerinde olduğunu düşünüp koşmaya başladı. Gizlenerek ilerliyordu. Karısını Glen Arrin'de, güvende bırakmıştı, ama yine de endişeliydi ve bu kadını orada bırakmayacaktı.

Aklında onu bırakıp gittiği ilk gece vardı. Onu öpüp elveda dediğinde yedi yıl boyunca onu bir daha göremeyeceğini hiç düşünmemişti. Şimdi de kardeşini ardında bırakmak zorunda kalmıştı ve bir de dehşete düşmüş o kadının vicdan azabını üzerinde taşımak istemiyordu.

Kadına ulaştı ve onu kolundan tutup gölgelerin içine çekti. Onun kaderine karışmanın bir hata olduğunu biliyordu, ama yine de kendini tutamamıştı.

“Esirlerden biri misin?” diye sordu.

Kadın sanki onu duymuyormuş gibiydi. Yirmili yaşlarındaydı ve gözlerinde büyük bir korku vardı. Sanki nereye kaçacağını, ne yapacağını bilemiyordu.

“Eğer buradan kaçmak istiyorsan kardeşim sana güvenli bir yer bulabilir,” dedi, “Karım sana göz kulak olacaktır. Söz ver-

yorum sana kimse zarar vermeyecek.”

Kadın sonunda sakinleşip onu yüzüne baktı. Ama karar veremiyor gibiydi, “Lütfen, eve, babamın yanına dönmeme yardım et,” dedi sonunda. Bram onun aksanını anlayamamıştı. Ama onu kolundan tuttu ve atların olduğu yere doğru koşturmayı başladı.

Alex ve Ross kaleden çıkmışlar, atların yanında onu bekliyorlardı. Şef onu kadınla gelirken görünce bir anda kontrolünü kaybedip bağırmaya başladı.

“Lanet olsun Bram, ne yaptığını sanıyorsun. Onu yanımızda götüremeyiz.”

“Kadını burada bırakamayız,” diye çıkıştı Bram.

“Kadın onlardan biri,” diye karşı çıktı Alex, “Onu Glen Arrin’e götürürsek CairnRoss’un adamları peşimizden geleceklerdir.”

“Hayır,” diye araya girdi kadın o garip aksanıyla, “Eğer babama haber gönderirseniz beni almaya gelecektir ve sizi de ödüllendirecektir.”

“Peki, baban o kadar güçlü biriye burada ne işin var?”

Kadının yüzüne buz gibi bir ifade yerleşti, “Babamın adı Guy de Montpierre, D’Avignois Dükü.”

Bu Alex’in ilgisini çekmişe benziyordu. Bram onun düşüncelerini okuyabiliyordu. Eğer nüfuzlu bir Fransız Dükünü yanına çekebilirse, bu klana güç verebilirdi.

“Benim adım Marguerite de Montpierre” diye devam etti kadın, “Lord Cairnross’la nişanlıyım,” diye ekledi yüzünde adamın adını bile ağzına almaktan tiksindiğini anlatan bir ifadeyle.

Bram bir an durup düşündü. Babasının kızı neden bir Fransız soylusu yerine acımasız bir İngiliz Lorduyla evlendirmek istediğini anlayamıyordu. Belki de kız gayri meşruda ve ondan kurtulmak istemişti. Şimdi bunu sorgulayacak vakit değildi ve Alex de başıyla kızı alacaklarını onaylamıştı.

“Baban gelene kadar seni koruyacağız,” dedi, “Dua ette

Caimross daha önce gelmesin.”

Kadın pelerinin başlığını kafasına geçirdi ve Bram'ın uzattığı eli tutarak ata bindi. Kale alevler içinde yanıyordu.

“Buranın yok olduğunu gördüğüme sevindim,” dedi soğuk-kanlılıkla.

“Ne zamandır buradasın?” diye sordu Bram.

“Yalnızca bir haftadır. Ama tutsaklar... Zavallılar...” dedi kadın, ürpertiyle.

Kadın askerlerin yaptığı işkencelere şahit olmuştu anlaşılan. Bram onların ne kadar acımasız olabileceklerini biliyordu ve sağduyulu her insan onlardan tiksiniyordu.

“Callum MacKinloch adında birini duydun mu?” diye sordu Bram, cevap almaktan umudu olmasa da, “Benden biraz daha genç.”

“Birkaç gün önce onu gönderdiler,” dedi kız, “Onu gördüm.”

“Nereye gönderdiler?” diye sordu Bram ilgiyle. Kardeşi yaşıyor olmalıydı.

“Güneye. Tek bildiğim onu güneye götürdükleri.”

“Hala hayatta ve sağlıklı mıydı?”

“Hayattaydı, evet,” dedi kız. Ancak onun sağlıklı olduğunu söyleyememişti. Kızın sesindeki kaygılı tını, kardeşine işkence ettiklerinin kanıtıydı.

Bram öfkeyle dizginlere sarıldı, *Şimdi bunu düşünme* dedi kendi kendine. Onun yaşadığını biliyordu ve onu kurtaracaktı. Bu sürede de gücünü geri kazanmalı ve elindeki her dakikayı kılıç eğitimine ayırmalıydı.

Bir daha asla rakibi karşısında donup kalmamalı, kâbuslarının onu ele geçirmesine ve onu yönetmesine izin vermemeliydi. Son yedi yılda kaybettiği yeteneklerini yeniden diriltmek zorundaydı.

Callum'u bulana dek vazgeçmeyecekti.

“Sen aklını kaçırmışsın,” dedi Dougal, Nairna'ya bakmadan.

Kadın omuzlarını şöyle bir silketti, “Eğer eşlikçi olarak gelmekten korkuyorsan başka birini bulurum,” dedi ve umursamadığını göstermek için arkasını dönüp atını hazırlamaya koyuldu.

İgneleyici sözleri hedefini bulmuştu, Dougal duruşunu dikleştirdi, “Belki de gelmek istemiyordumdur. Senden hoşlanmıyorum.”

“Locharr'a gitmek için yola çıkıyorum. Sen gelsen de gelmesen de gideceğim. Monroe benimle geliyor. Beni koruyacak kadar güçlü bir delikanlı.”

“O ata binmekten bile korkar,” dedi Dougal, Monroe'ya acı bir gülümseme yollayarak. Çocuk gerçekten de atın yanına bile yaklaşmaya ürküyor gibiydi.

Nairna ellerini beline koydu, “Bana yardım etmeyeceksen zamanımızı harcama,” diye blöf yaptı, “Monroe'ya güveniyorum.”

Günlerdir MacKinloch erkeklerini onunla gelmeye ikna etmeye çalışıyor, ama bir türlü sonuç alamıyordu. Adamlar kadınların döneceğine inanmıyorlar ve kaleyi bırakıp gitmek istemiyorlardı. Ancak Nairna içten içe onların Grizel'in gazabından korktuklarını çok iyi biliyordu.

Nairna hazırlığını bitirip Dougal'a döndü, “Geliyor musun, gelmiyor musun?”

Dougal başını sağa sola sallayıp Monroe'un tuttuğu dizginleri onun elinden aldı ve ata atladı. Yüzündeki sert ifadeye rağmen, onun Glen Arrin'den uzaklaşmak için bir bahane aradığına emindi Nairna. Çocuk sadece gururluydu ve bu yüzden böyle davranıyordu.

Nairna eldivenlerini giydi. Önceki gece yatakta dönüp dururken ve Bram'ın dokunuşlarını düşünerek iç çekerken, yastığı-

nın altına saklamış mor bir nehir taşı bulmuştu. Taşı eldiveninin içine soktu. Bram ayrılalı bir haftayı geçmişti ve taşa her dokunuşunda sanki ona dokunuyormuş gibi hissediyordu.

Onu özliyordu. Her gün sağ salım dönmesi için dualar ediyor, ona layık bir eş olmak için elinden gelinin en iyisini yapacağına kendi kendine söz veriyordu.

Atına atlayıp, çoktan yola çıkmış olan Dougal'a yetişmek için dörtnala sürmeye başladı. Onu riske attığı için kendine kızıyor, ama ona kendisini yararlı hissetmesini sağlayacak bir şeyler verdiği için kendisiyle gurur duyuyordu. Yine de attan düşer yaralanırsa bunun tamamıyla kendi suçu olacağını biliyor ve kaygılanıyordu.

Ancak atını hızlandırıp onun yanına vardığında kaygılarının ne kadar yersiz olduğunu anlamıştı. Dougal atını, sanki onun bir parçasıymış gibi sürüyordu. At ve binicisinin arasındaki doğal uyumu bir süre hayranlıkla izledi. Sonra da Dougal'ın yüzüne dikkat kesildi. O öfkeli, asi çocuktan eser kalmamıştı. Yüzündeki ifade huzur doluydu ve esen rüzgârla gülümsüyordu.

“At senin mi?” diye sordu Nairna, sohbete girmek için, “Çok güzel bir aygır.”

“Alex'e ait,” dedi Dougal. Ama elini uzatıp atın boynuna sanki onun dostuymuş gibi dokunmuş ve hızını arttırmıştı. Sanki konuşmaktan kaçınıyor gibiydi.

Nairna da atını hızlandırdı ve onunla kafa kafa sürmeye başladı. Bağladığı saçları rüzgârla açılmış, dalgalanıyordu. Dougal onun hızını artırıp kendine yettiğini görünce etkilendiğini gösteren bir şekilde dudaklarını bükmişti. Sanki ona sessizce, *Fena değil*, diyordu. Nairna bunu görünce hiç düşünmeden atıldı, “Yarışa var mısın?” Daha delikanlının cevabını beklemeden atını dörtnala sürmeye başlamıştı.

“Yolu bilmiyorsun bile,” diye haykırdı Dougal ardından.

“Öyleyse beni geçip yolu göstermen gerekecek.”

Nairna böyle at sürmeyeli yıllar olmuştu. Atın hızı ona keyif veriyor, rüzgârda savrulan saçları ona kendini özgür hissettiriyordu.

Tahmin ettiği gibi Dougal ona yetişmiş ve hemen sonra da onu geçmişti. Bir tepeye doğru sürmeye başlamıştı genç adam. Nairna onu hayranlıkla izliyordu. Kendi atını da tepeye doğru dörtlere sürmeye başladı.

Tepenin eğimini geride bıraktıkça önünde yükselen iki kulenin görüntüsü belirmeye başlamıştı. Nairna gördüğü karşısında büyülenmişti. Kale güçlü duvarları ve yüksek kuleleriyle gördüğü en heybetli kaleydi.

Normandiyalılar tarafından inşa edilmiş olmalıydı. Muhtemelen yapımı yıllar sürmüş ve tonlarca malzeme ve iş gücü kullanılmıştı. Normandiyahlar'ın köle işçi kullanmadığını biliyor, bu da kaleye olan hayranlığını daha arttırıyordu.

Tepenin aşağısında kaleye uzanan düzlüğü kesen bir dere vardı. Dougal hızlanıp derenin yanına yaklaşıncı yavaşladı. Nairna bunu fırsat bilip onun önüne geçti ve atını zıplattı akıntıya atladı.

Yumuşak bir inişle at dengesini bulmuştu. Nairna alaycı bir şekil gülümsedi, "Ben kazandım."

"Atını öyle zıplamaya zorlamamalısın," diye çıkıştı Dougal ve atından inip ona doğru yanaştı, "O böyle şeylere alışık değil, bacağını kırabilirdin."

Nairna inip Dougal'ın ata daha dikkatli bakmasına izin verdi, "Güzel bir yarıştı Dougal. Sen gördüğüm en iyi sürücülerden birisin."

Dougal iltifatı duymazdan geldi, "At iyi durumda, ama bir daha onu böyle atlamaya zorlama."

Nairna atının boynunu okşadı, "Ağabeylerin senin böyle at binebildiğini biliyorlar mı?"

Genç adam başını sağa sola salladı, "Tek yaptıkları bana dö-

vüşmeyi öğretmek.”

“Peki, ata binmeyi nasıl öğrendin.”

“Her sabah şafakta kalkıp gizlice kendi kendime çalıştım.”

“Neden Alex’ten sana bir at vermesini istemiyorsun?”

“Bana asla bir at vermez,” diye söylendi Dougal, “Şimdi Grizel’le konuşmak istiyorsan elini çabuk tut. Hava kararmadan dönmeliyiz.”

Nairna onun annesine Grizel diye hitap etmesini anlayamıyordu. Sanki tüm oğulları onu bir yabancı olarak görüyor gibiydiler.

Gözleri Monroe’yu aradı. Çocuk onlara ayak uydurmakta zorlanıyordu. Derken tepenin üstünde belirdi genç adam. Ardında başka atlılar da vardı.

“Onlar da kim?” diye mırıldandı merak ve korkuyla. Bunu duyan Dougal kılıcına davrandı. Bir an sonra sorusuna cevap almıştı. Bram tepeden aşağı atını sürüyordu.

Bram dizginlere asılıp atını durdurdu. Nairna’yı deliler gibi özlemişti, ancak onu orada göreceği aklının ucundan geçmezdi ve gelişinin nedenini öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

Atından atlayıp Dougal’a doğru yürüdü, “Ne diye Nairna’yı buraya getirdin,” diye kükredi kardeşine.

Öfkeden çılgına dönmüştü. Her ne kadar güvenli topraklarda olsalar da, at üstünde yolculuk etmek her zaman tehlikeliydi ve Nairna düşüp bir yerini incitse ne yapardı bilmiyordu.

Nairna ona doğru ağır ağır ilerledi ve kollarının onun boyuna dolayıp sarıldı. Bram’ın öfkesi dinivermişti. Tıpkı baharda açan vahşi çiçekler gibi toprağın konusuyla harmanlanmış tanrısal bir kokusu vardı. Onu ne kadar da özlemişti.

“Dougal’a beni buraya getirmesini ben emrettim,” diye açıkladı ve başını kaldırıp utangaç bir tavırla onun gözlerine baktı,

“Eve sağ salim dönmene sevindim. Callum’u kurtardınız mı?”

“Hayır,” dedi acısını gizlemeye çalışarak, “Ama yaşadığını biliyoruz. Onu başka bir kaleye sevk etmişler.”

Onun gözlerine bakmak kardeşini kurtarma girişimlerinin başarısızlığını unutturmuştu. Bakışları onu pembe dudaklarına kaydı. Onu oracıkta öpmek istiyordu.

“Herkes sağ salim döndü mü?”

“Bizden yaralanan olmadı. Üstelik tüm tutsakları da kurtarmayı başardık.”

Nairna yüzünde huzursuz bir ifadeyle ona bakıyordu. Zira onun Callum'u bulana dek vazgeçmeyeceğini biliyordu.

“Şimdi ne yapacaksın?”

“Hala sağken onu bulmalıyız,” dedi Bram. Ona kalsa hemen o gün aramaya çıkardı. Ancak Alex onu durdurmuş ve planlı davranmaları gerektiğini söylemişti. Kurtarma operasyonundaki hatası yüzünden ona daha fazla karşı çıkmak istememişti. Üstelik kardeşinin planı mantıklıydı ve Klanın şefi olduğu için onu dinlemeliydi, “Alex güneydeki garnizonları gözlemesi için ajanlar gönderdi. Callum’un nerede olduğunu öğrenir öğrenmez gidip onu kurtaracağız.”

Bram başını kaldırıp Locharr’ın yüksek duvarlarına baktı ve tekrar söze girdi, “Cairnross’tan bir kadını da beraberimizde getirdik. Onu Alex’le bıraktım.”

“Bir kadın mı?” dedi Nairna şaşkınlıkla, “Orada ne işi varmış?”

“Cairnross Lordu’yla nişanlıymış. Onu orada bırakamazdım.”

Nairna yüzünü ekşitti ve bir adım geri çekildi. Sanki öfkesine en gel olamayıp ona bir tokat atmaktan çekiniyordu, “Cairnross Lordunun nişanlısını kaçırdın, öyle mi?”

“Hayır. Kendi isteğiyle geldi. Değil bir kadını, bir köpeği bile Cairnross’ta bırakamazdım,” dedi ve atına doğru yürümeye

başladı, “Babası bir Fransız Dükü.”

“Dük veya değil, Cainross onu geri almak için büyük bir orduyla gelecek. Onu başka bir yere, bir manastıra falan bırakmadınız mı?”

“Buna zaman yoktu. Bizimle güvende olacak ve Alex babası gibi bir adamın güçlü bir müttefik olacağına inanıyor.”

“Lord Cairnross, Glen Arrin’i yerle bir etmeye geldiğinde ne olacak peki?”

Bram, İngilizlerin misilleme yapabileceğini biliyordu, “Kendimizi savunabiliriz.”

“Umarım...” dedi Nairna.

Bram daha fazla tartışmak istemiyordu ve kadını kurtardığına da pişman değildi, “Artık Glen Arrin’e dönmeliyiz,” dedi ve onu kolundan tuttu. Nairna’nın Locharr’a neden geldiğini bilmiyordu, ama eğer diğer kadınlara katılmaya niyetliyse onu bırakmayacaktı.

“Yapmak için geldiğim şeyi tamamlamadan dönmeyeceğim,” dedi Nairna, kolunu ondan kurtararak, “Annenle ve kadınlarla konuşacağım. Sen de gelip onu ziyaret etmelisin. Buraya kadar geldin.”

Bram, annesiyle bir saat geçirmektense ölmeyi yeğlerdi, “Bunu yapmayı tercih etmem,” dedi duygusuz bir ses tonuyla.

Nairna erken yaşta kaybettiği annesini özleyip olabilirdi ve bu yüzden Grizel’e anne olarak saygı duyuyordu. Ancak Grizel’i tanııyordu.

“Peki, öyleyse Glen Arrin’e bensiz döneceksin,” dedi Nairna tehditkâr bir bakışla.

“Grizel hiç değişmedi,” dedi Dougal. Ses tonundan hala ona kırgın olduğu anlaşılıyordu ve Bram onu bunun için suçlayamazdı.

“Beni babamın başına gelenler yüzünden asla affetmeyecek,” dedi Bram ve kardeşine yaklaşp, elini onun omuzuna

koydu, “Senin de bana kızgın olduğunu biliyorum. Ama inan bana yaralanmanı istemediğim için yaptım bunu.”

“Ben dövülecek kadar olgum,” dedi delikanlı. Gözlerinden geride bırakıldığı için onları affetmediği belli oluyordu.

Sanki kendi gençliğine bakıyordu Bram. O da babasına dövülecek kadar olgun olduğunu direktip savaşa katılmıştı. Dougal'a söyleyeceği hiçbir şeyin onun fikrini değiştirmeye yetmeyeceğini biliyordu.

“Öyleyse izin ver seni eğiteyim,” dedi Bram, “Beraber çalışıp sonunda Alex bizim hazır olduğumuzu söyleyene dek alıştırmaya yapacağız.”

Dougal hafifçe başıyla onayladı.

“Kendimizi ispatlamalıyız,” diye devam etti Bram, “Ama sonunda Alex hazır olmadığımızı söylerse de, evimizi savunmak için geride kalmaktan da utanç duymamalıyız.”

Dougal kahverengi gözlerini ona dikti. Bir şey söylemese de, Bram onu ikna etmeyi başardığını biliyordu.

“Artık içeri girelim mi?” diye araya girdi Naima.

“Kadınları ziyaret etmek istiyorsan seni kapıya kadar götüreceğim,” dedi Bram. Belki Grizel'le tanıştıktan sonra inadından vazgeçer ve onlarla geri dönerdi.

“Kadınları evlerine dönmeye ikna etmeliyim. Glen Arrin'in, klanın erkeklerinin onlara ihtiyacı var.”

Dougal ve Bram birbirlerine baktılar.

“Peki,” dedi Bram, “Sadece bir gece kalacağız. Daha fazlasını isteme benden.”

“Bir gece bile çok ya, neyse” dedi Dougal, alaycı bir tavırla.

Karısı iki MacKinloch erkeğine şöyle bir baktı, “Onu bir canavar gibi görmekten vazgeçin. Ne olursa olsun o bir anne.”

Bram onunla tartışmanın bir yarar sağlamayacağını biliyordu ve kalenin kapısına doğru ilerlemeye başladı. Bir yandan da karsısına kaçamak bakışlar atamaya devam ediyordu. Onu atından

indirip çimlere uzatmayı ne kadar da isterdi.

Uzanıp onun elini tuttu. Nairna ona döndü ve eldiveninde sakladığı taşı gösterdi.

“Teşekkür ederim. Bu çok güzel bir hediye.”

Bram ona gülümsedi, “Hadi, şu işi bir an önce bitirip eve dönelim.”

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

Grizel MacKinloch onlarında geldiğini haber almış olmalı ki, iç avluda onları bekliyordu. Uzun boylu ve kadındı. Duruşu öylesine güçlüydü ki, sanki tüm dünyanın önünde diz çökmesini bekliyordu. Yer yer ak düşmüş kahverengi saçlarını sıkıca örmüştü. Yüzündeki çizgiler sanki yaşından çok, somurtkanlığının işaretiydi. Bram'ı görür görmez kadının ifadesi değişmişti. Sanki oğlunu gördüğüne şaşırmış ve onun sağ olduğunu bilmemek onu üzmüştü.

Dougal annesine selam bile vermeye tenezzül etmeden atları ahıra doğru çekiştirmeye başladı ve onlardan uzaklaştı.

Nairna, Bram'ın elini tuttu. Her ne kadar kadının oğlunu görmekten mutluluk duyduğuna inanmak istese de, kadının yüzünde sevgiden eser yoktu. Sanki aralarındaki hava her geçen dakika daha da soğuyordu ve Nairna, Bram ve Dougal'ın annele-

ri hakkında söylediklerine inanmaya başlamıştı.

“Leydim,” dedi Bram eğilip annesini selamlayarak.

Kadın bir süre ona baktı. Sanki mezardan çıkıp gelmiş bir ölüye hitap eder gibi hitap etti oğluna, “Bram.”

Ne bir gözyaşı, ne de özlem dolu bir sarılma... Daha da kötü-sü kadın sanki orada olmak istemiyormuş gibi sabırsızca ayağını yere vuruyordu.

O senin oğlun, demek istedi Nairna. Oğlunu özlememiş miydi? Onun yaşadığına sevinmemiş miydi? Bu kadının kalbin de hiç mi sıcaklık yoktu?

Nairna'nın göğsüne garip bir acı oturmuştu. O sırada Bram onu annesine tanıttı, “Karım Nairna'yı hatırlıyor olmalısın, MacPherson Klanından. Nişanlandığımızda onunla tanışmıştın.”

Annesi düşünlerine gelmemişti. Nairna o zamanlar Bram'la evlendiği için o kadar mutluydu ki, bunu sorgulamamıştı bile.

Grizel soğuk bakışlarını ona çevirince kanının donmaya başladığını hissetti Nairna. Kadın ona küçümser bir şekilde bakı-yordu.

Nairna'nın saygı çerçevesinden çıkmaya niyeti yoktu. Eğilip onu selamladı, “Sizi yeniden gördüğüme memnun oldum Ley-dim.”

Kadın hafifçe başını eğerek onu selamladı ve Bram'a döndü, “Burada ne işiniz var?”

“İnan bana benim fikrim değildi,” diye cevapladı Bram.

Nairna araya girdi, “İçeride konuşsak daha iyi olmaz mı? Böylelikle biraz da dinlenmiş oluruz.”

Onların kavga etmeye başlamasına izin veremezdi. Bu onun geliş sebebinin büyük ölçüde tehlikeye atacaktı ve politik davranmalıydı.

“Kalmanızı gerektirecek bir sebep görmüyorum,” diye çıkış-tı Grizel, “Eğer bizi geri götürmek için ikna etmeye geldiyseniz nefesinizi boşa harcarsınız. Glen Arrin'e nefes aldığım sürece

dönmeyeceğim, özellikle de o oradayken,” dedi kadın başıyla Bram’ı işaret ederek.

Bram onun söylediklerini büyük bir sakinlikle karşıladıysa da Nairna öfkesine yenik düşmüştü. Bu kadarını bekleliyordu ve artık kendini tutamayacaktı.

“Yedi yıldır görmediğin ve öldüğünü düşündüğün oğluna nasıl böyle bir şey söylersin?” diye atıldı Nairna, kontrolünü kaybetmişti ve kadının ne düşündüğünü umursamıyordu. Doğrusu onun söylenenden çok daha aksi olduğunu fark etmişti.

Ancak Grizel onu sert bir bakışla susturmuştu, “Kocanın ölümüne sebep olan birini affeder miydin?”

Kadın cevap beklemeden onların yanından geçip gitti ve kulenin kapısında gözden kayboldu.

Bram çenelerini sıkmış, ahıra doğru ilerlemeye başlamıştı. Anlaşılan Grizel’in iğneleyici sözleri yerini bulmuştu.

“Bram...”

“Eğer gerçeği öğrenmek niyetindeysen annem doğruyu söylüyor,” dedi Bram, adımlarını hızlandırmıştı, “Babam beni korumak için kılıcını kaldırınca yediği darbeyle hayatını kaybetti.”

“Ama bunun için seni suçlamaya hakkı yok,” dedi Nairna. Kocasının gözlerinde yine o on altı yaşındaki genç adamı görmüştü bir an. Yıllarca suçluluk duygusuyla yaşamının verdiği ağırlık ona çok geliyor olmalıydı ve onu sözleriyle teselli edebilir miydi bilmiyordu.

“Dönelim mi?” diye sordu Bram, konuyu kapatmak istercesine.

“Diğerleriyle konuşmadan olmaz,” dedi ve bir an sustuktan sonra atıldı, “Grizel de beni dinlemek zorunda.”

“Kendini boşuna yormuş olursun. O hep böyledir, kafana takma,” dedi Bram.

Nairna nedense onun tavırlarında açıkça bir değişiklik görüyordu. Cairnross da onu değiştiren bir şey yaşamış olmalıydı.

Ancak bunun olumlu ya da olumsuz olduğunu söylemek güçtü. Kocas ı şimdi sanki daha fazla şeytanla boğuşuyordu.

“Cairnross'da neler oldu?”

“Söylediğim gibi, Callum orada değildi,” diye kestirip attı Bram.

Onu sorularıyla bunaltmak istemiyordu, ama sanki olan şey Bram'ı etkilemişti. Birileri yaralanmış olabilir miydi? Belki de bu yüzden kendini suçluyordu.

“Bram...”

Nairna uzanıp onun omuzuna dokundu. Ancak Bram kendini geri çekti.

“Ben gidip atlara su vereyim,” dedi Dougal. Karı koca arasındaki o gerginliğe şahit olmak istemediğ i belliydi.

“Bunu konuşacak havada değ ilim Nairna.”

Yine de onu böyle görmek Nairna'nın içini acıtıyordu.

“Sana yardım edebileceğ im bir konu varsa, elimden gelenin en iyisini yapacağ ıma emin olabilirsiniz.”

Bram bir anda boş bakışlarını ona yöneltti, “Ben senin onarabileceğ in bir şey değ ilim Nairna, bunu artık anla.”

Nairna ona nasıl yaş aacağı nı bilemiyordu. Annesiyle olan karşılaşması da üzerine eklenince kocası her zamankinden daha hassas olmuş tu. Ancak bir süre sonra gözlerindeki o boş ifade ısınmaya, Nairna'nın gözlerinin içine bakmaya başlamış tı. Bu kadının kafasını daha da karış tırmaya başlamış tı.

Tüm bu düşüncelerle boğuş urken ahıra giren ortaya yaş lı adam dikkatini dağıtmaya yetmiş ti. Üzerinde yeş il bir pelerini ve boynunda baron olduğ una iş aret eden altın kolyesiyle onlara doğru yürüyordu.

“Ziyaretçilerimiz olduğ unu duyunca çok sevindim,” dedi adam yüzünde samimi bir gülümsemeyle, “Ben Kameron MacKinnon, Locharr Baronu.”

Nairna ve Bram onu nazikçe selamladılar. Adamın arkasında

yaşlıca bir kadın ve genç bir kız duruyordu. Baron dönüp onları tanıttı, “Bu Vanora, Ross’un karısı ve bu genç hanım da onların en büyük kızı Nessa.”

“Leydi Grizel’in tavrı için sizden onun adına özür dilerim,” dedi Lord Locharr, “Son zamanlarda zor günler geçiriyor.”

Adam belli ki ortamı biraz da olsa yumuşatmaya çalışıyordu. Nairna ona gülümsedi, “Umarım böyle habersiz gelmemizi affederseniz. MacKinloch erkekleri karılarını özlüyor ve onlar ve çocuklar adına sizinle ve Grizel’le konuşmak istemiştım.”

Adam, Vanora ve onun elini tutan kızına bir baktı. Yaşlı kadın sanki konunun açılmasından rahatsız gibiydi.

“İçeri gelin,” dedi Lord gülümseyerek, “Bu gece misafirimsiniz. Konuşacak çok vaktimiz olacak.”

Adam arkasını dönüp yürümeye başladı. Bram elini Nairna’nın omuzlarına yerleştirip hafifçe sıktı. Sanki az önceki tutumu yüzünden özür dilemek istiyor, ama bunu nasıl yapacağını bilemiyordu.

Lord ilerlerken konuşmaya devam ediyordu, “Size oda ayarlanmasını söyleyeceğim, ama şimdi gelin de bir şeyler içelim.”

Bram’ın isteksizliğini görebiliyordu Nairna, ama yine de onu yalnız bırakmamak için yürümeye devam etti. Her ne kadar sonuçsuz kalacağına inansa da, ona davasında destek olmak istiyordu.

Sonunda geniş bir masanın önüne geldiler. Adam onlara birer kadeh kök birası uzatırken Nairna konuşmaya başladı, “Çok güzel bir kaleniz var. Kadınlar ve çocuklar burada yaşamaktan memnun olmalı.”

Adam kadehini kaldırdı, “Teşekkürler. Onları ağırlamak benim için bir zevk. Kalemize renk getiriyorlar. Ama onları geri götürmek niyetinde olduğunu biliyorum kızım.”

“Ailelerin böyle ayrı kalması doğru değil.”

“Kadınların ve çocukların sürekli İngiliz ataklarına maruz

kalan bir kalede yaşamaları da doğru değil,” dedi adam ve Bram'a dönüp konuşmaya devam etti, “Buraya korunmak için geldiler ve onlara bu korumayı sunmaktan memnuniyet duyarım.”

“Çok insan kaybettik mi?”

“Çok değil. Bilirsin, MacKinloch'lar iyi savaşçılardır, ancak son kuşatmada masum bir kız hayatını kaybetti. Onun ölümünden sonra Leydi Grizel kadınları ve çocukları toplayıp buraya getirdi.”

Nairna bunun öyle dünyaya küsmüş, duygusuz bir insanın eyleminden çok, çevresindekileri korumayı ve kollamayı ilke edinmiş birinin davranışına yorardı. Belki de kendisi de aynı durumda böyle davranabilirdi.

Grizel'le konuşmalıydı. Onun duygusuz bir cadı olduğuna inanmak istemiyordu.

“Onu nerede bulabilirim?” diye sordu Nairna.

“Nefesini boşa harcama,” dedi Bram, “Söyleyeceğin hiçbir şey onu ikna etmeye yetmeyecektir.”

“Yine de şansımı denemek istiyorum. Kaybedecek bir şeyim yok.”

Ne olursa olsun, Grizel'in çizmek istediği görüntüye rağmen nazik ve başkalarına yardım etmek isteyen bir kadın olduğuna inanması için elinde kanıtlar vardı. Klan halkını korumak için onları buraya getirmesi onun insanlarına verdiği değeri anlatıyordu.

“Öyleyse seni odamızda bekleyeceğim. Beni tekrar görmek istediğini sanmıyorum,” dedi Bram ve masadan kalkıp uzaklaştı.

“Grizel kolay kolay laf dinleyecek bir kadın değildir,” dedi Kameron, “Ama yine de onda diğer insanların kolayca fark edemediği bir sıcaklık var.”

Nairna da buna inanmak istiyordu, “Onu nerede bulabili-

rim?”

“Neden buradasın?” diye sordu Leydi Grizel. Tahta bir küvetin başında diz çökmüş, elleri sabunlu, kızıl saçları, iki yaşlarında bir oğlan çocuğunun saçlarını sabunluyordu.

“Kadınların ve çocukların durumu hakkında konuşmak istiyorum.”

İşin aslı Nairna, Grizel’in öfkesinin nedenini anlamak istiyordu.

Çocuğun saçın durularken ağlamaya başlayınca ona sert bir bakış attı, “Sessiz ol bakayım.”

“Son saldırıdan sonra Glen Arrin’i terk ettiğinizi öğrendim,” diye atıldı Nairna.

Grizel çocuğu küvetten çıkarıp temiz bir beze sararak kurulamaya başladı. Çocuk ağlamaya devam edince Nairna dayanamayıp ona sormadan çocuğu kavradı ve kucağına alıp teselli ederek onu kurulamaya başladı.

Çocuğu kurulayıp giydirince oğlan ona doğru sokuldu. Nairna onun sıcaklığını hissedince içinin acımasına engel olmadı.

Grizel ellerini kurulayıp konuşmaya başladı, “Her hafta İngilizlerin saldırısına uğruyoruz, çünkü klanın kalın kafalı erkekleri onlara haraç ödemeyi reddediyor. Tek istedikleri kavga etmek. Başka bir şeyi umursadıkları yok,” dedi Grizel ve küçük çocuğu işaret etti, “Annesi babası kuşatmada öldü.”

Nairna eğilip çocuğun saçlarına bir öpücük kondurdu. Grizel’i anlamaya başlıyordu.

İnsanların hayatı paradan daha değerlidir, demişti babası. Şimdi ona da hak veriyordu.

Nairna derin bir nefes alıp kucağındaki bebeği daha da sıkıca kollarına sardı, “Peki, ya savaş biterse? O zaman döner misin?”

“Savaş asla bitmeyecek. Öyle kalın kafalı ve inatçılar ki, İngilizlere boyun eğmezler.”

“Hepsi öyle değil,” dedi Nairna, Bram’ı düşünerek, “Bram ve Alex, Callum’u kurtarmak için ellerinden geleni yapıyorlar.”

Onların adını duyunca kadının yüzüne yerleşen o acı dolu ifadeyi görmemek mümkün değildi.

“Daha fazla konuşacak bir şeyimiz yok. Şimdi artık beni yalnız bırak.”

“Ya, Dougal? Onun sana ihtiyacı var.”

Kadın derin bir iç çekti, “Babasının ölümünden beri kavga etmekten başka bir şey bilmez oldu.”

“Sen onun annesisin,” diye ısrar etti Nairna, “O daha bir yetişkin sayılmaz, sana ihtiyacı var.”

“Benimle aylardır konuşmuyor,” dedi kadın. Bunun onu incittiği sesinden belli oluyordu, “Bana ihtiyacı falan yok.”

“Yani çıktıkları onca acıdan sonra oğullarına sırt mı çevireceksin?”

“Ne zaman Bram’ın yüzüne baksam Tavin’in onun yüzünden öldüğünü hatırlıyorum,” dedi kadın, gözlerini boşluğa dikerek, “Bram İngilizlerle savaşa bileceğini düşünecek kadar aptaldı. Callum da onun peşinden gitti,” sonra hiddetle ayağa kalktı, “Kocasını ve iki oğlunu kaybetmenin bir kadın için ne demek olduğunu bilemezsin” dedi.

“Ben de kocamı kaybettim,” dedi Nairna. O da Bram gidince büyük acılar çekmişti. Ancak on altı yaşında bir çocuk yaptığı şeyler yüzünden suçlanamazdı, “Bram yaptığı aptallığın cezasını yedi yıl boyunca çekti. Hala da kendini suçlamaya devam ediyor.”

“Suçlamalı da.”

“Daha bir çocuktu anlasana,” dedi Nairna öfkeyle, “Tek istediği kendini babasına ispatlamak, onun yanında savaşmaktı.”

“Öfkesinin zihnini yönetmesine izin verdi. Onun düşmanın

üzerine koşarken izledim. Talvin onu korumak için atıldı. Kocam kollarımda ölürken İngilizler iki oğlumu tutsak aldılar.”

Grizel alev alev yanan bakışlarını ona doğrulttu, “Onunla ne konuşmak, ne de yüzünü görmek istiyorum.”

~ ON İKİNCİ BÖLÜM ~

Kapı açıldı ve Bram karısının eşikte bir an duruşunu izledi. Nasıl da üzgündü ve yenilgiyi kabullenmiş gibiydi. Grizel'in onu böyle üzmesine katlanamıyor, ancak kadının nasıl uslanmaz ve duyguyuz olduğunu çok iyi biliyordu.

Onu kollarının arasına alıp kendini boşu boşuna üzmemesini, annesinin hep böyle olduğunu söylemeyi isterdi, ama onun o an buna nasıl tepki vereceğini bilemiyordu.

“Sen haklıydın,” dedi Nairna, ses tonunda kırgın bir tınıyla. Yatağın ucuna oturup gözlerini duvara dikti.

“Hepsi benim hatam,” dedi Bram hiç düşünmeden, “Grizel bana kızgın ve acısını senden çıkardı.”

“Hayır,” diye karşı çıktı, “Tüm dünyaya düşman olması senin suçun olamaz.”

Bram ona yanaştı. Ne diyeceğini bilmiyordu. Karısını daha

önce böyle sinirli görmemişti.

“Sen onun oğlusun,” dedi Nairna, “Yaşananlardan dolayı seni suçlamaya hiç hakkı yok. Babanı öldüren İngilizlerdi, sen değil.”

“Eğer ben orada olmasaydım babam kendini savunabilirdi.”

“Bunu bilemezsin. Annen sen hayatta olduğun için minnettar olmalı.”

Bram kolunu uzatıp, Nairna'ya sarıldı. Kadın başını onun boynuna yaslayıp derin bir iç çekti. Onun sıcaklığı tenine nüfuz edince Bram tüm acılarını unuttuyordu.

Nairna'nın uzun saçlarını okşamaya koyuldu. Kadın başını kaldırıp ona baktı. Bram büyülenmiş gibiydi ve sanki onun güzelliğini içine sindirmek istercesine ona bakıyordu.

“Hayatta olduğun çok mutluyum,” dedi fısıltıyla Nairna. Uzanıp onun boynundaki kapanmış yara izine dokundu. Onun yumuşak dokunuşuyla gözlerini kapattı Bram.

Nairna parmağının ucuyla yara izini boydan boya okşadı.

“Hala acıyor mu?”

Bram hafifçe başını salladı. Yarası artık acımıyordu, ama keşiğin onda açtığı yara fiziksel acıdan çok daha fazla zarar vermişti ona.

“Seni buraya gelmeye zorladığım için özür dilerim” diye fısıldadı Nairna.

“Özür dilemene gerek yok. Onun böyle davranacağını bilemezdin.”

“Diğer kadınlarla konuşacağım. Gelmek isterlerse yarın sabah beraber döneriz.”

Bram onun elini tutup avucunun içini dudaklarına götürdü. Onu hiçbir şeye zorlamak istemiyor, ancak onun için yanıp tutuşuyordu. Ayağa kalkıp konuyu biraz değiştirmek ve havayı yumuşatmak için sandalyenin üzerindeki elbiseyi işaret etti.

“Lord Locharr bunu sana vermemi söyledi,” dedi Bram,

“Onu anneme almış, ama tabi tahmin edeceğin gibi annem onu giymeyi reddetmiş.”

“Şu an en son ihtiyacım olan şey bir elbise...” diye söylendi Nairna, ancak Bram onun sözünü kesti.

“Babanın evinden geldiğinden beri seni renkli şeyler giyirken görmedim. Seni bunun içinde görmeyi çok isterdim.”

Nairna bir süre sessizce ona baktı, “Yoksa benim elbiselerimi beğenmiyor musun?”

Bram onu eleştirmek veya kırmak istememişti, “Ne giydiğinin benim için önemi yok, ama önceden hep renkli şeyler giyerdin ve düşündüm ki...”

Nairna uzanıp onun yüzüne dokundu, “Yanımda hizmetçim olmadan onu giyemem. Ama tabi bana yardım etmek istersen...”

Nairna arkasını dönüp, Bram'ın elbisesini çözmesine izin verdi. İkisi de ağır ağır soluyor, birbirlerine her dokunuşlarında nefesleri titriyor, yutkunuyorlardı.

Bram elbiseyi çözdü ve onun omuzlarından sıyırdı. Şimdi Nairna'nın üzerinde yalnızca ince bir içlik vardı. Bram ona iyice yaklaşp, nefesini boynunda gezdirmeye başladı. Nairna gözlerini kapatıp tüm utangaçlığına rağmen kendini ona bıraktı.

Bram kollarını onun beline sarıp kendine doğru iyice bastırdı. Onun sertleşen erkekliğini hissetmek Nairna'yı ölesiye heyecanlandırmaya başlamıştı.

Kocasının elleri nazik dokunuşlarla göğüslerine ulaşınca hafifçe inledi ve Bram'ın ellerini tutup kendi göğüslerinin üzerine iyice bastırdı.

Bram onu kendine çevirdi. Şimdi yüz yüzeydiler. Nefesleri bir birine dokunuyor.

Nairna onun yüzüne iyice bir baktı. Kocasının yüzündeki ifadeden ona duyduğu açlık açıkça okunuyordu. Ancak sanki

kendini tutuyor ve sanki bırakırsa ona karşı bir tehdit oluştura-
cağından korkuyormuş gibi kontrollü davranıyordu.

Kalın kafalı, disiplinsiz bir asi. Sadece dürtüleriyle hareket eden bir barbar, diye adlandırmıştı Grizel, Bram'ı. Ancak kendi oğlunda bile fark etmediği bir şey vardı. Bram kendini kontrol etmeyi iyi biliyordu ve duygularını kilit altında tutuyordu. Sanki kendini bıraksa tehlikeli bir hayvana dönüşeceğinden korkuyor gibiydi.

O, tıpkı bir zamanlar vücudunu tutsak eden zincirlerin yaptığı gibi ruhunu tutsak etmişti. Hala karanlık bir hücrede yalnız gibiydi ve Nairna bunun sebebini çok iyi biliyordu.

Bram kendi ailesi tarafından terk edilmişti.

Grizel'in suçlamaları Nairna'yı çileden çıkarıyordu. Bram babasının ölümünden sorumlu tutulamazdı ve Callum'un tutsak edilmesi de onun suçu değildi. Ancak Bram bu gerçeği kabullenip kendi yarattığı prangalardan kurtulmayı başaramadığı sürece, içine gömüldüğü o karanlıkta yaşamaya mahkûmdur.

Kocasının dudakları boynuna dokununca düşüncelerinden gerçekliğe döndü ve o gerçekliğin tadına kendini bıraktı. Bram'ın dudakları onun tenini keşfederken bir süre hareketsizce durdu.

Onun başını ellerinin arasına alıp onu durdurdu ve gözlerinin içine baktı. Parmak uçlarında yükselip dudaklarını onun dudaklarına sıkıca bastırdı. Bram'ın tepkisi öyle ateşli olmuştu ki, Nairna onun dudaklarının kendisi üzerinde hak iddia ettiğini hissetmişti.

Tutkusunu ve açlığını tatmin etmeye çalıştıkça, içinde ona duyduğu ihtiyaç daha da büyüyor ve karşı konulamaz hale geliyordu. Bacağını onun bacağına dolayıp kendini ona sıkıca bastırdı. İçliğinden sıyrılan bacaklarını Bram'ın erkekliği için aralamıştı.

Ancak kocasının işi aceleye getirmek gibi bir niyeti yoktu.

Nairna yaptığı hareketle bir an utansa da, hemen sonra Bram'ın dokunuşları ona bunu unutturmuştu.

Belki de olması gereken buydu. Bir kadın olarak onun da zevk almaya ihtiyacı vardı ve Iver'la bunu hiç tatmamıştı. Ancak içinde yükselen o ateş her nedense onu korkutuyordu. Ona yıllarca öğretilen şey, bunun şeytanın işi olduğuydu.

Ancak bu his bir yandan da şeytanı işi olamayacak kadar masum ve tatlı bir ürperti yayıyordu vücuduna.

Bram'ın dokunuşları onun bacaklarının arasına doğru yönel-
diğinde Nairna başını geriye attı ve göğüslerini kocasına sundu. Bram bir yandan dudaklarını onun göğüs uçlarında nazikçe do-
laştırırken, bir yandan da parmaklarıyla onun kadınlığının en hassas noktasına doğru ulaşıyordu.

Derken Nairna kısa bir çığlık attı. Bram'ın dokunuşunun sı-
caklığı ona daha önce hiç tatmadığı bir haz yaşatmıştı.

“Seni istiyorum Nairna,” diye mırıldandı Bram, dudakları onun dudaklarına ulaşırken.

Nairna onu kabul etmeye hazırdı, ancak akıllı hala endişeli düşüncelerle kaynıyordu. Bram, Iver'dan o kadar farklıydı ki, onun içinde yarattığı o karmaşık duygular onu korkutuyordu.

“Bu gece,” dedi sonunda, “Bu gece senin olacağım.”

Bram'ın kahverengi gözleri alev alev yanıyordu ve elini son kez onun kadınlığın en hassas noktasında dolaştırdıktan sonra karnından göğüslerinin arasına kadar sanki bir çizgi çekiyormuş gibi yavaşça kaydır-
dı ve onun kulağına fısıldadı, “Bu gece...”

Bram mor elbiseyi ona yavaşça giydirmeye ve onu her do-
kunuşuyla çileden çıkarmaya başladı. Sonunda ipek elbise omuzlarına oturunca, Bram elbisenin arka bağlarını bağladı ve Nairna derin bir nefes verdi.

Ona nasıl dayanacaktı. Kendini küçük düşürmekten ve bir kadının yapması gerektiği gibi kendini kontrol edememekten korkuyordu.

Bram ona yapacaklarını hayal etmek bile yüzünün kızarmasına sebep olurken, onu içinde hissetmeye katlanabilir miydi?

Belki de korkmasına, içindeki kadını serbest bırakmaktan utanç duymasına gerek yoktu. Kendini buna inandırmaya çalışacak ve akşamı bununla değerlendirecekti.

Sonunda hazırlandılar ve Lord Locharr'la ve MacKinloch kadınlarıyla yemek yemek için aşağıya inmeye koyuldular.

Hava kararmaya başlamıştı. Bram yemeğini yalnız başına, odasında yemeyi tercih ederdi, ancak Nairna kadınlarla konuşmak istiyordu.

Onu herkesle tek tek konuşurken bir süre izledi. Belli ki herkese ulaşana dek durmaya niyeti yoktu. Bram masadan kalkıp dışarıya çıkmaya karar verdi. Biraz hava alıp, sessiz bir yerde düşüncelerini toplamak istiyordu.

Havada bulutlar toplanmaya başlamış, akşamın alaca karanlığını daha da karartmıştı. Başını çevirip ahıra doğru baktı. Oraya doğru ilerleyip Dougal'la konuşmak istedi. Ahıra vardığında küçük kardeşini bir battaniyeye sarılmış, samanlardan yaptığı yatakta uyurken buldu. Onu rahatsız etmeden bir süre onu izledi. Dougal her ne kadar öfkeli ve huysuz olsa da, Bram, onun yalnızca ilgiye ihtiyacı olduğunu biliyordu ve öz annesi bile ona bu ilgiyi vermeye yanaşmıyordu.

Ahırdan ayrılıp iç avlu boyunca yürüdü ve bir duvara yaslanıp, gökyüzünü izlemeye koyuldu. Ay hızla akıp giden bulutların arasında bir görünüp bir kayboluyordu.

Nairna'yı düşünmekten kendini alamıyordu. Yemekten önce yaşadıkları o sıcak dakikaları zihninde sürekli tamamına erdirdiğini, onun sıcak kadınlığına erkeliliği yerleştirdiğini hayal edip duruyordu.

Onu keşfetmek, ona sahip olmak için yanıp tutuşuyordu.

Ancak o an geldiğinde bunu yapabilecek miydi? Arzularını kontrol etmeyi, onu saran karanlıktan kurtulmayı başarabilecek miydi?

“İşte buradasın.”

Bram bir an irkildi. Nairna karşısında dikiliyordu. Yanakları kızardı. Sanki suçüstünde yakalanmış gibi hissediyordu. Ayağa kalkıp ona doğru yanaştı. Ancak mesafesini korumak istiyordu. Eğer ona dokunursa, kendini kontrol edemeye bilir, onu kucağına alıp odalarına kadar çıkarabilirdi.

“Her şey yolunda mı Bram?” diye sordu Nairna. Galiba ona bakışlarındaki anormalliği sezmişti kadın.

Bram başını sallamakla yetindi. İçten içe kendini kontrol etmeye çalışıyordu.

“Kadınların bazıları gelmeyi kabul ettiler,” dedi Nairna, “Her şeye rağmen bu güzel bir başlangıç. Eğer merak ediyorsan söyleyeyim, Grizel gelmiyor.”

“Bunu merak etmiyordum” dedi Bram. Zira annesinin dönmeyeceğini adı gibi biliyordu ve kendisi için düşündüklerinden çok, Dougal’ı yalnız bıraktığı için ona kırgındı.

Yağmur çiselemeye başlayınca Nairna ona sokuldu, “Hadi, içeri girelim.”

Nairna onu elinden tutup kuleye doğru koşturmaya başladı. Bram yüzünde hafif bir gülümsemeyle onu kendisini yönlendirmesine izin veriyordu. Kalabalığın arasından sıyrılıp merdivenleri tırmandılar ve onlar için ayrılan odaya vardılar.”

Bram kapıyı kapatıp sürgüyü çekti. Nairna hala Lord Locharr ve kadınlar hakkında bir şeyler söylüyor, ancak Bram sadece onun dudaklarının hareket ettiğini görüyordu.

Gözlerini ondan alamıyordu. Artık uzun süredir bekledikleri o an gelmişti. Nairna saçlarını açıp, ıslak telleri omuzlarına bıraktı. Bram ona doğru ağır adımlarla yanaştı.

“Bana elbisemi çözerken yardım eder misin?” dedi Nairna

ve arkasını döndü.

Bram onun elbisesinin bağlarını çözmeye başladı. Serbest bıraktığı her bağ ile açılan sırtını hayranlıkla izlemeye koyuldu. Sonunda ıslak elbiseyi onun omuzlarından kurtardı ve yere, onun ayaklarının dibine düşmesine izin verdi.

Onu kendine çevirip yatağa oturttu ve önünde eğildi. Nairna avucunu ona uzattı. Kapalı avucunda bir şey vardı. Bram onun avucunu açınca Nairna'nın evlilik gecelerinde ona verdiği taşı gördü.

"Callum'un peşinden gittiğinde onu bir an olsun elimden bırakmadım."

Bram uzanıp taşı aldı, "Beni de zindanlarda geçirdiğim yıllar boyunca sana bağlayan tek şey buydu," dedi ve taşı parmaklarının arasında tutup onu teninde gezdirmeye başladı.

Nairna yastığın altında eski bir kurdele çıkarıp elinde tuttu, "Bu da senin bana hediye." "

Bram'ın gözleri nemlenmişti, "Bunu yıllarca sakladın demek."

"O bana senden kalan tek şeydi."

Bram'ın sesi titremeye başlamıştı. Ama buna aldırmadı. Onun önünde zayıf görünmekten çekinmiyordu.

"Bana antrenmanlar sırasında su getirişini hatırlıyorum," dedi pürüzsüz taşı onun teninde gezdirirken. Onun göğüslerinin arasına ulaştığında Nairna'nın nefes alış veriş daha da sıklaşmıştı, ancak yüzündeki ifadeden ona kızgın olduğunu görüyordu.

"Ben de düşün gecemde yalnız uyumak zorunda olduğumu hatırlıyorum," dedi sitem ederek.

"On altı yaşındaydım ve aklım başımda değildi," dedi Bram ve onun önünde eğilip, taşı bir kenara bıraktı. Onun ne kadar hassas olduğunu biliyordu ve dikkatli olmaya karar verdi. Dudaklarını önce onun ayak bileklerinde gezdirmeye, oradan da

yavaşça yukarıya doğru kaydırmaya başladı.

Nairna'nın nefes alış veriş sıklığıydı ve parmaklarını onun saçlarına geçirmişti. Bram onun baldırına ulaştığında artık kendini kontrol edemiyor, onun saçlarını çekiştiriyordu.

Bram onun bacaklarını hafifçe araladı ve dudaklarını yavaşça onun kadınlığına doğru kaydırmaya başladı. Nairna titriyor, kendine hâkim olamıyordu.

Bram ellerinin titremeye başladığını seziyordu. Sonra aninden oda bulanıklaşmaya başladı. Hızlı hızlı gözlerini kırıyor, bu garip histen kurtulmaya çalışıyordu.

Şimdi olmaz, dedi kendi kendine.

"Bram?"

Nairna onun bir anda tutuklaştığını fark etmiş, kaygıyla ona bakıyordu. Bram derin bir nefes alıp onu saran bu baş dönmesini yenmeye çalıştı. Ayağa kalktı. Sanki odanın zemini altından kayıyor gibiydi. Birkaç adım atıp, pencerenin pervazına dayandı ve kendini sabitlemeye çalıştı.

Yorgunluk ve uykusuzluk kendini kontrol etmesini güçleştiriyor, karanlık kâbusları artık onu en zayıf anında yakalayıp bilincini ele geçirmeye çalışıyordu.

Nairna'nın çıplak ayak seslerinin yaklaştığını duydu. Ancak arkasını dönmedi. Pencereden dışarıya, geniş açıklığa bakıyor, baş dönmesini durdurmak istiyordu.

"Ben... Ben iyiyim," dediğini duydu. Sanki derinlerden bir yerlerden geliyordu sesi ve ona bile yabancıydı.

"Gel, yanıma uzan" dedi Nairna. Sanki uzanıp ona dokunmaya korkuyordu.

Onun sesindeki üzgün tınıyı duymak kendine duyduğu öfkeyi daha da arttırmıştı. Ona dokunmak, açlığını doyumak istiyordu. Ancak kendini kaybetmekten korkuyordu ve bilinci ona her an ihanet edebilirdi.

"Nairna. Sen uzan. Birazdan yanına geleceğim," dedi güç-

l kle. Onu içine çeken karanlıkla savaşmalıydı önce.

Dışarıda fırtına şiddetini arttırıyordu. Nairna yatakta uzanmış, sandalyeye     p kalan kocasının garip duruşunu izliyordu.

Uyuyor muydu, yoksa uyanık mıydı bunu söylemek g  t  . Acaba nerede yanlış yapmıştı. Bir an kocası ona dünyanın en değerli varlığı gibi dokunurken, sanki çevresinin farkında değilmiş gibi donup kalıvermişti.

R zg r tahta pencere korumalarına vurdukça çıkan ses sanki Bram'ı  rk tm şti. Onun omuzlarının dikildiğini hissetti Nairna ve yerinden kalkıp onun yanına gitti.

"Sadece fırtına," dedi onun omuzuna dokunarak, ancak Bram onun varlığının farkında bile değilmiş gibi boş gözlerle ona bakıyor, bakışları onu delip geçiyordu. Teni buz gibiydi. Sanki dışarıda uyuya kalmıştı.

"Onu incitmeyin," diye mırıldandı Bram, "Callum'u değil, beni alın."

Nairna ona büyük bir sevgiyle dokundu. Rüya görüyor olmalıydı. Omuzlarını hafifçe okşayarak ve boynuna masaj yaparak onu rahatlatmaya çalıştı. Nihayetine Bram açık gözlerini kapatmaya başlamıştı. Nairna onu kolundan tutup yatağa götürdü ve  zerindekileri çıkarıp onu kendisiyle beraber uzanmaya zorladı. Battaniyenin altında bir süre sonra Bram'ın soğuk bedeni ısınmaya başlamıştı.

"Nairna," diye mırıldandı Bram.

"Buradayım. Sadece bir kâbus gördün," dedi Nairna, onun yüzünü okşayarak.

Bram ona hafifçe sarıldı. Kaskatı vücudu gevşemeye başlamıştı.

"Seni incittim mi?" diye sordu, "Hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Callum'un adını mırıldanıyordun."

Bram cevap vermedi. Görünen o ki rahatlamış ve uykuya

yenik düşmüştü. Nairna ona sıkıca sarılıp, başladıkları ancak bitirmeye fırsat bulamadıkları şeyin hayalini kurmaya başladı. Uzun süre gözlerine uyku girmedi. Bram'ın bacaklarının arasında dolanan dudaklarının ona verdiği garip ürperti hala karnında kımıldanmaya devam ediyordu.

Ona sıkıca sarıldı ve bedeninin sıcaklığını kendini bıraktı. Iver ile birlikteyken hiç yaşamadığı bu duygunun devamını getirmek, içindeki kadını zincirlerinden kurtarmak istiyordu.

Vücudunun her yanı tatlı bir ateşle yanıyor, bu etkiyi yaratan adam yanı başındayken uyuyamayacağını biliyordu.

Saatlerce onun kollarında nefesi titreyerek uzandıktan sonra, onun nihayet uykuya daldığını görmenin de huzuruyla kendini uykuya bırakabilmişti.

~ ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

Bram gözlerini açtığında Nairna'nın yanında olmadığını fark etti. Doğruldu. Kendini sersemlemiş hissediyordu. Kendini koyuverse saatlerce uyuyabilirdi. Evet, yıllardır ilk kez deliksiz, kâbussuz bir uyku çekmeyi başarmıştı.

Gerinip ayağa kalktı. Çıplaktı. Derken bir anda paniğe kapıldı. Hiçbir şey hatırlamıyordu. Acaba karısını zorla onunla beraber olmaya zorlamış olabilir miydi? Son hatırladığı Nairna'nın onu sakinleştirmek için onun vücudunu okşadığıydı.

Acaba böyle erkenden kalkıp gitmesinin, sabahı onun kollarında geçirmek istememesinin sebebi bu olabilir miydi? Kendine lanet okuyup hızla giyindi. Nairna mor elbiseyi çıkarıp sandalyenin üzerine bırakmış, günlük gri elbisesini giymişti. Bu da Bram'ın kaygılarını daha da arttırıyordu.

Onun günlünü almalıydı. Kelimelerle arası iyi değildi, ama

bir şekilde ona hediyeler vermeli ve elinden geldiğince iyi davranmalıydı.

Kendini nasıl affettireceğini bilmiyor, kafasından bir sürü şey geçiyordu. İşin aslı ne olup bittiğini de hatırlamıyordu.

Koşarak aşağıya indi. Nairna kadınları etrafına toplamış onlara cesaret verici şeyler söylüyordu. Grizel ona bir köşeden öfke dolu bakışlar atıyor, ancak Nairna buna aldırımıyormuş gibi görünüyordu.

“Bu kez her şey farklı olacak,” diye söz verdi Nairna, “Ama bunu siz de istemeli ve bunun için çalışmalısınız.” diye devam etti. Gözleri bir an Bram’ın varlığını fark edip ona kaydıysa da hemen onu dinleyen kadınlara dikkatini geri yöneltti, “Geçmiş geride bırakıp yeniden başlamak mümkün.”

Bram uzun uzun onu incelemeye koyuldu. Bir yandan da ağır adımlarla ona doğru ilerliyordu. Onun omuzlarını örten kahverengi saçlarına hayranlıkla bakıyor, onda yıllar önce geride bıraktığı o genç kızı görebiliyordu. Masum, ama bir o kadar da güçlü bir görüntüsü vardı.

Etrafını saran çocuklara ve kadınlara aldırmadan kalabalığı yardı ve Nairna’nın elini tuttu.

Karısı bir anda kızarmıştı ve etrafındakilerden af dileyerek onu çekiştiren Bram’ı takip etmeye başladı. Bram onun kendisini karşı çıkmadan takip etmesinden memnundu.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Nairna, nihayet iç avlunun duvarına varıp durduklarında. Bram ona ne diyeceğini bilemiyordu. Onun bahar günü yağan yağmurun ardından çıkan toprak kokusunu andıran kokusunu içine çekince iyice başı dönmüştü.

Bir yanda da korkuyordu. Nairna’yı yapmaya zorladığı şey karısının ömür boyu ona soğuk davranmasına yol açabilirdi ve bu istediği en son şey olurdu.

Sonunda derin bir nefes verip sordu, “Nairna? Dün gece... Dün gece seni incitecek bir şey yaptım mı? Kendimde değildim

ve...”

Nairna gözlerini kaçırdı, ona bakamıyordu. Bram'ın kaygısı daha da artmaya başlamıştı, “Evet, uzun bir süre kendinde de-ğildin.”

Bram onun bu tepkisini neye yormalıydı? Acaba ona zorla sahip olduğunu için kendisine böyle soğuk davranıyor olabilir miydi? Belki de tam tersine, ona sahip olmaya kalkmayıp uyuduğu için tepki veriyordu ona. Ross her zaman kadınları anla-manın savaştan çok daha zor olduğunu söylerdi ve Bram şimdi bunu daha iyi anlıyordu.

“Ben...”

“İyi görünüyorsun,” dedi Nairna. En azından onunla konuşuyordu ve bu iyi bir işaretti. Bram bunun üzerine daha fazla gidip ikisini de zor duruma sokmanın bir yarar sağlamayacağına karar verdi.

“Evet, yıllardır ilk kez uyudum.”

Hemen ardından ikisi de derin bir sessizliğe gömüldüler. Aralarındaki gerginliğin sebebini ikisi de iyi biliyordu. Bram eğilip onu öpmek, dün gece başladıkları işi bitirmek isterdi. Ancak hala kat etmesi gereken çok yol vardı. Yine de o sabah uykunun da etkisiyle kendini iyi hissediyordu ve bu iyi bir işaretti.

Glen Arrin'e yaptıkları yolculuk boyunca Nairna, kocasıyla yalnız kalacağı ilk anı düşünüp duruyordu. Önceki gece başladıkları işi bitirecek olmanın verdiği heyecanla kocasına kaçamak bakışlar atıyor, sonra da kızarıp gözlerini kaçıyordu.

Bram'ın dokunuşlarını ve bacaklarında dolaşan dudaklarını hayal ettikçe bacaklarının arasından yükselen alışılmışın dışında bir sıcaklık hissediyordu. Bu da onu daha da heyecanlı kılıyordu.

Her ne kadar bir evlilik geçirmiş, deneyimli bir kadın olsa

da, hissettiği o garip ateşi kendine bir türlü açıklayamıyordu.

Keşke sırlarını paylaşacağı bir arkadaşı olsaydı. Laren'la böyle şeyler hakkında konuşamazdı ve Glen Arrin'de başka da kimseyi tanımıyordu.

Neyse ki bir düzine kadar kadın onlarla dönmeyi kabul etmişti ve artık eskisi kadar yalnızlık çekmeyecekti. Ancak havadaki gerginlik Glen Arrin'e yaklaştıkça daha da artıyordu. Çoğu kadın verdikleri karardan şimdiden şüphe etmeye başlamış gibi mırıldanıp duruyorlardı.

Bram yolculuk boyunca atını en önde sürmeye gayret göstermiş ve onlara gözcülük etmeyi tercih etmişti. Ne zaman Nairna'ya yaklaşıp ona gülümseyerek onu daha da heyecanlandırıyordu. Dinlenmiş görünüyordu ve gözlerindeki o donuk ifade de değişmeye başlamıştı.

İşte o an da Bram'ın hayatındaki yerini anlamaya başladı. Kocasına ona tıpkı bir kaygının sürüklenmemek için çapasına tutunduğu gibi tutunuyordu. Bunu düşününce hafifçe gülümsedi Nairna. Sonunda onu rahatlatmayı başarmıştı. Şimdi ondan bir çocuk yapmasa bile bunun ona yeteceğine inanmaya başlamıştı. Onu kollarının arasına alıp huzurla uykuya dalmasını izlemek bile ona yeterdi.

Sonunda Glen Arrin'in yıkık kulesi görüldü. Bram ona atından inmesi için yardım etti. Ross'un karısı da onlarla gelmeyi kabul edenler arasındaydı ve ağır adımlarla yaklaşıyordu.

"Bu döküntüye geri dönmeyi kabul ettiğime inanamıyorum," dedi Vanora.

Nairna onun bu olumsuz tavrına gülerek karşılık verdi, "O kadar da kötü sayılmaz. Yapmamız gereken biraz iş var hepsi bu. Kadınlar ve erkekler birlik olursak burayı yaşanacak hale..." Nairna sözünü yarıda kesip, Vanora ve diğer kadınların yüzlerine baktı. Hepsi de sanki kapıdan girmeye korkuyorlarmış gibi kaygıyla kaleye bakıyorlardı, "Onların tekrar savaşıcağından

korkuyorsunuz, değil mi?”

Vanora acı bir şekilde gülümsedi, “Korkmuyorum. Onların savaşıacaklarını biliyorum. MacKinloch erkekleri kavga için en küçük bahaneyi bile kaçırmazlar, inan bana.”

“Barışı sağlamak için elimizden geleni yapacağız,” dedi Nairna. Ancak bunun o an için gerçekçi olmadığını da farkındaydı. Zira Bram ve diğerleri Lord CairnRoss’un gelinini de beraberlerinde getirmişlerdi.

Girişte Nairna geç bir kadının durduğu gördü. Kızın belindeki kurdeleden bakire olduğu anlaşıyordu ve bir prenses kadar güzel giyinmişti. Onun taktığı mücevherlerin değeri, Glen Arrin’in taş duvarlarından daha çok ederdii. Ne kadar da güzeldi. Altın sarısı saçlarıyla o yıkıntının arasında bataklıkta açmış nadede bir çiçeği andırıyordu.

“Şu kız da kim?” diye sordu Vanora.

“Leydi Marguerite de Montpierre,” dedi Bram kayıtsızca.

Nairna kızın şıklığı ve güzelliğine bakınca, İngilizlerin onu geri almak için kesinlikle geleceklelerini anlamıştı. Kız soylu bir ailedendi ve hiçbir İngiliz Lordu nişanlısının elinden alınmasına göz yummazdı.

“Tanrım sen bizi koru” diye iç geçirdi Vanora, “İngilizlerden bir Prenses mi kaçırdınız?”

“Prenses değil” dedi Bram, “Ama babası bir Fransız Dükü.”

“Çok rahatladım” dedi Vanora gözlerini devirip, “Siz aklınızı kaçırmışsınız. Lord Cairnross burayı yerle bir edecek.”

“Buna izin vermeyeceğiz” dedi Ross, gelip karısına sarılarak, “Alex kızın babasına haber gönderdi. Yakında gelip kızını alır.”

“Tabi onu kaçırdığınız için önce o sizi öldürmezse,” diye yanıtladı Vanora onu iterek. Yaşlı çift tatlı bir tartışmaya giriştiler. Birbirlerini özledikleri her hallerinden belliydi, ancak huysuzluklarından da taviz vermiyorlardı.

Nairna onları baş başa bırakıp kaleye doğru yürümeye başladı. Bram hemen yanında yürüyordu. Uzanıp onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü.

“Alex’le konuşmam gerekenler var. Ama akşam seninle baş başa kalmak için sabırsızlanıyorum.”

Nairna bakışlarını önüne eğdi, “Gidip Leydi Marguerite’e selam vereceğim.”

Bram yanından ayrılınca, uzun boylu güzel kızın yanına yanaştı ve onu selamladı. Kız ona saraylara yaraşır bir şekilde eğilerek karşılık verdi.

“Bram bana seni Cairnross’un kalesinden kaçırdıklarını söyledi.”

“Beni kaçırmadılar” dedi kız. Fransız aksanına rağmen Keltçeyi gayet iyi konuşuyordu, “Beni o zalimin elinden kurtardılar.”

Nairna onu içeriye buyur etti ve kahvaltı için ona bir şeyler sundu. Bir süre lafladıktan sonra Nairna asıl konuya girdi.

“Cairnross’daki mahkûmları gördün mü?”

Kız bakışlarını boşluğa dikti, “Geldiğimin ikinci günü onların orada olduğunu öğrendim,” dedi donuk bakışlarla, “Onların çığlıklarını hala kulaklarımda duyabiliyorum.”

Marguerite bir süre susup boşluğa baktıktan sonra tekrar söze girdi, “Bana ne soracağımı tahmin edebiliyorum. Kocan kardeşi Callum’u görüp görmediğimi sordu.”

“Onun hakkında ne biliyorsun?”

“Bunu kocana anlatmaya çekindim. Onu kurtarmak için gelmişlerdi ve Callum’u bulamayınca zaten yeterince kaygılanmışlardı.”

“Sakladığın bir şey mi var?”

Kız omuzlarını iyice düşürdü, “Onu kalenin orta yerine bağlayıp saatlerce işkence ettiler. Yediği kamçı darbeleri her yanına yaralar açmıştı. Sonra hava kararınca onu orada bıraktılar. Her-

kes uzaklaşana kadar bekleyip, onun yanına gittim ve kanamasını durdurmaya çalıştım. Ona su verdim ve bilincini açık tutmak için onunla konuşmaya çalıştım.”

Nairna dikkatle onu dinliyordu. Kızın anlattıklarını Bram'a anlatamazdı. Anlatırsa kocasının bir an bile beklemeden kardeşini bulamaya kalkışacağını biliyordu. Marguerite söze kaldığı yerden devam etti.

“Lord Cairnross bunu bir şekilde duymuş olmalı. Zira ertesi gün Callum’u güneyde bir kaleye gönderdiklerini öğrendim,” dedi kız ve suçluluk dolu bakışlarla Nairna'ya baktı, “Onu göndermeleri benim suçum. Bu olaya hiç karışmamalıydım.”

Nairna elini onun omzuna koyup kızı teselli etmeye çalıştı, “Kendini suçlama, ben de aynını yapardım.”

“Onu öldürmemeleri için hep dua ettim. Bram'a beni o lanet yerden kurtardığı için minnettarım.”

“Asıl soru şu. Nişanlın Lord Cairnross seni kurtarmaya gelecek mi?”

“Gelse bile onunla asla evlenmeyeceğim. O insanlara çektirdiklerini öğrendikten sonra onun ölmesini diliyorum.”

“Baban şu an nerede?”

“Edinburg'da” dedi kız, yüzünde kaygılı bir ifadeyle, “Kor-
karım buraya gelmesi biraz zaman alacak. Ama benim için geleceğine adım gibi eminim.”

Nairna, Fransız Dükü gelene dek, Lord Cairnross'un Glen Arrin'e saldıracağından emindi. Bram ve Alex tutsakları kaçırarak ve onun nişanlısını çalarak adamın gururuna büyük bir darbe indirmişlerdi ve bir İngiliz Lordu bunu asla bir İskoç'un yanına bırakmayacaktı.

Nairna masadan kalktı, “Yapmam gereken işler var Leydi Marguerite. Ama sonrasında sana katılacağım.” Laren'ı bulmalı ve ona danışmalıydı. Ancak kadın yine ortalarda görünmüyordu.

Avluya çıktı ve etrafına bakındı. O sırada kalenin açık kapı-

sından bakınca, yaklaşan iki atlı ve bir araba gördü. Bir anda yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Gelenler babasının adamları ve dadısı Jenny'di.

Nairna onlara doğru koşmaya başladı. Araba ve atlılar durunca arabaya atlayıp, Jenny'e sıkı sıkı sarıldı ve ağlamaya başladı.

Yaşlı kadın onun omuzuna hafifçe vurarak onu susturdu, "Geldim işte. Ağlama bakayım."

Jenny'i gördüğüne öyle mutluydu ki, duygularına anlatmaya kelimeler yetmezdi. Kendini tıpkı küçük bir kız gibi hissediyordu ve onun böyle erken gelmesini de beklemediğinden çok şaşırmıştı.

"Hadi, içeri geçelim," dedi Nairna.

Kadın gülümsedi, "Bu yaşlı kemikleri biraz dinlendirmeye ihtiyacım var doğrusu," dedi ve kuleye bakıp yüzünü ekşitti, "Doğrusu burada yapılacak çok iş var."

"Şimdi dinlen Jenny. Biz her şeyi halledeceğiz," dedi ve Marguerite'e seslendi, "Leydi Laren'ı gördün mü? Ondan Jenny için bir yer ayarlamasını isteyeceğim."

Genç kız omuzlarını hafifçe silketti, "Sanırım kızlarıyla birlikte Loch gölünde geziye çıktılar."

Nairna bunu duyduğuna şaşırmamıştı. Laren uzun zamandır Glen Arrin'i ihmal ediyordu ve Nairna artık bunun sebebini öğrenmeye kararlıydı. Şefin karısının sakladığı sırrı gün ışığına çıkaracaktı.

~ ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

Ağır baltayı ağacın gövdesine indirdi Bram. Kendini biraz daha güçlü hissediyordu ve evin inşaatını bir an önce bitirmek istiyordu. İşin aslı iyi de ilerleme kaydetmişlerdi.

Alex, Ross ve klandan birkaç adam ona yardım ediyorlardı. Karıları ve çocukları döndüğü için birçoğunun yüzü gülüyordu ve klana farklı bir renk gelmişti.

“Vanora da döndü demek,” dedi Alex, Ross'a seslenerek. İki adam temelin etrafına taş dizerek duvarı yükseltiyorlardı.

“Döndü ya. Lakin neden döndüğüne bir anlam veremiyorum. Kalsa daha güvende olurdu.”

“Gece yatağa gelince de böyle söyleyecek misin merak ediyorum,” diye takıldı adamlardan biri ona.

Ross bir kahkaha attı, “Karım her ne kadar sivri dilli olsa da dilini başka türlü kullanmayı da iyi biliyor doğrusu.”

Bram adamların gülüşmelerine katılmamıştı. Hepsi bir ağızdan şakalar yapıp gülüşüyorlar, aletlerinin boyundan ve karılarının maharetinden bahsedip duruyorlardı.

Sonunda ağır bir kırıışı daha dikmeyi başardılar ve biraz dinlenmek için ara verdiler.

“Evlilik nasıl gidiyor evlat,” diye sordu Ross. Terleyen alnını elinin tersiyle silip biraz soluklandı, “Evi hemen bitirmek için böyle çabalamana bakılırsa bir an önce biraz mahremiyet istiyor olmalısın.”

“Nairna'nın ahırda uyumasını istemiyorum o kadar,” diye kestirip attı Bram.

“Merak etme. Bugün duvarları bitireceğiz biraderim” dedi Alex.

Bram başını eğerek ona minnettar olduğunu göstermeye çalıştı. Adamların şakalarının zararsız olduğunu bilse de kendine olan güvensizliği yüzünden onların söylediklerinden alınıyordu.

Bir kadın, yanında çocuğu onlara doğru yaklaşıyordu. Kocasına su getiriyor olmalıydı. Bir süre onları izledi kadın kocasına sevecenlikle bakıyordu.

Her nedense o an ona, Nairna'nın yıllar önce ona su getirdiği zamanları hatırlatmıştı. Acaba yine o ahengi yakalayabilecekler miydi?

Adam uzanıp çocuğunu kucağına aldı ve onu öptü. Bram onları izlerken günün birinde Nairna'dan bir çocuk sahibi olmayı diliyordu.

Nairna ve Marguerite gölün kıyısına vardıklarında güneş batmaya başlamıştı. Kuşlar gölün üzerinde uçuşuyor, balıkçılar suya dalıp çıkıyorlardı. İki kadın atlarından inip dar patikadan taşlı sahile doğru inmeye koyuldular. Uzaktan Laren'ın iki kızını taşlarla ve midyelerle şekiller yaptıklarını gördüler.

Kızları görünce Marguerite'in yüzünün yumuşadığını fark etti Nairna ve onu kızlara tanıttı. Mairin, Marguerite'in elbisesini görünce gözlerini ondan alamaz olmuştu.

"Bu elbise ne kadar da güzel. Keşke benim de böyle elbiseleirim olsaydı."

"Bir gün büyüyüp genç bir hanımefendi olduğunda sen de böyle elbiselere sahip olacaksın," dedi Marguerite, kızın saçını okşayarak.

"Anneniz nerede?" diye sordu Nairna.

"Mağarada, çalışıyor," dedi Mairin, "Adaira ve ben ateş çok güçlü olduğu için onu burada bekliyoruz."

"Ateş mi?" diye sordu Nairna, az önce burnuna gelen duman kokusunu hatırlayarak, "Annen ateşle ne yapıyor?"

"Cam," diye mırıldandı küçük kız, elindeki midye kabuğunu bir kum yığınının üzerine yerleştirirken.

Nairna kafasında bir sürü soru işaretiyle, açıklığı göle bakan mağaraya doğru yürümeye başladı. İçeride Laren, korlar halinde yanan toprak bir fırının başında çalışıyordu. Ocağa birkaç parça odun ekledi. Onların geldiğini fark etmemişti.

Nairna onun işini bölmek için sessizce yaklaştı. Dikkatlice bakınca Laren'ın işlediği rengârenk camlar onu büyülemişti. Belli ki küçük parçalardan mozaik oluşturuyordu. Nairna böyle şekilleri daha önce kilise pencerelerinde görmüştü.

"Bu gördüğüm en güzel cam işlerinden biri," dedi Marguerite sessizliği bozarak.

Laren bir anda yerinde sıçradı, "Burada ne işiniz var?" diye sordu Nairna'ya, "Yoksa kale de bir şey mi oldu?"

Nairna onun sorusunu duymamıştı bile. Laren'ın işlediği camlar onu büyülemişti. Yaklaşıp işi yakından incelemeye başladı, "Alex senin bu uğraşından haberdar mı?"

"Hayır. Ve onun bunu bilmesini istemiyorum. Bunu anlamaz..." dedi ve Marguerite'e bir bakış attı, "Lütfen bu gördük-

lerini kimseye anlatma.

Marguerite başını sağa sola salladı, “Kesinlikle kimseye söylemem. Ben bana kızlarının yanında uyumama izin verdiğin için teşekkür etmeye gelmiştim. Bu çok nazik bir davranış.”

“Ne zamandır bu işi yapıyorsun?” diye sordu Nairna. Hala Alex’in bundan haberdar olmaması onu şaşırtıyordu. Eğilip Laren’in ellerindeki yanık izlerine baktı. Demek bu yüzden sürekli eldiven kullanıyordu.

“İki yıl,” dedi Laren, “Rahip Nolan küçükken bir cam ustasının yanına çırak verilmiş. Artık yaşlanıp elleri iş göremeyecek kadar titremeye başladığında bildiği her şeyi bana öğretti,” dedi Laren ve o an yüzü hafifçe soldu, “Geçen kış onu kaybettik. Ama ben onun zanaatını devam ettireceğime söz verdim.”

“Peki, yaptığın işleri görebilir miyim?”

Laren mağaranın arkasında dizili, derilere sarılmış camları işaret etti. Neredeyse birkaç düzine kadar olmalıydı.

Nairna heyecanla cam işlerini görmek için atıldı. Bir yandan da kafasında hesaplar yapıyordu, “Bunların Glen Arrin’i zengin edebileceğini biliyor muydun?” Eğer camları çevredeki manastır ve kiliselere satarlarsa, kaleyi yeniden inşa edecek kadar para kazanabilirlerdi.

“Ben sadece bir acemiyim. Üstelik Alex buna asla izin vermez,” dedi Laren, soğumakta olan bir parçayı alıp taş tezgaha yerleştirirken. Sonra da şekilsiz bir parçayı ateşe koyup ısıtmaya başladı.

“Bence bunu yaptığını bilse seninle gurur duyar,” dedi ve merakla büyükçe bir parçanın üzerine örtülü deri kaplamayı kaldırdı. Cam panel mağaranın duvarına yeşil, kırmızı ve mavinin tonlarını yansıtmıştı, “Neden ona söylemeyi denemiyorsun.”

Laren’in yüzündeki üzgün ifade daha da belirginleşmişti, “Son yıllarda çok zor zamanlar geçirdik. Alex ve ben artık eskisi gibi konuşmayı beceremiyoruz.”

Nairna ona evliliği hakkında sorular sorarak onu bunaltmak istemiyordu. Cam paneli tekrar sarıp ona doğru yanaştı.

“Bunların satılmasını sağlayabilirim. Alex’in haberi bile olmayacaktır.”

“Kimse bunları almak istemez.”

“Sen öyle san. Bazılarını Roma’daki katedrallere bile satabiliriz.”

“Gerçekten de çok yeteneklisin Laren,” diye ekledi Marguerite, “Bunu başkalarıyla da paylaşmalısınız.”

Laren başını sağa sola salladı, “Kimse beni Glen Arrin’in Leydisi olarak görmek istemiyor. Bunu kabullenmeyeceklerdir,” dedi kadın, gözlerini işinden almadan, “Alex şef olana dek her şey çok güzeldi...” dedi sesi titreyerek, “Beni seviyor, bana saygı duyuyordu. Hiçbir zaman bir liderin karısı olmak istemedim. İnsanların benim arkamdan neler söylediklerini biliyorum ve bu camları benim yaptığımı duyunca sadece burun kıvracaklardır.”

Nairna hiçbir şey söylemedi. Onu anlıyordu. Alex bir liderdi ve ona bir erkek çocuk veremediği için herkes Laren’ı suçluyor olmalıydı. Kadın kızıl kor halindeki cam parçasını maşayla kaldırıp taş tezgaha yerleştirdi.

“Kimse bana saygı duymuyor ve elimde beni hayata bağlayan tek şey bu cam işi. Onların satılmasını istemiyorum. Bunu yapmaya kalkarsan hepsini kendi ellerimle kırarım.”

Evin ana hatları ortaya çıkmaya başlamıştı. Çatı da eklenince artık oturulacak hale gelecekti. Bram diğerleri gidince bir süre daha kalıp çalışmaya ve kendi başına zaman geçirmeye karar vermişti.

Tepeden aşağıya inerken içinde bir hafiflik hissediyordu. Etraftaki taşlara baktı ve tutsaklığı boyunca taşıdığı binlerce taş hatırladı. Ancak bu onu artık eskisi gibi incitmiyordu.

Ross'un evinin önünden geçiyordu. Boynu ve kolları ağrı-mıştı. Nairna'ya masaj yapmasını rica edebilirdi. Bu düşünce bile onu heyecanlandırıyordu. Bir anda ona karşı duyduğu açlık yeniden kabarmıştı.

Ross ona seslenince bir an durdu. Çite doğru yaklaşınca bir sürü köpek yavrusunun ciyakladığını duydu ve eğilip onlara bir baktı.

"İstersen bir tane alabilirsin," dedi Ross.

Acaba Nairna'ya bir tane hediye etmeli miydi? Onun gönlünü almak istiyordu, ama bunun doğru bir hediye olup olmayacağından emin değildi.

"Ya da istersen babalarını alabilirsin," diye ekledi Ross, "Muhtemelen birkaç yıl içinde ölecek, ama yine de iyi bir çoban köpeği olarak iş görür."

Köpek gelip Bram'ın ayağını koklamaya başlamıştı, "Üstüme işersen fena yaparım," diye uyardı hayvanı. Bunun üzerinde köpek onun önüne uzanıp gözlerini ona dikti.

"Seni sevdi" dedi Ross, "Ama ben olsam Nairna'ya yavru-lardan birini hediye ederdim" diye ekledi.

Bram ona hak veriyordu, ancak kararsızdı. Ross'a selam ve-rip yoluna devam etmek isteyince köpek onu takip etmeye baş-ladı. Bram durunca o da duruyor, yürüyünce onunla beraber ge-liyordu.

Eğilip hayvanın başını okşadı. Köpekte teşekkür için onun elini hafifçe yalamıştı.

"Seni sevdi," diye seslendi Ross arkadan, "Galiba sen onu değil, o seni seçti."

Bram iç geçirdi ve ayağa kalkıp köpeğe işaret etti, "Hadi ba-kalım, gidip Nairna'yı bulalım."

Nairna kaleye dönmüş, Klanın erkeklerine sofrı kuran

Laren'a ve diğer kadınlara yardım ediyordu. Jenny de onlara katılmış, yaşlı ellerinin izin verdiği kadar işin ucundan tutmuştu.

Nairna, Bram için bir tabak hazırlarken yaşlı kadın yanına yanaştı, "Sana karşı nazik mi Nairna?" dedi Jenny, gülümseyerek, "Evliliğin tadını çıkarıyor musunuz?"

Nairna'nın yüzündeki belirsiz ifadeyi hemen okumuştı tecrübeli kadın. Jenny yakınlaştı ve ona dikkatlice baktı, "Yoksa canını mı yakıyor?"

"Hayır. Hiç de değil..." dedi Nairna. Dadısında bunu saklayamazdı, bir anda içini dökmeye başladı, "Ben sadece ona nasıl iyi bir eş olacağımı bilemiyorum."

Jenny onun eline hafifçe dokundu, "Hadi ama, kendini böyle suçlama. Peki, o seni nasıl mutlu edeceğini biliyor mu?"

Nairna utangaç bir şekilde çevresine bakındı. Marguerite ve Laren bir bahane bulup onlara yanaşmışlar ve işlerini yaparken onlara kulak kabartmışlardı.

"Şey... Evet... Yani biraz," dedi utanarak, "Ama ben ona bir çocuk verememekten korkuyorum. Bu onu sonunda hayal kırıklığına uğratırsa..."

"Saçmalama. Eski kocanın miadı dolmuştu. Ama şimdiki kocan genç ve kuvvetli. Emin ol yakında güzel haberler alacağız."

Nairna'nın yanakları kıpkırmızı olmuştu.

"Peki... Peki ama onu nasıl memnun edebilirim?" diye sordu utana sıkıla, "Ne yapmalıyım?"

Jenny uzanıp onun yanağını okşadı, "Ah tatlım. Sen bir kadınsın. Erkekleri baştan çıkarmak senin gibi genç ve güzel biri için hiç de zor olmasa gerek."

Şimdi diğer kadınlar artık onları dinlediklerini gizlemeye bile çalışmıyorlardı. Hepsi toplanmış onları dinliyordu. Nairna artık fısıldaşmanın bir yararının olmayacağını anlamıştı.

Yaşlı kadın söze devam etti, "Elindeki gücün farkına var,"

dedi, “Şu dünyada çıplak bir kadına hayır diyebilecek kaç erkek vardır. Eğer bunu kullanmayı bilersen her erkeği dize getirebilirsin.”

Marguerite ve Laren eğilmiş, onları dinliyorlardı. Yüzlerindeki ifadeden konuyla nasıl da yakında ilgilendikleri belliydi.

Jenny onlara gülümsedi, “Dahası da var. Gelin oturun bakalım şöyle.”

Nairna ve diğer kadınlar gülüşerek Jenny’i dinlemişlerdi. O sırada Bram içeriye girince hepsi dağıldılar. Nairna’nın yüzü onu görünce iyice kızarmıştı.

Jenny’nin verdiği tavsiyeleri Bram’ın üzerinde uygulamayı hayal edince daha da heyecanlanmıştı. Bram ona yaklaştıkça içindeki o sıcaklık daha da artıyordu.

Sonra Bram’ın yanındaki köpeği fark etti. Ne kadar da şirindi. Aklını Bram’la yaşayacakları geceden alacak bir şey bulduğu için kendini şanslı hissediyordu.

“Onu da nereden buldun?” diye sordu Nairna.

“Beni takip etti, onu sana getirdim.”

Nairna köpeğin sevimli yüzüne baktı bir süre. Hayvan ona yanaşıp başını dizlerine sürtünce gülümseye başladı.

“Eğer onu istemiyorsan, Ross’a geri verebilirim.”

Nairna çocukluğundan beri bir köpek sahibi olmak istemiş, ancak bir kız çocuğu olarak bu hak ona asla verilmemişti. Ağabeylerinin köpeklerine özenir, onlarla oynardı.

“Ross onun yaşlı olduğunu söyledi. Ama hala çok cana yakın ve neşeli.”

Nairna eğilip köpeğin başını okşadı. Hayvan sırt üstü uzanıp, onun karnını sevmesine izin verdi. Ne kadar da sevecen ve sakın bir köpekti. Nairna ona hemen ısınmıştı.

“Bunun için sana teşekkür ederim. Ona iyi bakacağım. Adını

Caen koyalım mı?”

Bram gülümsedi. Nairna ona uzun uzun baktı. Kocasının istekliliğini gözlerinden okuyabiliyor, bu onu daha da heyecanlandırıyordu.

“Şey... Yemeğimizi kulübede yeriz diye düşünmüştüm” dedi kaçamak bir bakışla. Bram'ın bakışlarındaki o ateş daha da artıyordu. Nairna utanıp bakışlarını önüne eğdi, “Ama tabi, Alex ve diğerleriyle yemek istersen...”

“Seninle baş başa kalmayı tercih ederim.”

“Öyleyse izin ver de tabağını hazırlayıp sana getireyim.”

Bram yüzünde mutlu bir ifadeyle onu selamlayıp ayrıldı. Nairna mutfığa dönüp diğer kadınların gülüşmeleri arasında önceden hazırladığı tabağı ve bir şişe kök birasını alıp kulübeye doğru yola koyuldu. Köpek de onun peşindeydi ve belli ki yemekten pay almaya çalışıyordu.

Nairna gergindi. Ancak Jenny'nin cesaret verici sözleri ve tavsiyeleri kendine güvenini arttırmıştı.

Dudaklarını ve dilini kullanmayı unutma.

Nairna onun söylediklerini hatırlayınca bile yüzünün kızarmasına engel olamıyordu. Onu baştan çıkarmak istiyor, bir çocuk sahibi olabileceklerine dair inancına sarılmaya çalışıyordu.

Kulübenin kapısını açtı. Bram, saçları ıslak onu izliyordu. Belli ki yıkanmıştı. Onu görünce bir anda ağzı kurumaya başladı ve heyecanlandı. Tabağı yere bırakıp, “Köpeğe su versem iyi olacak,” dedi.

Bram onu kolundan yakalayınca ne yapacağını bilemedi. Jenny'nin söylediklerini kendine hatırlatmaya çalışsa da, Bram'ın varlığı onu ölesiye heyecanlandırıyordu.

Bram onu yine avucunun içinden öptü, “Seni bekleyeceğim.”

Nairna kendini dışarı atıp derin derin nefes alıp verdi. Köpeğe su ve ekmek verip ağır ağır kulübeye doğru yürümeye başladı. Sürekli olarak Bram'ı ve onun dokunuşlarını düşünüyordu.

Acaba onu çıplak gördüğünde beğenecek miydi? Jenny'in tavsiyeleri işe yarayacak mıydı?

Kapıyı açıp içeri girdi. Bram tabağına dokunmamıştı bile. “Yemeyecek misin?”

Bram uzanıp tabaktaki ekmeği aldı ve ikiye kırıp bir parçasını ona uzattı. Nairna onun yanına oturup yemeğe başladı. Bram'ın iştahı biraz daha açılmış gibiydi, ancak balığını yine de bitirememişti.

Nairna onun ellerindeki nasırları fark etti, “Ellerine ne oldu?”

“Bugün ev için giriş hazırlarken oldu. Önemli bir şey değil,” dedi kestirip atarak. Sonra da uzanıp onu belinden kavradı ve yanına çekti.

“Kelimelerle aramın iyi olmadığını biliyorum. Ama keşke sana karşı hissettiklerimi göstermenin bir yolu olsaydı.”

Nairna işte o an üzerindeki utangaçlığı atmaya ve kocasına bir eş olarak kendini sunmaya karar verdi. Artık vakit gelmişti. Doğrulup onun önüne geçti ve üzerindeki elbiseyi çıkarmaya koyuldu.

“Bana hissettiklerini göstermenin bir yolu var ve bunu sen de çok iyi biliyorsun.”

Bram, gözlerinde yine o kararsız bakışla ona bakıyordu. Ancak bu kez kendine olan güveni daha yüksek gibiydi ve hafifçe doğrulup ona elbisesini çıkarmasında yardım etmeye koyuldu.

Nairna içliğini de sıyırıp atınca onun karşısında çıplak kalmıştı. Ancak bu kez utanmıyordu. Çünkü kocasının bakışlarından, onu etkilemeyi başardığını görebiliyordu.

“Ne kadar da güzelsin” dedi Bram, ona narin bir eşyaya dokunuyormuş gibi dokunarak. Ona sarılıp çıplak bedenini kucakladı ve öpmeye başladı. Nairna bu kes pasif kalmamış, ona dudakları ve diliyle karşılık vermişti. Bram'ın nefes alış verişinden, bu işi başarıyla yaptığını anlayabiliyordu.

Kocası dudaklarını onun boynuna ve oradan da omuzlarına kaydırınca başını geriye atarak onun göğüslerine kolayca ulaşmasına izin verdi.

Bram dilini onun göğüslerinin ucun hafifçe gezdirdikten sonra onu kucağına alıp yatağa uzattı. Nairna ellerini onun saçlarına geçirip onu yönlendirmeye başlamıştı.

Bram dudaklarını onu düz karnına oradan da bacaklarının arasına doğru kaydırmaya başladı. Nairna artık nefes nefeseydi ve sanki içine şeytan girmiş gibi kıvranıyordu. Bundan utanmıyordu artık. Bram onun kocasıydı ve bu işten ikisi de diledikleri gibi zevk almalıydılar.

Bram her ne kadar kontrolünü elden bırakmamaya çalışsa da, onun haz alması için her şeyi yapmaya hazır gibiydi ve bu Nairna'yı daha da baştan çıkarıyordu.

Sonunda kocasının dudakları kadınlığına ulaştığında hafif bir çığlık attı Nairna ve elini kendi ağzına götürerek sesini engellemeye çalıştı.

Bram onu nazıkçe öpüyor, bedenin verdiği tepkileri izleyerek ona nasıl daha fazla haz vereceğini gözlemlemeye çalışıyordu. Nairna içinde yükselen sıcaklığa artık dayanamıyor, Jenny'in bahsettiği o zirve anının yakın olduğunu içgüdüsel olarak hissedebiliyordu.

Sonra bir anda onu durdurup saçlarından çekerek bakışlarını kendine yöneltmesini sağladı.

“Şimdi sıra bende.”

Daha Bram ne olduğunu anlamadan ve ona itiraz edmeden onu itip yüz üstü uzanmaya zorladı.

Onun üzerine çıkıp ince, ama kaslı vücudunu keşfetmeye koyuldu. Jenny erkeklerin de öpülmekten hoşlandıklarını, ama bunu kabul etmeye çekindiklerini söylemişti.

Nairna onu üzerindeki tuniği yırtarak çıkardı ve dudaklarını onun göğüslerine, oradan da karnına doğru kaydırmaya başladı.

Sertleşen erkekliğini göğüslerinin arasında hissedebiliyordu. Sonunda ona ulaştığında Bram'ın erkekliğini saran kelt kumaşını da sıyırdı.

Bram'ın göğsünden vahşi bir hayvanı andıran hırıltılar yükseliyordu, “Nairna... Sen... Sen ne yapıyorsun?” dedi soluk soluğa.

“Sakinleş ve izin ver kocama hak ettiği şeyi vereyim.”

Nairna utansa da dudaklarını onun erkekliğine götürmekten çekinmedi. Kocasına haz verebildiğini görmek kendine olan güvenini artırıyordu.

Bram inlemeye, üzerine uzandıkları battaniyeyi yumruklamaya başlamıştı. İşte o an Nairna artık zamanın geldiğini anlamıştı.

Doğrulup onun kucığına oturdu ve bacaklarını aralayıp, Bram'ın erkekliğine geçit verecek şekilde onun üzerine yerleşti. Heyecanlıydı, ama bunu ona belli etmemeye çalışıyordu.

Bram bir an soluk soluğa onu belinden kavradı ve dudaklarını dudaklarına bastırıp fısıldadı, “Bunu yapmaya hazır mısın?”

Nairna hiçbir şey söylemeden onun erkekliğini kadınlığının ağzına yerleştirdi ve yavaşça onun üzerine oturdu.

İkisi de büyük bir hazla inlediler. Bram onun kalçalarını okşuyor, ona kendince yön veriyordu. Nairna onun erkekliğini içinde hissetmenin verdiği hazla, gözlerini kırmış, daha önce hiç yaşamadığı bu duygunun tadını çıkarıyordu.

Bram onu belinden kavranıp kaldırdı ve doğrulup erkekliğini onun içinden çıkarmadan sırt üstü onu yatağa yatırdı. Bir süre onun gözlerinin içine baktıktan sonra nazik hareketlerle onun içinde gidip gelmeye başladı.

Nairna artık gözlerini açamıyor, karnında büyüyen o adını koyamadığı kıpırtıyı daha fazla içinde tutamıyordu. Bütün vücudu kasılmaya, bacaklarının arasındaki tüm kaslar gevşeyip kasılmaya başlamıştı.

Bram da aynı şekilde iniyor, hızını arttırıyordu. Sonunda ikisi de çığlık çığlığa, kendilerinden geçercesine zirveye ulaştılar ve yatağa devrildiler.

Uzun uzun, nefeslerini toparlamaya çalışarak tavana bakıp durdular. Nairna az önce yaşadığı şeyin Jenny'nin anlattığından çok daha fazlası olduğunu fark etmişti.

~ ON BEŞİNCİ BÖLÜM ~

Ertesi sabah Bram ağır *Claymore* kılıcını iki eliyle tutup havada bir kaç kez savurdu. Kılıç sabah güneşinde parladı ve Bram onu Ross'a doğrulttu. Hala yeterince güçlü olmasa da son haftalarda daha iyiye gittiği bir gerçektir.

Kılıç Ross'un kalkanının sert bir şekilde indi. Artık kendini zihinsel olarak da zinde hissetmeye başlayan Bram, hareketlerinde daha kararlıydı.

Alex'in gönderdiği adamlardan hala bir haber çıkmamıştı. Anlaşılan Callum'un yerini öğrenememişlerdi ve Bram'ın sabrı tükeniyordu. Arama grubunda olmak için neler vermezdi.

Ancak sabretmeli ve kendini geliştirmeliydi. Cairnross'da tutsakları kurtarıırken yaşadığı o acı deneyimin bir daha tekrarlanmasına izin veremezdi.

Kılıcını tekrar savurdu. Ross onu kalkanıyla karşıladıysa da

denmesini kaybetti.

“Güzel. Kendini geliştiriyorsun,” dedi yaşlı adam, “Ama kendini çok kasıyorsun delikanlı. Daha rahat ol ve kılıcın ağırlığına göre hareket et. İzin ver kılıç seni yönetsin.”

Bram tutuşunu biraz gevşetti ve daha kesin hareketlerle hareket etmeye çalıştı. Ayaklarını da kullanmalıydı. Ağırlık merkezini ayarlayıp gelecek darbeyi beklemeye koyuldu.

Alnından akan terlere rağmen odaklanmaya devam ediyordu. Dakikalar geçtikçe Ross’un ataklarına daha da iyi karşılık veriyordu. Derken Nairna’nın yaklaştığını gördü ve aklı bir an ona gitti. Ross’un havada ısıklık çalarak inen kılıcını son anda fark ettiyse de kılıç kolunu hafifçe sıyırdı.

Bram kılıcını öfkeyle yere attı. Ne Nairna’nın kaygılı sözlerini, ne de Ross’un azarlarını işitiyordu. Kolundan süzülen kana baktı ve Nairna ardında göle doğru yürümeye başladı.

Tuniğini çıkarıp yaraya sardı. “Bram,” dedi Nairna ona yetiştirerek, “İyi misin?”

“İyiyim.” diye kestirip attı. Kendine kızıyordu. Dikkatinin böyle kolay dağılmasına izin vermemeliydi. Fiziksel olarak iyiye gitse de, zihinsel olarak hala çok zayıftı ve bu haliyle Callum’u kurtarmaya gidemezdi.

“Yarayı dikmemi ister misin?” diye sordu Nairna.

“O kadar da derin değil” dedi Bram göle doğru akan derenin başında eğilip kolundaki kanı yıkarken.

Nairna onu uzanıp, eski yaralarının izine dokunmaya başladı. Sanki onu yaşadığı acılara ortak olmak ve yükünü hafifletmek istiyordu.

Bram onu durdurmadı. Ancak hayatının o kısmına Nairna’yı dâhil edemezdi. Ayağa kalkıp yarasını tekrar sardı. Sonra da Nairna’nın gözlerine baktı. Onu öpmek istiyordu, ama kendini tuttu.

“Bugün evi bitireceğiz,” dedi, “Yamaca geri dönüp çalışma-

ya başlamalıyım.”

“Ben de gelip sana yardım edeceğim” dedi Nairna, gözleri onun yarasına kaymıştı, “Sen gerçekten iyi misin, yoksa beni başından savmak için mi bunu söylüyorsun?”

“Daha kötülerini de atlattım” diyebilirdi Bram.

Nairna başını önüne eğip ona doğru bir adım attı, “Umarım bir gün bana güvenir ve yaşadığın acıları benimle paylaşırsın.”

Bunun onlara ne yararı olabilirdi ki? Ona tutsaklığından bahsetmek, onu da kendisiyle birlikte o zindana hapsedmek olurdu. Şimdi o yaraları tekrar deşmek geçmişi değiştirmeyecekti.

Nairna'nın arkasında dolaşan köpeği fark etti. Caen sahibesinin yanında sakince duruyordu. Nairna sabırla ondan bir şeyler duymak istercesine bekliyordu. Sonunda dayanamayıp söze girdi.

“Sana sormak istediğim bir şey vardı” diye atıldı, “Satmak istediğim bazı mallar var. Eğer bana bir eşlikçi ayarlarsan civardaki kiliselere gidip onları satabilirim. Gece çökmeden geri döneneğime söz veriyorum.”

Nairna dudağını ısırıp ve gözlerini ondan kaçırdı. Sanki bir şeyler saklıyor gibiydi. Bram onu öylece bırakamazdı. Her yan- da İngiliz tehdidi varken bunu yapmak akıllıca olmazdı.

“Nairna, paraya ihtiyacımız yok. Burada kalmanı istiyorum.”

“Dougal bana eşlik edebilir,” diye diretti, “Locharr'a giderken bunu gayet iyi kotardı.”

“Glen Arrin'den ayrılmanı istemiyorum. Özellikle bu aralar güvende değiliz.”

Nairna uzanıp onun koluna dokundu, “Öyleyse yerime gidecek başka birini ayarlamama izin ver. Bu işin sonunda çok iyi para kazanabiliriz.”

“Bu neden senin için bu kadar önemli?”

“Çünkü para bize güç verecek. İngilizlerle yüzleşmek istiyorsak güçlü olmalıyız. Klanın hesaplarına baktım. Buraya refah

getirmenin birçok yolu..."

"Hayır!" diye kestirip attı Bram ve onu öptü. Sanki sesindeki o sert tınıyı affettirmek istiyordu, "Klanın şefi Alex ve para işlerine karışmak bize düşmez."

"Anlamıyorsun," diye atıldı Nairna büyük bir kararlılıkla, "Ben bu işlerde yetenekliyim. Aslına bakarsan bu yapabildiğim en iyi şey."

Bram bir süre ne diyeceğini bilemeden ona baktı. Sonunda Nairna onun kararsızlığından yararlanıp devam etti.

"Sen tutsak alındığında kendimi bunlarla meşgul ettim. Iver'la evlenince de bu değişmedi. Bir klanın ekonomisini büyütmenin insanlara refah sağlayacağını ve güçlendireceğini iyi biliyorum," dedi yüzünde Bram'ın daha önce hiç görmediği bir kararlılık ve enerjiyle, "Burada da bunu yapabilirim."

Bram bir şey söylemeden bir süre onu izledi. Bunun neden onun için bu kadar anlam ifade ettiğini anlayamıyordu. Bakışları onun üzerindeki yırtık pırtık elbiseye kaydı.

"Başkalarına yardım etmenin senin için önemli olduğunu biliyorum. Ama kendine de zaman ayırmalısın. En son ne zaman bir elbise veya yeni bir saç bağı aldın?"

Nairna bir an şaşkınlıkla ona baktı, "Yeni bir şeye neden ihtiyacım olsun ki? Tek ihtiyacımız klana kış için yiyecek sağlamak."

"Giyecekte önemli," dedi Bram ve uzanıp onun elbisesindeki bir deliği gösterdi.

Nairna kendini geri çekti, "Bram, ben buyum ve değişmeye de niyetim yok."

"Nairna, kendini ispatlamak istediğini biliyorum. Ama buna gerek yok. Sana ait olan şeyleri klanın ihtiyacı için satmak istemen çok soylu bir davranış, ama..."

"Satmak istediğim şeyler bana ait değil," dedi Nairna, yüzünde suçlu bir bakışla, "Onları Laren için satmak istiyorum."

Kendimi ispatlamak gibi bir niyetim yok.”

Bram bir an durdu, “Neden Laren için bir şey satmak istiyorsun ki?”

Nairna onları dinleyen biri var mı diye çevresine baktı, “Çünkü bunu Alex’in bilmesini istemiyor. Daha fazla sorma, ona bunun aramızda sır olacak kalacağına söz verdim.”

Bram konuşmanın gittiği yönü beğenmemiştir, “Nairna, buna dâhil olmanı istemiyorum. Karı koca arasına girmemeliyiz.”

“Laren’in yardımı ihtiyacı var” diye diretti karısı, “Ve Alex ona destek olmasa da ben onun yeteneklerine güveniyorum” dedi ve bir kütüğün üzerine oturup, dizlerini göğsüne çekti.

Bram onun sesindeki üzgün tınıyı fark etmişti ve bu içini acıtmıştı. Eğilip onun yanına çöktü.

“Alex asla ona arkasını dönmeyecektir Nairna.”

“Onlara bir bak Bram. Alex, Laren’i sevmiyor ve onun yaptıklarıyla bile ilgilenmiyor. Neden onun insanların arasına karışmak istemediğini görmüyor musun?”

Bram onu ellerinden tutup ayağa kaldırdı, “Onu sevip sevmemesi bu kadar önemli mi? Ona ve kızlarına değer veriyor ve onlara en iyi şekilde bakmaya çalışıyor.”

Nairna sesinin altında yatan üzgün tınıyı saklamaya çalışıyor gibiydi, “Onlar gibi olmak istemiyorum Bram.”

“Peki, istediğin nedir Nairna?” dedi Bram. Köşeye sıkışmış gibi hissediyordu.

“Seni sevmek istiyorum.” diye fısıldadı karısı.

“Bunu yapma” dedi Bram, “Yaptığım şeyleri bilsen benden nefret ederdin. Beni sevmek... Bu beni daha çok acıtır.”

“Öyleyse bana anlat” dedi Nairna, başını onun omuzuna yaslayarak, “Bunun seni içten içe kemirip bitirdiğini biliyorum.”

Bram gözlerini yamaçtaki evlerine dikti. Bir süre hiçbir şey söylemedi. Belki de ona gerçeği anlatmalıydı. Onun kendisini sevmesine izin veremezdi. Kendisi bile bulunduğu bedenden

nefret ediyor ve ona saygı duymuyorken, bu acıyı ona çektiremezdi.

“Tüm yaz nöbetçileri izledim,” diye söze girdi, “Ne zaman yiyorlar, ne zaman uyuyorlar aklıma kazıdım. Beni fark etmemeleri için daha çok çalıştım.”

Nairna onu yüzünde büyük bir şefkatle dinliyordu. Bu onun işini daha da güçleştiriyordu.

“Bir akşam, duvarın inşası sırasında kendimi bilerek yere bıraktım. Bir nöbetçi ne olup bittiğini görmek için yanıma geldiğinde yüzüne bir kaya fırlatıp, açıklıktan kaçmaya başladım,” dedi ve derin bir nefes alıp elini saçlarına götürdü, “Callum’a bağırıp benimle gelmesini söyledim. Ancak iki nöbetçi önce davranıp onu tuttular. Geri dönmezsem onu öldüreceklerini söylediler.”

Nairna ona yanaşıp elini sıkıca tuttu. Sanki suçluluk onun duygusunu azaltmak istiyordu.

“Kendi hayatımı Callum’un hayatına tercih ettim,” dedi Bram, “Koşmaya başladım. Onun boğazını kesebileceklerini bile bile durmadım.”

“O hala yaşıyor Bram. Önemli olan da bu...”

“Onu bıraktılar, çünkü benim peşime düşmeleri gerekiyordu. İki gün boyunca koştum ve sonunda Ballaloch’a ulaştım.”

“Yaşananlar senin hatan değil” dedi Nairna, “Eğer kaçmasaydın eninde sonunda ikiniz de ölecektiniz.”

“Kendimi affedemiyorum Nairna. Onu öylece bırakıp kaçtığım için kendimi asla affetmeyeceğim.”

Bram hızlı adımlarla yamacı tırmanmaya başladı. Vücut di- liyle Nairna’nın onu takip etmesini istemediği açıkça belirtmişti. Karısının ona acımasını istemiyordu.

“Bunu beğeneceklerine emin misin?” diye sordu Laren. Elindeki deri beze sarılı camı sanki yeni doğmuş bir bebeği tutar gibi tutuyordu.

“Inveriston'da yeni bir kilise inşa ediyorlar,” diye söze girdi Nairna, “Emin ol senin işçiliğin çevrede nam salacak kadar iyi. Üstelik camları onlara şehirdekilerden daha ucuza satacağız.”

“Bilemiyorum... O kadar da kaliteli değiller,” dedi Laren, elindeki camı almaya çalışan Nairna'ya güvensiz bir şekilde bakıyordu.

“Yaptığın camlar emin ol tüm rahipleri kendine hayran bırakacak. Onlar bir manastıra aitler, bir mağaranın karanlık köşesi-ne değil...” diye araya girdi Marguerite.

Laren hala bundan şüphe ediyormuş gibi görünse de Nairna camı onun elinden aldı ve Dougal'ın beklediği yere doğru yürümeye koyuldu.

“Karanlık basmadan dönebilir misin?”

“Tabi ki,” dedi delikanlı. Onun yeteneğinden şüphe ettiği için Nairna'ya yargılabarcasına bakıyordu.

Nairna camı ona uzattı, “Yetmiş gümüş iste ve sana ellinin altında bir fiyat önerirlerse camı aldığın gibi atına yönel. Emin ol sana istediğin fiyatı verecektir.

“Merak etme, pazarlık etmesini ben de biliyorum,” dedi Dougal kendinden emin.

“Bu işi başarırsan babamın Jenny'le gönderdiği atın tayı doğar doğmaz senindir.”

Dougal gülümsedi ve atını dörtnala sürmeye başladı.

“Dikkat et onu kırma,” diye seslendi Laren onun arkasından.

Nairna gelip elini onun omuzuna koydu, “Merak etme, o yer-terince olgun. Sen şimdi yeni gelecek siparişleri düşün. Bunu yapabilir misin?”

“Tabi ki, zevkle. Yani eğer satılırlarsa...”

“Satılacaklar.”

Evin çatısının son kirişini de oturttuklarında artık karanlık

basmıştı. Meşaleler yakıp son dokunuşları da tamamladılar.

Sonunda o gece karısıyla kendi evlerinin çatısı altında uyuyabileceklerdi. Ona yaptığı itiraftan sonra karısının ona saygı duyacağına şüphe ediyordu, ancak bir anlamda bunu ona anlattığı için rahatlamıştı.

Karanlıkta yaklaşan figürler seçiliyorlardı. Biraz daha yaklaştıklarında bunların ellerinde yiyeceklerle gelen Laren, Marguerite ve Nairna olduğunu fark etti. Diğer kadınlar da onları takip ediyorlardı.

Nairna ona yanaşıp elindeki boynuzdan yapılma kabı ona uzattı. Bram kabı almak istediye de, Nairna kabı onun dudaklarına kendisi götürmekte ısrar etmişti.

Buz gibi kök birasını yudumladıkça yorgunluğu geçiyordu. Ancak karısının gözlerindeki kaygıyı fark etmekte gecikmedi.

“Seni rahatsız eden bir şey mi var Nairna?”

“Hayır. Bir şey yok” dedi Nairna.

“Evimizi beğendin mi?”

“Çok güzel olmuş. İzin ver de yardım edenlere teşekkür edeyim.”

Nairna onun yanından ayrılınca onu izlemeye koyuldu Bram. Karısı Laren’in yanına gidip başını sağa sola sallamıştı. Gözleriyle sanki birini arıyorlardı.

Bir süre sonra Bram dayanamayıp Nairna’nın yanına gitti. Karısı klanın erkeklerine yemek sunuyor ve onlara yardımlarından dolayı teşekkürlerini sunuyordu.

Onu kolundan nazikçe tutarak yanına çekti.

“Ters giden bir şeyler mi var Nairna?”

“Hayır, hayır...”

“Benden bir şey sakladığına eminim.”

“Ben bir şey saklamıyorum,” dedi ve kısa bir sessizlikten sonra ekledi, “Dougal’ı gördün mü? Ona da yiyecek bir şeyler vermek isterdim.”

“Hayır,” dedi Bram. Evin inşasına öyle dalmıştı ki, küçük kardeşini düşünmemişti bile, “Seni kaygılandıran şey nedir?” diye diretti Bram.

“Ben... Ben onu yakınlardaki bir kilisenin inşaatına gönderdim... Birkaç saat oluyor” diye itiraf etti Nairna.

“Tek başına mı?”

Nairna başını önüne eğdi, “Karanlık basmadan dönebileceğini söylemişti.”

Bram okkalı bir küfür salladı. Karısının aklından ne geçtiğini anlamakta güçlük çekiyordu.

“O daha on dört yaşında Nairna. Henüz bir yetişkin değil!” dedi Bram. Sesini kontrol etmekte zorlanıyordu ve çok öfkeliydi. Bir kardeşini daha İngilizlere esir veremezdi. Hele ki para kazanmak için girişilen aptalca bir girişim yüzünden.

“Bram... Onun başına bir şey geldiğini düşünmemiz için bir sebep yok.”

“Düzinelerce İngiliz askeri bizi gözlüyor olmalı ve bir MacKinloch'u esir almak için can atıyorlardır.”

Bram karısının bunu yaptığına inanamıyordu. Şu satmak istediği malları onun izni olmasa da satmaya kalkacak kadar inatçı olduğunu anlamalı ve ona ilk elden yardım etmeliydi.

“Alex!” diye seslendi hiç beklemeden, “Dougal kayıp, onu bulmaya gidiyoruz.”

Alex başını Nairna'ya çevirdi, “Neler oluyor?”

Bram da başını Laren'a doğru salladı, “Karına sor.”

Nairna ve Laren birbirlerine çaresizce baktılar. Laren başını önüne eğdi.

“Dougal nerede?” diye sordu Alex.

Laren, yardım istercesine Nairna'ya baktı. Sonunda cesaretini toplayıp konuştu, “Inveriston'a, Nairna ve benim ona verdiğimiz bazı şeyleri satmaya gitti.”

“Ne gibi şeyler?” dedi şef öfkeyle.

“Ona satması için kendi yaptığımız bazı şeyleri verdik,” diye araya girdi Nairna. Bram onun Laren'ın sırrını açığa çıkarmayacağını biliyordu, “Hepsi benim suçum. Onu ben gönderdim. Callum’u kurtarmak için fidye parasına ihtiyacımız olacağını düşünmüştüm.”

“Bunun şimdi bir önemi yok,” diye atıldı Bram, karısını daha fazla güç durumda görmek istemiyordu, “Gidip onu bulmaya çalışalım.”

~ ON ALTINCI BÖLÜM ~

Ev dayanılmaz bir biçimde soğuktu, ama Nairna ateş yakmaya cesaret edemiyordu. Battaniyenin altına sokulup ısınmaya çalıştı. Caen ayakucuna der top olmuş uyuyordu ve hayvanın sıcaklığı ona şimdilik yetiyordu.

Erkekler gideli saatler olmuştu ve onların ardından gözyaşları kuruyana dek ağlamıştı. Dougal'ın başına bir şey gelmesini asla istememişti. Onu tek başına göndermekle büyük bir hata yapmış olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu.

Her geçen dakika içindeki korku daha da artıyordu. Eğer Dougal'ın başına bir şey gelirse Bram onu asla affetmeyecek ve zaten hassas dengeler üzerine kurulu evliliklerin de bir daha belki de asla huzuru bulamayacaklardı.

Oysa o gece için ne kadar da iyimserdi. Yeni evlerinde geçirecekleri ilk gece için Marguerite'ten bir elbise bile ödünç almış,

saçlarını da Laren'in yardımıyla güzelce toplamıştı. Herkes gittiğinde üzerindeki pelerini çıkaracak ve ona sürpriz yapacaktı.

Kocasının onu sevmesini ve beğenmesini istiyordu. Önceki gün onun elbiseleri hakkında söylediklerine hak vermiş, kendine biraz daha özen göstermenin hiç de fena olmayacağına karar vermişti. Ama şimdi yaptığı o hata yüzünden artık kocasına güzel görünmenin bir fayda sağlamayacağını biliyordu.

Dizlerini içine çekip yatakta iyice büzüştü. Uyumaya gayret etmeliydi.

Saatlerce uyumaya çalışmış, ancak gözlerini kapıdan bir türlü ayıramamıştı. Yine ağlamış, sonunda gözyaşları yüzünde kuruyup kalmıştı. Her geçen saat yüreğindeki korku daha da büyüyordu.

Sonunda kapı birden ardına kadar açılınca yataktan fırladı Nairna. Bram içeriye daldı ve elindeki büyüğe keseyi yere attı. Keseden gelen şıkırtılara bakılırsa içi sikkeyle dolu olmalıydı, ancak Bram'ın yüzündeki ifade hala soğuk ve mesafeliydi.

"Dougall iyi mi?" diye sordu Nairna.

"Onu geri getirdik. Alex şimdi onun cezası için büyüklere danışıyor."

"Ceza mı?" dedi Nairna, afallamış bir şekilde, "Onu gönderen bendim. Cezayı da ben hak ediyorum."

"Yine de şefine danışmadan sizin sözünüzü dinlediği için cezalandırılacak."

Nairna baş kaldırdı, "Bunu yapmanıza izin vermeyeceğim. Dougall kendini kanıtlamak ve klanına ve ağabeylerine yardım etmek istiyordu hepsi bu. Üstelik görünüşe bakılırsa iyi de iş çıkarmış," dedi yerdeki keseyi hafifçe tekmeleyerek, "Bununla Callum için fidye ödeyebiliriz."

"Bu sikkeler sahte," dedi Bram, dişlerinin arasından, "Ya-

maçtaki taşlar bile daha değerlidir.”

Bram'ın söyledikleri Nairna'nın kulaklarında yankılanıyordu. Sahte mi? Kocasını ne demek istiyordu.

Hemen eğilip kesenin ağzını açtı ve gümüş paraları avuçlayıp elinde şöyle bir tarttı. Sikkeler olması gerektiğinden daha hafifti. Sikkeleri bir kenara fırlatıp elini bir kez daha kesenin içine daldırdı. Kesenin dibi demir parçalarıyla doldurulmuştu.

Nairna'nın bir anda midesi bulanmaya başladı. Kusacak gibi oldu. Rahiplerin Dougal'ı böyle kandırdıklarına inanamıyordu. Laren'in o sanat eserini andıran mozaik camı da uçup gitmişti. Nairna bu adaletsizliğe nasıl cevap vereceğini, ne diyeceğini bilemiyordu.

“Üzgünüm,” dedi sonunda, “Ben sadece yardım etmek istemiştim.”

Bram'ın yüzündeki ifade Nairna'ya kendini daha da kötü hissettirmişti. Kocasını sonunda ona böyle yüklenmenin yararsız olduğuna kanaat getirmiş olacak ki söze girip, havayı dağıttı.

“Dougal'ı manastırın yakınlarında kamp yapmaya hazırlanırken bulduk.”

“Yaralanmış mıydı?”

“Hayır. Ama onu asla bu işe karıştırmamalıydın.”

Onun bu tavrı Nairna'nın canına yetmişti, “Bak Bram, onu elimizdeki malları satmaya gönderdiğim için pişman değilim. Ama onun aldatılması beni üzdü.”

“Fidyeye ihtiyacımız yok,” dedi Bram, “Callum için savaşa çağız.”

Kocasının yüzündeki ifade çok kararlıydı. Sanırım kardeşlerinin nerede olduğunu sonunda öğrenmişlerdi.

“Onun nerede olduğunu öğrenmeyi başardınız mı?”

“Evet. Sonunda bir haberci döndü. Bir saat kadar önce. Onun nerede olduğunu artık biliyoruz ve yarın sabah onu kurtarmak için yola çıkacağız.”

“Neredeymiş? Onu hangi kalede tutuyorlarmış?”

“Harkirk,” dedi Bram.

Nairna elini istemsizce ağzına götürdü. Duyduğuna inanamıyordu.

Harkirk'in kalesi, İskoç düzlüklerindeki en güçlü kaleydi. Bunu çok iyi biliyordu, çünkü Harkirk'in Baronu Robert Fitzroy kalesi babasının haraçlarıyla yaptırmıştı.

“Harkirk yıllardır babamı sömürüyor.”

“Bu çok uzun sürmeyecek,” dedi Bram. Gözlerinde acımasız bir bakış vardı.

Taş ocağa doğru yürüdü ve sönmeye yüz tutmuş ateşe Birkaç kütük atıp karıştırdı. Nairna içerideki sıcaklığın yükselmeye başladığını hissetmişti.

Ancak Bram'ın tavırlarındaki soğukluk hala içini üşütüyordu. Ondan özür dilemeliydi. En azından bunu denemek zorundaydı.

“Onu yollarken kötü bir niyetim olmadığını biliyorsun, değil mi Bram?”

Bram sıkılı dişlerinin arasından konuştu, “Glen Arrin'in çevresi her zamankinden daha tekinsiz Nairna. Bunu bilmeliydin. Elimizde Cairnross'tan bir tutsak var.”

Nairna bir süre sessiz kaldı. Kocasını haklıydı. Yaptığı davranış çok naifti ve Dougal'ın hayatına mal olabilirdi. Yerdeki sahte gümüş dolu keseye baktı. O an aklına bir fikir geldi. Sikkeler sahte de olsa bundan yararlanabilirlerdi.

“Sikkeleri yine de yanında götür,” dedi Nairna, “Lord Harkirk paranın sahte olduğunu anlayana kadar zaman kazanmış olursunuz.”

“Neden fidyeye vermemiz gerektiğini düşünüyorsun Nairna? Neden bunda ısrar ediyorsun?” diye parladı Bram, “Yoksa onu getirebilecek kadar güçlü olduğumuza inanmıyor musun?”

Nairna onun gururunun ses tonunda yankısını duyabiliyordu

ve daha fazla tartışmamaya karar verdi. Onun gücünü sorgulamanın bir yararı olmayacaktı.

“Konu bu değil,” dedi Nairna, “Neden elimizde onu savaşmadan kurtarmak için bir şans varken bunu denemiyoruz ki? Bunun klanın onurunu zedeleyeceğini düşünmek saçma değil mi?”

Bram cevap vermedi. Nairna onun damarına bastığını anlamıştı. Ama geri adım da atmayacaktı, “Harkirk düzenbazın teki ve biz de ona hileyle karşılık vermeliyiz.”

Nairna'nın tek istediği kocasının ve klanın diğer adamlarının sağ salim geri döndüğünü görmektir. Artık kavga ve savaş istemiyordu.

“İnsanların hayatlarıyla böyle oynayamayız” dedi Bram, gözlerini kısarak, “Bu çok riskli. Paraların sahte olduğunu oracıkta fark ederse bu tam bir felaket olur.”

“Peki, ya savaşmanın riskini göremiyor musun? Birilerinin canını feda etmeden onu kurtarmanın bir yolu varken neden bunu denemeyelim ki?”

Bram ona birkaç adım yaklaştı, “Nairna, babanın yıllardır onlara verdiği paralar size özgürlüğünüzü geri vermeye yetti mi?”

Nairna'nın buna verecek cevabı yoktu. Babasını yıllarca haraç verdiği için eleştirmişti. Savaşmadan teslim olmak bir İskoç'a yakışmazdı. Ama son haftalarda nedense bu görüşü değiştirmeye başlamıştı ve bunun sebebinin de o an karşısında duran adam olduğunu biliyordu.

“Ben sadece senin yaralanmanı...” diye fısıldadı Nairna, “Buna katlanamam. Seni kaybetmeye katlanamam.”

Bram ona yaklaşp elini tuttu ve dudaklarına götürdü, “Haftalardır çalışıyorum Nairna. Artık gücümü geri kazandım.”

Nairna bunu görebiliyordu. Son haftalarda kilo almış, kasları iyice belirginleşmişti. Üstelik kılıçtaki ustalığını da geri kazan-

miştı. Ancak yine de onun başına bir şey geleceğini düşünmek içini acıtıyordu. Zira İngilizler onurlu bir şekilde savaşmazlardı.

“Bram. Savaşacak kadar güçlü olduğunu biliyorum. Ama ben senin savaşmanı istemiyorum.”

Nairna korkusunda haklı olduğunu biliyordu. Babasını kalesi Harkirk'in mıntıkasındaydı ve bir sürü paralı askeri vardı. Eğer Bram ve Alex oraya giderse dakikalar içinde öldürülürlerdi.

“Biz sandığından daha güçlüyüz Nairna.”

“Buna şüphem yok. Ama peki ya bir şeyler ters giderse? Callum’u geri getirseniz bile büyük bir savaş bunu takip edecek.”

“İngilizleri bu topraklardan püskürtene dek geri dönmeyeceğiz.”

Nairna onunla tartışarak bir yere varmayacağını biliyordu. Bram yatağa uzandı. Nairna da onun yanına uzandı. Ancak Bram’a dokunmaya çekiniyordu. Arkasını dönüp düşüncelere daldı. Bram sahte paraları kullanmak istemiyordu, ama yine de onları kullanmanın bir yolu olmalıydı.

Bir anda kafasında bir plan şekillenmeye başladı. Babasının yardımıyla Callum’u kurtarırsa, kan dökülmeden bu işi bitirmiş olurlardı. Hamish yıllardır Lord Harkirk’le pazarlık yapmaya alışmıştı ve bu konuda onu bir şekilde ikna edebilirdi.

Saatler geçiyor, sessizce Bram’ın nefes alış verişini dinliyordu. Bir yanda da acaba Alex onun teklifini dinleyecek mi merak ediyordu. Eğer beraber Ballaloch’a giderlerse babası onlara Harkirk hakkında önemli bilgiler verir, savaşmak isteseler bile bu bilgiler onların işine yarardı.

Nairna onları en azından buna ikna edip oraya götürebilirse babasının onları bu işi savaşmadan çözmenin bir yolu olduğuna ikna edebileceğine inanmak istiyordu.

Yavaşça yataktan kalktı ve yerdeki para kesesini sessizce alıp kapıya yöneldi. Bram uyuyor muydu emin değildi, ancak hiç hareket etmemişti.

Caen uyanıp onun bacaklarına sürtünmeye başlamıştı. Nairna eğilip onun kafasını okşadı. Köpek neyse ki havlamamıştı. Kapıyı yavaşça açıp temiz, serin havaya çıktı. Sabah olmak üzereydi ve Bram fark etmeden Alex'le konuşup, onlar yola çıkmadan onu ikna etmek istiyordu.

Karnında hissettiği o garip kıpırtıyı görmezden gelip tepeden aşağıya yürümeye başladı. Bram bunu duyduğunda ona çok kızacaktı, ama bunu göze almaya değirdi.

Bram uyanıktı ve Nairna'nın aklından geçenleri anlamaya çalışıyordu. Sonunda onun keseyi alıp kapıdan çıktığını duyunca yataktan çıktı ve onun ardına düştü.

Dışarıda hava aydınlanmak üzereydi ve alaca karanlıkta tepeden aşağıya yürüyen Nairna'yı seçebiliyordu. Hemen yanında da Caen onunla beraber kuyruğunu sallayarak yürüyordu. Bram onun ne yapmak istediğini anlayamamıştı, ama onun başka bir risk almasına izin veremezdi.

Hissettiklerine de bir isim koyamıyordu. Öfkeliydi ve onun inatçılığı canına yetmişti, ancak onun başına bir şey geleceğinden de ölesiye korkuyordu.

Hemen atına atlayıp tepeden aşağıya doğru sürmeye başladı. Nairna onu fark edince durmuştu. Bram ona yaklaştı ve atını yavaşlatıp onu belinden tuttuğu gibi kucağına çekti.

Onu sıkıca tutup atını yukarıya, yamaca doğru gerisin geri sürmeye başladı, "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Nairna daha ne olup bittiğini anlamadan yolu yarılanmışlardı. Yakalanmıştı. Ona niyetinin ne olduğunu söylediğinde Bram

iyice deliye dönecekti, ama ona karşı dürüst olmaktan başka çaresi yoktu.

Keşke onu ikna etmenin bir yolu olsaydı.

Her kadının elinde mükemmel bir silah vardı, demişti Jenny, Yeter ki onu kullanmasını bilsin.

Onu baştan çıkararak ikna edemeyeceğini bilse de, bunu demenin bir zararı olmayacağına karar verdi. Üstelik bunu da zevkle yapacaktı.

Attan iner inmez Nairna, Bram'ı öpmeye başladı. Ancak kocası tepkisizdi.

“Beni böyle yumuşatacağını sanıyorsan yanılıyorsun,” dedi Bram. Ancak nefes alış veriş hızlanmıştı ve Nairna bunun iyiye işaret olduğunu biliyordu. Ona iyice sokulup göğüslerine onun göğsüne bastırdı.

“Nereye gidiyordun?” diye yineledi Bram. Kolay pes etmeye niyeti yoktu.

“Alex’le konuşmak istemiştin,” dedi Nairna, elini onun tuğının içine sokarken.

“Peki, sikkeleri ne yapacaktın?” diye sordu Bram, onu durdurmaya kalkmadan.

“Ne yapmak istediğimi biliyorsun.”

Bram'ın yüzündeki çizgiler hala sertti. Ancak Nairna onun verdiği savaşı o sert çizgilerde görebiliyordu. Sanki ona karşı koymaya çalışıyor, ama bunu başaramayacağını da biliyordu.

“Beni deli ediyorsun. Yani hem olumlu, hem olumsuz anlamda,” dedi Bram, sonunda elini onun beline dolayarak.

“Beni anlamıyorsun Bram. Geride kalmanın, kocan savaşa gittiğinde onun yolunu beklemenin ne demek olduğunu bilmiyorsun.”

Bram ona uzun uzun baktı, “Nairna, bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorsun.”

“Öyleyse aramızda hiçbir kötü anı kalmasın.”

Bram başını eğip ona baktı, “Çok fazla zamanımız yok.”
“Bu yüzden bunu en iyi şekilde değerlendirmeliyiz,” dedi
Nairna ve onu büyük bir arzuyla öpmeye başladı.

~ ON YEDİNCİ BÖLÜM ~

Nairna'nın yumuşak dudaklarının baştan çıkarıcılığına kanmamak elde değildi. Onu kızmak, bağırıp çağırmak istiyordu. Niyetinin onu buraya hapsedmek değil, korumak olduğunu söylemek istiyordu.

Belki de onu buna sözleriyle değil, hareketleri ve sevgisiyle göstermeliydi.

Nairna'nın kolları boynuna dolanınca onu belinden kavradı ve içeriye, yuvalarının sıcaklığına taşıdı. Onu kendinden hafifçe uzaklaştırıp baştan aşağı süzdü. Yeni bir elbise giymişti. Onu Marguerite'ten ödünç almış olmalıydı. Ancak elbise ona dar geliyordu.

“Elbise sana küçük değil mi?”

Nairna onun kulağına fısıldadı, “Çıkar o zaman.”

Bram elini onun elbisesinin arka bağlarına götürdü ve bir bir

çözmeye başladı. Serbest kalan her bağda Nairna'nın sırtı yavaşça açılıyor, Bram onun ipeksi tenine dokunuyordu.

Sonunda elbise omuzlarından kurtuldu ve Bram onu yavaşça çıkarmaya ve bir yandan da elbiseyle birlikte dudaklarını da aşağıya doğru kaydırmaya başladı.

Dudakları göğüslerinin sertleşmiş uçlarına ulaştığında Nairna onun başını ellerinin arasına aldı ve saçlarını okşamaya başladı. Bram onun diri göğüslerini avuçluyor, pembe göğüs uçlarına hafif ısırıklar atıyordu.

Nairna onun başını tutup doğrulmaya zorladı, "Beni geride bırakmayacaksın. Seninle gelip siz Callum'u kurtarıırken Ballaloch'da seni bekleyeceğim."

"Hiçbir yere gitmiyorsun Nairna" dedi Bram ve onun eteğini yukarı sıyrıp, iki parmağını onun kadınlığına götürdü. Nairna bir an irkildi ve sesi titremesine rağmen konuşmaya devam etti.

"Eğer bensiz gidersen, seni takip edeceğim," dedi ve elini Bram'ın erkekliğine götürüp okşamaya başladı, "Beni de Dougal'a yaptığın gibi bağlayamazsın ya?" diye ekledi.

Bram kendini kontrol etmeye çalışsa da, onun sıcak okşamaları baştan çıkarıcıydı. Nairna çabuk bir hareketle onun beline sarılı kelt kumaşını çözdü ve erkekliğini avuçlarının arasına aldı. Bram da buna karşılık olarak parmaklarını onun nemlenmiş kadınlığının dudaklarına götürdü.

"Kendini tehlikeye atmana izin vermeyeceğim" dedi Bram. Bir yandan da dişlerini sıkıyordu.

"Peki, ya sen?" dedi Nairna, bir yandan onun erkekliğini ritmik hareketlerle okşamaya devam ederken, "Sen hayatını tehlikeye atmış olmuyor musun?"

"Ben buna hazırım Nairna, ama sen değilsin."

Bram onun elini tutup durdurdu ve başını yavaşça onun gözlerine baktı. Karısı büyük bir isteklilikle ona bakıyordu.

Elbiseyi onun belinden sıyırdı ve ayaklarının ucuna yığılan

kumaşı onun zarif ayak bileklerinden tutarak çıkardı. Doğrulup onu yatağa uzattı ve hemen yatağın önünde diz çöküp onun bacaklarının arasına öpücükler kondurmaya başladı. Nairna'nın tüylerinin diken diken olduğunu hissedebiliyor, bu onu daha da baştan çıkarıyordu.

“Bram...” diye inledi karısı. Sesi titriyor, onu istediğini söylemeye çalışıyordu.

Bram onun ipeksi ıslaklığının erkekliğini sarması için yanıp tutuşuyordu. Ancak sabretmeliydi. Öncelikle onu keşfetmek istiyordu.

Dudaklarını yavaşça onun bacaklarının arasına doğru götürdü. Nairna'nın nefes alıp verişinden bunun onu deliye döndürdüğü anlaşılıyordu.

Kadınlığının dudaklarına ulaştığında artık Bram da kendini kaybetmek üzereydi. Acemi hareketlerle dilini onun kadınlığına dokundurdu. Sonra bir an durup doğruldu ve Nairna'nın yanına uzanıp onun elini tuttu ve kendi kadınlığına götürmeye zorladı.

“Bana nereden zevk aldığını göster” dedi Bram itaatkâr bir şekilde. Ancak Nairna donup kalmıştı.

İşte o an Bram onun daha önce hiç kendini keşfetmeye çalışmadığını anlamıştı. Bunu kendisi yapmalıydı.

Bram onun elini tutmaya devam ediyor, bir anlamda onu yönlendiriyordu. Nairna utangaç görünüyor, ama istekliliğini de gizlemiyordu.

Bram onun parmaklarını tutup, kadınlığının çevresinde daireler çizmeye başladı. Nairna gözlerini kapatmıştı. Bram onu izlemeye koyuldu. Bir süre sonra onun elini bırakıp, kendi kendine devam etmesine izin verdi.

“Devam et,” dedi Bram, onu cesaretlendirmeye çalışarak. Onu böyle kendini tatmin ederken görmek baştan çıkarıcıydı.

Nairna kendine dokunuyor, bazen büyük bir hazla beli bir yay gibi doğruluyordu. Bram bir yandan onun göğüslerini okşu-

yor, öpüyordu.

“Artık dayanamayacağım. Seni istiyorum,” diye haykırdı Nairna.

Bram kendini onun bacaklarının arasına yerleştirdi. Aralarındaki uyum öyle tanrısal ki Bram hareketleri sanki başka bir güç tarafından kontrol ediliyormuş gibi hissediyordu.

Sonunda Nairna'nın sıcaklığı ve ıslaklığı erkekliğini sardığında ikisi de baştan ayağa ürperdiler. Bram onun içinde gidip geliyor, onun inlemeleriyle kendinden geçiyordu.

Nairna bacaklarını onun beline dolayıp kendine daha da bastırdı. Bram daha önce onu hiç böyle istekli görmemişti ve bu hoşuna gidiyordu. Artık karı koca olarak birbirlerinden keyif almayı öğrenmeye başlamışlardı.

“Daha hızlı!” diye haykırdı Nairna, “Sakın durma.”

Karısının bu istekliliği onu daha da baştan çıkarıyordu. Onun emrine uyup hızlandı. Nairna'nın zirveye çok yakın olduğunu vücudunun girdiği şekilden anlayabiliyordu. Onu belinden kavradı ve kucağına oturttu. İşte o an ikisi de zirveye varmışlardı. Dudaklarını birbirlerine kenetlediler. Bram tohumlarını onun içine akıtmıştı ve bir süre öylece kalıp birbirlerine baktılar. İkisi de bir çocukları olması için dua ediyordu.

Nairna ona sarılmışı dua etmeye devam ediyordu. Öylece, onun kollarında saatlerce kalabilirdi. Aralarındaki aşkın sonsuza kadar sürmesini ve tanrının onlara bir çocuk bahşetmesini diliyordu.

Kapı çalınca ayrıldılar ve hızla üzerilerini giyindiler. Nairna koşup kapıyı açtı. Alex ve bir düzine kadar atlı silahlarını kuşanmışlar Bram'ı bekliyorlardı.

Alex, Bram'a bir bakış attı, “Şafakta yola çıkacağımızı söylemiştim. Neden hala hazır değilsin.”

Bram, Nairna'ya baktı. Nairna'nın yanakları kızarmıştı. Kocasının geç kalmasının sebebi oydu ve bunu diğerlerinin bilmesi onu utandırmıştı. Atılıp konuyu değiştirmek istedi.

“Ben de sizinle geliyorum. Babamın kalesinde kalacak ve kaleye saldırmadan önce Lord Harkirk'in kuvvetleri hakkında iyice bilgileneceksiniz.”

Alex bir süre sessizce Nairna'nın söylediklerini düşündü. Sanki onun teklifi kafasına yatmış gibiydi.

“O Glen Arrin'den ayrılmayacak,” diye diretti Bram, “Ona izin vermiyorum.”

“İyi de bizimle Harkirk'e gelip savaşmak istemiyor ki,” dedi Alex, “Bizi babasının evine, plan yapabileceğimiz ve dinlenebileceğimiz bir yere davet ediyö,” diye devam etti, Bram'a bakarak, “MacPherson'ların koruması altında güvende olacağız.”

“Nairna'yı bu işe karıştıramam,” dedi Bram.

“Babam, Callum'u nerede tuttukları hakkında bilgi edinebilir ve bu da size kolaylık sağlayacaktır.”

Alex bir süre Nairna'yı inceledi. Sanki onun söylediklerinin doğruluğuna inanmak istiyordu.

Lütfen bana inan, diye dua ediyordu Nairna.

Sonunda şef kafasını salladı, “O da bizimle geliyor Bram. Hamish'in kalesinde konaklamak dışarıda açıkta kamp kurmaktan daha güvenli. Harkirk'in adamlarının dikkatini çekmemeliyiz.”

Nairna ona müteşekkir olduğunu belirtmek için bir bakış attı, ancak şefin bununla ilgilendiğı yoktu. Birini gönderip, Bram kendi atını hazırlayana dek Nairna için bir at hazırlanmasını istedi.

Yarım saat kadar sonra Dougal, bir atın dizginlerinden tutmuş onlara doğru yürüyordu. Nairna'nın kendi atı hamile olduğu

için ona başka bir at ayarlamış olmalıydı.

“Atına göz kulak olacağım. Bu Gavina, sakın bir yapısı vardır. İşini görecektir.”

Genç adam onun gözlerine bakmaktan kaçınıyordu. Önceki gün olanlardan dolayı suçluluk duyuyor olmalıydı.

“Teşekkürler Dougal,” dedi Nairna atı kabul ederken, “Dün olanlar için üzgünüm.”

Delikanlı dudaklarını büktü, “Ben de öyle.”

Nairna uzanıp elini onun omuzuna koydu, “Bizimle gelmek ve Callum’u kurtarmak için savaşmak istediğini biliyorum. Ama birilerinin şefin yokluğunda Glen Arrin’e göz kulak olması gerek,” dedi ve onu kendine bakmaya zorladı, “Kaleyi koruyacağına söz verir misin?” Alex’in sabırsız bakışlarını yakalamıştı, ancak bu kez Dougal’ın onları takip etmeyeceğinden emin olmalıydı.

Genç adam başını önüne eğip hafifçe salladı. Nairna ona hafifçe sarılınca yanakları kızarmıştı.

“Ah, başka bir şey daha var,” diye ekledi Nairna ve kapının önünde esneyen Caen’i işaret etti. Ona göz kulak olur musun?”

Dougal köpeğe şöyle bir baktı, “Gördüğün gibi çok vahşi bir hayvan. Eğer biri MacKinloch'lara saldırırsa ona ihtiyacın olacak.”

Dougal onun bu alaycı tutumuna gülümsemeden edemedi. Caen bir saldırı olsa muhtemelen uykusunu bile bölmezdi.

Sonunda hazırlığını bitirip atına binince Caen gelip onun dizlerine başını sürttü, “Yaramazlık yapma tamam mı?” dedi Nairna ve atına bindi.

Ancak diğerlerini takip ederken kocasının bu durumdan hiç de memnun olmadığını hemen sezmişti. Zira başını çevirip ona bakmaya bile tenezzül etmiyordu.

Ballaloch Kalesi, iki gün sonra

“**H**arkirk’in gücünü azımsayamayız. Her geçen gün kalesine yeni birlikler ekleniyor,” dedi Hamish, “Sürekli daha fazla haraç istiyor. Çoğu klanın artık ona verecek bir şeyi kalmadı. Ama adamın aç gözlülüğü mantığını köreltmış.”

“Peki, ya MacPherson klanı? Siz ne yapacaksınız?” diye sordu Bram sertçe. Babasının İngilizlerle savaşmak yerine onlara haraç vermesinin Nairna’yı ne kadar rahatsız ettiğini çok iyi biliyordu.

“İtiraf etmeliyim ki verecek pek bir şeyimiz kalmadı” dedi Hamish omuz silkerek. Sonra da onlara masayı işaret etti, “Neyse ki MacDonnel Klanı Nairna’nın Iver’la olan evliliği için verdiği çeyizi geri gönderdi. Kışı geçirecek kadar birikimimiz var.”

Bram, Hamish’i dinlerken yumruklarını sıkıyordu. Öyle ki eklem yerleri beyaza kesmişti. Bunun mantıklı olmadığını bilse de, hala Iver’ı karısını ondan çalan adam olarak görüyordu. Nairna’nın hayatının o kısmının bitmiş olması onu mutlu etmeliydi, ama hala onu kıskanmaya devam ediyordu.

Nairna yorgun olduğunu söyleyip yemeğini yanına almış, babasının onlar için hazırladığı odaya doğru yollanmıştı. Bram nedense ona güvenmiyor, bir şeyler çevirdiğinden şüpheleniyordu. İki gün süren yolculukları boyunca Nairna onunla konuşmaktan kaçınmış, ağır başlı bir duruş sergilenmişti. Bu da Bram’ın şüphelerini daha da arttırmıştı. Her ne kadar Callum’u kurtarma işinde pasif kalacağını söylese de, Bram onun bir şeyler çevirdiğinden emindi.

Sahte sikkeler her nedense ortadan kaybolmuştu, ama Bram, Nairna’nın onları bir şekilde kullanacağını biliyor, ama bunu na-

sıl yapacağını tahmin edemiyordu.

Nairna onun savaşmasını istemiyordu ve bu yüzden her şeyi yapmaya hazırdı. Acaba onun gücüne güvenmiyor olabilir miydi? Bu düşünce bir şekilde Bram'ı rahatsız ediyor, gururu ona bir İskoç erkeği olarak kardeşini kurtarmak için ölmeye bile hazır olmasını söylüyordu.

Geçen dakikalar ruh halini iyice karartmaya başlamıştı. Alex ve Hamish'in Callum'un nerede olabileceğine dair tartışıklarını duyuyor, ama ayrıntılara bir türlü odaklanamıyordu. Beklemekten yorulmuştu ve kardeşinin hayatı için pazarlığa oturmaya da niyeti yoktu.

Sonunda Lord Harkirk'le pazarlığa oturmaya ve onun dikkatini dağıtmaya karar verdiler. Bu sırada o ve Ross kaleye sızıp Callum'u kurtaracaklardı.

Bu plan Bram'ı tatmin etmişti. Alex ona inanıyordu ve son haftalarda gücünü topladığını görmüştü. Masadan kalkıp Nairna'nın yanına doğru yola çıktı.

Karısı yatağa kıvrılmıştı, ama Bram onun uyumadığına emindi. O da onun yanına uzandı. Nairna gözlerini açmıştı. Ancak düşünceli görünüyordu.

Bram onun bir şeyler söylemesini bekledi. Zira karısının ona soru sormak için yanıp tutuştuğunu hissedebiliyordu. Sonunda dayanamayıp söze kendisi girdi.

“Yarın sabah Harkirk'in kalesine gideceğiz.”

Nairna hafifçe başını eğdi ve arkasına yaslanıp gözlerini tavana dikti, “Umarım onu güvenli bir şekilde geri getirmeyi başarsınız.”

“Savaşmamızı istemiyorsun, değil mi?”

Bir süre sessizce tavanı izlemeye devam etti Nairna, sonra da sakın bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

“Babam onlarla savaşmayı reddettiği için onu korkak davranmakla suçladım. Özgürlüğümüz için savaşmasını isterdim,

onlarla masaya oturup pazarlık etmesini değil.”

Nairna uzanıp onun elini sıkıca tuttu, “Ama şimdi onun neden bu yolu seçtiğini anlıyorum. Seni güvende tutmak için son kuruşa kadar harcamayı göze alırdım.”

Karısının sözleri Bram'ın içini acıtmıştı. Onun korkusunu görmezden gelerek büyük ona büyük bir haksızlık yapmıştı. Ancak yapmak zorunda olduğu şeyi yapmazsa, ona duyduğu vicdan azabıyla hayatı dar etmekten korkuyordu.

“Geri döneceğim Nairna.”

“Çok kalabalıklar,” dedi Nairna, gözlerinde biriken yaşlarla.

Bram onu gözyaşından öptü. Onu ağlarken görmeye dayanamıyordu.

“Doğrudan saldırmayacağız,” dedi onu rahatlatmaya çalışarak, “Alex ve baban, Harkirk'le pazarlık yaparken biz de Callum'u bulmaya çalışacağız.”

“Bana risk almayacağına söz ver” dedi Nairna, uzanıp onun yara izine dokunarak.

“Bunun tehlikeli olmayacağını söylemek isterdim, ama bunu yapamam” diye itiraf etti Bram, “Yine de dönmek için bir sebebim var ve bu yüzden de dikkatli olacağım.”

Nairna onu savaştan alı koyamayacağını biliyordu ve gözyaşları sel olup akmaya başlamıştı. Korkuyordu. Bu onların beraber geçirdikleri son gece olabilir miydi?

Bram'la olan evliliği sandığından çok daha mutluluk vericiydi ve onu kaybetmeye dayanamazdı. Bunu bir kez yaşamıştı, ama o zamanlar çok gençti ve Bram'la doğru düzgün bir şey paylaşmış değildi. Ama şimdi kocası onun için bir ev inşa etmiş, ona rahat ve konforlu bir hayat sunabilmek için büyük çaba harcamıştı. Onu kaybetme düşüncesi kalbini acıtıyordu.

“Ağlama Nairna. Bunu görmeye dayanamıyorum.”

“Sadece bir daha tutsak düşmenden korkuyorum,” dedi Nairna, göz yaşlarını silerken, “Bunu düşünmeden geçirdiğim bir an bile yok.”

“Bir daha tutsak düşmeyeceğim Nairna. Beni canlı olarak yakalamalarına izin vermeyeceğim.”

“Bram...” dedi Nairna ve hemen sonra sustu.

“Nairna?”

“Seni seviyorum Bram,” dedi hiç düşünmeden.

“Nairna... Senin için geri döneceğim. Senin benim yaşama sebebimsin.”

~ ON SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

Kalenin tüm duvarlarında nöbetçiler vardı. Zırhlı okçular en uç kulede duruyorlardı. Bram iç avluda da bir sürü askerin devriye gezdiğini gözlemleyebiliyordu. Hamish onların önünde içeriye doğru yürüdü. Bram'ın tüyleri ürpermeye, İngilizleri götür görmez anıları canlanmaya başlamıştı. Kılıcını sırtına, pelerinin arkasına güzelce gizlemişti. Omuzlarını düşük tutmaya ve dikkat çekmemeye çalışıyordu. Bir yandan da kaçamak bakışlarla askerleri saymaya devam ediyordu. Hepsinin pozisyonunu bir bir aklında tutmaya gayret gösteriyordu.

İç avluda yükselen tahta yapı, yeni bir kulenin inşasını işaret ediyordu. Anlaşılan kurulan iskelede her zaman olduğu gibi tutsaklar çalıştırılıyordu. Başını önünde tutup, zindanın girişini kestirmeye çalıştı. Muhtemelen zindana giden yol, tıpkı Cairnross'daki gibi, inşaat iskelesine yakın, küçük bir açıklıktı.

Daha şimdiden sıvışacağı anı kollamaya başlamıştı. Gizlenerek ilerleyebileceği alanları hesapladı ve Hamish'in, Lord Harkirk'le konuşmaya başlamasını beklemeye koyuldu.

Hamish atından inip iç avluda önde yürümeye başladı. Üzerine en iyi tuniğini ve kürklü pelerinini giymişti. Tavırlarıyla onlar için bir tehdit oluşturmadıklarını göstermeye çalışıyordu.

Bram'ın bakışları onları iç avluda bekleyen İngiliz lorduna kenetlenmişti. Adamın gözlerindeki acımasızlık ona Cairnross'ı hatırlatmıştı. Sanki çevresindekilerin varlıkları üstünde hak iddia etmiş gibi, herkese yukarıdan bakan bir tavrı vardı.

"Buraya MacKinloch Klanının şefiyle geldim," diye girdi söze Hamish, "Kendisi burada tutulduğuna inandığımız küçük kardeşleri Callum'un iadesini diliyor."

İngiliz lordunun yüzündeki ifade hala soğuk ve kayıtsızdı, "Tahmin ediyorum ki, şu Cairnross'dan gönderilen tutsaktan bahsediyorsunuz."

"Evet" diye araya girdi Alex, Harkirk'in soğuk ifadesine büyük bir kararlılıkla karşılık vererek, "Callum'u geri vermeni istiyorum."

"Peki, karşılığında ben ne alacağım?" dedi Lord, "Yerine başka bir tutsak mı vereceksiniz?"

Bram'ın içinde yükselen o soğuk öfke boğazına ulaştı. Doğruca Harkirk'in gözlerinin içine bakıyordu. Adama dizginlenemez nefretini göstermeyi başarmış olacak ki, Lord başını ona çevirdi.

"Onu bırakacaksın," dedi Bram, sakın bir ses tonuyla, "Klanlar kendi adamlarını geri istiyor. Bize ait olanı korumasını iyi biliriz."

"Öyle mi? Neden kuzeye, vahşi ormanlara geri çekiliyorlar böyleyse?"

"Zaman kazanıyorlar," dedi Bram, "Güçlerini birleştiriyorlar. Klan üyelerini tutsak alarak yanlış yapıyorsunuz. İskoçlar

ortak bir düşman karşısında yeniden birleşecektir.”

Harkirk bir kahkaha attı, “Sizin barbar savaş taktiklerinizin bizim süvarilerimiz karşısında hiç şansı yok. Sizi yeneceğiz, tıpkı Wallace'ın adamlarını Falkirk'de yendiğimiz gibi,” dedi yüzünde acımasız bir gülümsemeyle, “Sonunda ona ne olduğunu hepimiz iyi biliyorsunuz. Onu işkence masasında gerdiler ve parampaşa ettiler.”

Harkirk bir el hareketiyle bir düzine adamı etrafına topladı. Nöbetçiler saldırı pozisyonu almıştı.

“MacPherson, konuşacak başka şeyin yoksa yanındakileri de al ve geldiğin gibi git” dedi tehditkâr bir tavırla.

“Sadece bir tutsak,” diye araya girdi Hamish, elini kaldırıp onu sakinleştirmeye çalışarak, “Karşılığında sana bir kese gümüş vereceğim.”

Bram, Hamish'in pelerinininden çıkardığı keseyi görünce yumruğunu sıkıyordu. Sahte paraların kesesini görür görmez tanımıştı. Nefesini tutup beklemeye koyuldu.

“Klanımızdan size haraç” dedi Alex.

“Fidye vermeye razısınız öyle mi?”

“Kardeşimiz için bunu yapmak zorundayız. Ama diğer tutsakları elinden tutarak diğer klanların gazabını üzerine çekiyorsun ve bu konuda bir şey yapamayız.”

Harkirk yanında duran adama işaret etti. Hamish keseye avucunu daldırıp, ona doğru gelen adama elindeki gümüş sikkeleri gösterdi. Adam bir süre sikkeleri inceledikten sonra başıyla Harkirk'e onay verdi.

Lord bir süre düşündükten sonra yanındakilere emir verdi, “Cairnross'dan gelen tutsağı getirin.”

Erkekler döndüğünde Nairna iç avluda bekliyordu. Bram'ın ve diğerlerinin sağ salim döndüğünü görmek kalbindeki ağırlığı

hafifletmişti. Callum'u görür görmez tanımıştı. Kardeşlerine olan benzerliği şaşırtıcıydı. Hafifçe topallıyordu ve bakışları kaygı verici bir şekilde boş ve anlamsızdı.

Koşup Bram'ın yanına geldi, ancak kocası onu selamlamak şöyle dursun, dönüp bakmamıştı bile. Öfkeli adımlarla yanından geçip giderken, "Eşyalarımı topla. En kısa zamanda gidiyoruz," demekle yetinmişti.

Nairna neler olup bittiğini anlayamıyordu. Sorun neydi? Callum'u kurtarmışlardı işte.

"Bir sorun mu var?"

Bram hızlı adımlarla yürümeye devam ediyor, Nairna onun yanında, onun adımlarına ayak uydurmaya çalışıyordu. Callum, Alex'in desteğiyle iç avluya girince bir an durdu ve Bram'a seslendi, "Bram bekle lütfen." Hemen ardından hizmetçilere Callum için yemek ve temiz kıyafet ayarlamalarını söyledi. Ancak bu süre de kocası çoktan gözden kaybolmuştu.

Onun peşinden kulenin merdivenlerini tırmanmaya başladı. Sonunda onu koridorda yakaladı.

"Bram, sorun ne?"

Hala onun bu öfkesine bir anlam vermekte güçlük çekiyordu.

"Sorun mu? Nairna, onlara güvenmiyorum."

"Babamla beraber gönderdiğim gümüşler için böyle öfkeli-sin değil mi?" dedi Nairna, hafifçe yüzü kızarak, "Onları kullandı mı?"

"Fidyeyi ödedik, ama eninde sonunda paranın sahte olduğunu anlayacaklar ve..."

"Paranın sadece bir kısmı sahte Bram," dedi Nairna, "Ayrıca o miktar bile bir tutsağı kurtarmaya yeter."

Bram derin bir nefes alıp sırtını duvara yasladı, "Dua edelim ki biz buradan ayrılana dek bunu fark etmesinler."

Nairna onun yüzündeki ifadeye okumakta güçlük çekiyordu.

Oysaki kardeşini kurtarmanın onun çektiği acıları hafifleteceğini düşünmüştü. Ama görünen o ki bu pek bir şeyi değiştirmemişti.

“Bize Glen Arrin yolunda saldırırlarsa hiç şaşımam. Gün batımında yola çıkarsak izimizi takip etmeleri güçleşecektir.”

Bram güvende hissetmiyordu ve Nairna bunu anlamaya başlamıştı. Üstelik orada kaldıkları sürece onun ailesini de tehlikeye attıklarını düşünüyor olmalıydı.

“Tamam, bu gece yola çıkıyoruz,” dedi Nairna yumuşak bir ses tonuyla. Sonra da ona biraz yaklaşıp elini göğsüne koydu ve onu rahatlatmaya çalıştı, “Seni rahatsız eden başka bir şey var.”

“Callum... Harkirk'in kalesinden ayrıldığımızdan beri tek ke-lime etmedi. Sanki bizi tanımıyor gibiydi.”

“Göreceksin ki eve döndüğümüzde her şey daha farklı olacak.”

“Onu orada bir başına bırakmamalıydım.”

Keşke onun omuzlarındaki bu ağır yükü ondan biraz da olsa almanın bir yolu olsaydı. Duyduğu suçluluk hissi onu yıkıyordu ve onu böyle görmek Nairna'nın içini acıtıyordu.

“Ona biraz zaman ver. İyileşecek. Sadece zor anlar geçirdi, hepsi bu.”

Bram yüzünde o acı dolu ifadeyle Nairna'nın gözlerine baktı, “Umarım dediğin gibi olur. Şimdi toparlan. Gidip Alex'le konuşacağım.”

Kocası kapıyı çarpıp çıkınca Nairna, boğazına düğümlenen o garip duyguyla baş başa kaldı. Ağlamaya başlamıştı. Duaları kabul olmuş, kocası ona sağ salim geri dönmüştü. Ancak erkeğinin kafasını böyle meşgul eden o geçmişin ağır yükünü onun için nasıl hafifleteceğini bilmiyor ve bu yüzden de kendini çaresiz hissediyordu.

Geri dönüş yolunda değil uyumak için, neredeyse bir şeyler

yemek için bile durmadılar. Alex ve Bram bir an önce Glen Arrin'e ulaşmak ve Harkirk'in adamlarını atlamak istiyordu. Onlarla açıkça yüzleşirlerse kaybedeceklerini biliyorlardı.

Nairna atın sırtında uyukluyordu. Derken Glen Arrin'in top-
raklarına vardıklarını fark etti. Yeşil tepeler ve düzlükler önle-
rinde uzanıyordu.

Yola çıktıklarından beri durmaksızın yağan yağmur, Nairna'nın elbiselerinin içine işlemişti. Ama artık aldırıyordu.

Kocası ise onunla bir kelime bile etmemişti. Callum'un yanı başında at sürüyor, ondan uzak durmaya gayret ediyordu. Nairna gün ışığında Bram'ın kardeşinin yüzünü inceleme fırsatı bulmuştu. Genç adam yüzünde boş bir ifadeyle önüne bakıyor, uzun sakalları yüzündeki çizgileri sakladığından bu ona daha da anlaşılmaz kılıyordu. Üzerinde hala tutsaklığında giydiği o yırtık pırtık elbiseler vardı. Oysa ki Nairna ona yeni elbiseler göndermişti.

Bram'a yanaşıp ona neden kardeşine yeni ve temiz elbiseleri giydirmediklerini sordu. Ancak Bram cevap vermedi. Onun konuşma girişimlerini görmezden geliyordu.

Sonunda atlara su vermek için durdular. Callum'un akarsu-
dan içmesi için derenin kıyısına getirmişlerdi. Ancak diğer adamlar onun çevresini bir kalkan gibi sarıyorlardı. Oysa Nairna ona kendini tanıtmak isterdi.

Atlar suyunu içtikten sonra Callum da ayağa kalktı ve atına doğru yürümeye başladı. İşte o an Nairna gördükleriyle dehşete düşmüştü. Callum'un tüm sırtı kanlar içindeydi. Görünen o ki bu yüzden elbiselerini değiştirmemişti. Kumaş yaralarına yapışmış olmalıydı ve bu da canını yakıyordu.

Nairna yutkundü. Bram'ın yaralarını hatırladı. Kocası her ne kadar bundan bahsetmekten kaçınsa da, Callum'un taze yaraları onun çektiği acıları daha iyi anlamasına yardımcı olmuştu.

Atına binip Bram'ın yanına yanaştı.

“Callum'a bir şifacı gerek.”

“Bunu biliyorum.”

“Kıyafetini değiştirmek istememesinin sebebi de bu değil mi?”

“Dün kıyafetlerini çıkarmaya çalıştık, ama bize saldırmaya başladı. Kendinde değil. Hala nerede olduğunu fark etmiyor.”

“Ona yardım etmeli ve yaralarını temizlemeliyiz. Sonunda iyi olacaktır.”

Kocası başını hafifçe sağa sola salladı. Gözlerindeki o bitkinlik açıkça okunabiliyordu, “Bazı yaralar asla iyileşmez Nairna.”

Gece eve vardıklarında Bram, kardeşiyle konuşmayı denedi. Callum öylece boşluğa bakıyor, yanlarındaki sıcak su dolu küvetin suyu git gide soğuyordu.

“Çok üzgünüm,” diye mırıldandı Bram. Kelimelerin bir anlamı olmadığını biliyor, ama ondan özür dilemek istiyordu, “Senin için geri döndük, ama seni götürmüşlerdi. Nerede olduğunu öğreninceye kadar haftalar geçti.

Sadece sessizlik. Callum hiçbir tepki vermiyordu. Sanki onu duymuyor gibiydi. Bram boğazına düğümlenen o acıyı bastırmaya çalıştı. Callum’u tekrar konuşurken görmek için neler vermezdi.

Kardeşinin çamur içindeki yüzüne, birbirine karışmış saçlarına ve sakalına baktı. Her yanı morluklar ve kesiklerle doluydu. Elbiselerinden kan kokusu geliyordu.

“İzin ver de sana yardım edeyim. Üzerindekileri çıkarıp yıkanırsan kendini daha iyi hissedeceksin.”

Ona uzanıp dokununca Callum vahşi bir hayvan gibi hırlayıp onu kendinden uzaklaştırdı.

Bram başını ellerinin arasına alıp bir köşeye çöktü. Ne yapa-

cağını bilemiyordu. Titremeye başlamıştı. Kendini bıraksa ağlayacaktı.

Derken kapı açıldı ve Nairna içeri girdi. Hemen kendini topladı Bram.

“Bir şeyler yedi mi?” diye sordu karısı.

“Çok az,” dedi Bram, nemli gözlerini karısından kaçırarak.

“Onu zorlamak istemiyorum, ama bir an önce yaralarını sarmazsak daha da kötü olacak.”

“Bunu biliyorum, ama tepki vermiyor. Ona dokunmaya kalkınca da yumruklarını sallamaya çalışıyor.”

“Ona yardım edebilecek birini biliyorum” dedi Nairna, “İzin verirsen onu çağırayım.”

Bram daha bir şey söylemeden karısı kapıdan çıkıp gitmişti. Kardeşine uzun uzun baktı. Kendisi de tutsaklıktan kurtulduğu ilk anlarda böyle vahşi olmalıydı. Ama karısı onu bir şekilde sakinleştirmeyi başarmış, onu yıkayıp saçlarını ve sakalını düzeltmişti.

Kapı tekrar açılınca Bram şaşkınlığını gizleyemedi. Marguerite, Nairna'nın yanında içeri girmişti.

“İzin ver bir de o denesin,” dedi Nairna, “Birkaç hafta önce Cairnross'ta tanışmışlar. Belki bir yardımı olur.”

Gerçekten de Marguerite ona yaklaşınca Callum başını hafifçe kaldırıp ona bakmıştı. Sanki gördüğüne inanamıyor gibiydi.

Bram karısının elinin ona ulaştığını hissetti. Onu çekiştirmeye başlamıştı.

“Bir şeye ihtiyacın olursa biz dışarıda olacağız” dedi Nairna.

Bram isteksizce de olsa karısını takip etti. Bir yandan da neler olup bittiğini çözmeye çalışıyordu. Dışarı çıktı, ancak kapıyı aralık bıraktı.

“Birbirlerini nereden tanıyorlar?” diye fısıldadı Bram, açık kapının aralığında içeriye gözlerken.

“Sen kaçtıktan sonra Callum'a kale avlusunda işkence etmişler,” dedi Nairna, “Marguerite ona acıyıp yanına gitmiş ve yaralarını temizlemiş. Ertesi sabah da onu göndermişler.” Nairna başını onun omuzuna dayayıp devam etti, “O zaman ona yardım etmesine izin vermiş. Şimdi de verecektir.”

Marguerite yumuşak bir ses tonuyla Callum'a Fransızca bir şeyler mırıldanıyordu. Callum onu büyülenmiş gibi izliyordu ve bu iyiye işaretti.

Bram biraz dikkatli bakınca kızın yanağından süzülen göz yaşlarını fark etti. Elini uzatıp Callum'un yüzüne dokunmuş, kardeşi ona saldırmaya kalkmamıştı.

Bram bir zamanlar tıpkı Callum gibi davrandığını hatırladı. Her şeyin geride kaldığına, işkencelerin bittiğine inanmakta zorlanmış, dışarıdaki hayata güçlkle ayak uydurmuştu. Karanlık bir zindanda, her an birinin gelip ona işkence edeceğini bekleyerek geçirilen yıllardan sonra normal hayata ayak uydurmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordu.

“Sen iyi misin?” diye sordu Nairna, onun sessizliği fark edip.

“Evet, iyiyim. Sadece onun için üzülüyorum.”

Marguerite onu ikna etmeyi başarmış, üzerindeki elbiseleri dikkatlice çıkarmaya başlamıştı. Callum yaralarına yapışan kumaş parçaları çekilirken dişlerini sıkıyordu.

“Marguerite ona nasıl yaklaşacağını biliyor doğrusu,” dedi Nairna, hadi onları yalnız bırakalım.”

“Hayır,” dedi Bram, “Kız bakire, üstelik de tutsağımız sayılır.”

“Callum onu incitecek gibi görünmüyor. Baksana ne kadar da huzurlu.”

Gerçekten de kardeşinin yüzündeki o boş ifade biraz da olsa değişmişti. Hala ona huzurlu demek için çok erken olsa da bu iyiye işaretti.

Marguerite dikkatlice kardeşinin sırtına yapışan tuniği çıkarınca Nairna, Bram'ın kolunu sıkıca kavramıştı. Callum'un yaralarını görmek onu korkutmuş olmalıydı.

Genç kız eline bir bez alıp küvette ıslattı ve Callum'un yaralarını temizlemeye başladı. Ne kadar da şefkatli ve yardım se-verdi. Doğrusu Bram, onun gibi varlıklı bir aileden gelen bir ka-dının böyle bir şey yapmaya cesaret edebileceğini hiç düşün-mezdi.

“Bram,” dedi Nairna, “Hadi, benimle gel.”

Bram ona söyleneni yaptı. Merdivenler den aşağı indiler ve avluya çıktılar. Yağmur dinmişti ve ıslak toprak kokusunu orta-lığa ferah bir hava veriyordu.

Nairna onu kolundan tutup, ilk gecelerini geçirdikleri o am-barın önüne kadar götürmüştü.

“Beni neden buraya getirdin?” diye sordu Bram.

“Callum'a yakın olmak istediğini biliyorum. Geceyi burada geçiririz diye düşünmüştüm.”

Bram ona gülümsedi. Karısının niyetini anlayabiliyordu. Ancak Callum'u o kadar uzun süre yalnız bırakamazdı. Kardeşi-nin içine düştüğü karanlığı çok iyi biliyordu ve onun yanında olmazsa vicdanı rahat etmeyecekti.

“Sen burada uyu istersen” diye mırıldandı, “Ama ben geri dönmeliyim. Alex ve ben sabaha kadar onun başında nöbet tuta-cağız. Marguerite'in bütün gece onunla ilgilenmesini bekleye-meyiz.”

Nairna parmak uçlarıyla onun dudaklarına dokundu. Sonra da onu öptü, “Seni seviyorum.”

Bram, o kendisini sevdiğini her söylediğinde içinde tatlı bir sıcaklık duyuyor. Dilinin ucuna gelen kelimeleri bir türlü dudak-

larında şekillendirmeyi başaramıyordu.

Üstelik seilmeyi de hak etmiyordu. Eğer zamanda geri dönmek gibi bir fırsatı olsaydı, kendini değil, Callum'u kurtarırdı. Belki de yaptığı bencil davranış, kardeşini geri dönüşü olmayan bir şekilde incitmesine sebep olmuş olabilirdi.

"İyi geceler," dedi Bram, onu alnından öperek.

Bunu söyleyip onun yanından uzaklaştı. Ancak Nairna'nın yüzünde oluşan o üzgün ifade gözünden kaçmamıştı. Sanki fiziksel bir şekilde yaralanmış gibi bir hali vardı. Bram onun acısını tıpkı kendi acısı gibi hissetse de, bunu değiştirmek için yapabileceği bir şey yoktu.

~ ON DOKUZUNCU BÖLÜM ~

Ertesi sabah Nairna kulübeden çıktığında kendini huzursuz hissediyordu. Şafak henüz sökmemişti ve gökyüzünün rengi mora çalıyordu. Soğuk sabah esintisi onu titretmeye yetmişti.

Bram gece geri dönmemişti ve onun kardeşinin başında nöbet tuttuğu çok açıktı. Nairna onun bu davranışını anlayabiliyordu. Kocası kardeşinin durumu hakkında kaygılıydı ve bu yüzden de kendini suçluyordu. Bu suçluluk duygusundan kurtulamadığı sürece de, geçmişin o ağır yükünü sırtında taşımaya mahkûmdu.

Belki de Bram haklıydı. Bazı yaralar gerçekten de iyileşmiyordu. Ona vermeye çalıştığı sevgi ve güven bile tutsaklığının anılarını silmeye yetmiyordu.

Kaygılıydı Nairna. Sevgisine karşılık bulamamaktan ve sonunda tıpkı Alex ve Laren gibi, aşkın hayaletiyle yaşamak zorunda kalmaktan korkuyordu.

Pelerinine sıkıca sarılıp yürümeye başladı. Kalenin içinde de dışındaki evlerin bacalarından dumanlar yükselmeye başlamıştı. Genç bir kadın ağlayan bebeğini sakinleştirmeye çalışıyor, onu kucağında zıplatıyordu.

Bunu görmek yüreğini sızlatıyordu. Elini karnına götürdü ve tanrıya ona da bir çocuk vermesi için sessizce dua etti. Bram son günlerde kardeşinin derdine düşmüş, ona değil dokunmak, güzel bir söz bile söylememişti. Yine de bunun zamanla değişeceğine olan inancını kaybetmemişti.

Gözlerini ufuk çizgisine dikti. Gördüğünü algılamaya çalışıyordu. Sanki birileri meşaleler yakmış, uzak tepede kamp kuruyordu.

Kalp atışları hızlanmaya başladı. Hızlı adımlarla kuleye doğru yürüdü. Eğer davetsiz misafirleri varsa, Alex ve Bram'ı bir an önce bundan haberdar etmeliydi.

Kulenin içinde Marguerite, bir masada uyuyup kalmıştı. Önünde hiç dokunulmamış bir tabak vardı. Belli ki bütün gece Callum'la ilgilenmekten yorgun düşmüştü.

Laren, kızlarıyla sarmal merdivenleri iniyordu. Adaira hala kucağında uyukluyordu. Nairna'yı selamladı, ancak gözlerindeki kaygı dolu bakış gözlerden kaçmayacak kadar belirgindi.

“Callum hala bir kelime etmemiş. Alex ve Bram onu zor zapt ediyor. Marguerite yorgun düşüp odadan ayrılınca onlara saldırmış.”

“Zamanla düzelecektir. En azından yaralarını temizlediler,” dedi çevresine telaşla bakınarak, “Alex ve Bram onun yanında mı?” diye sordu. Paniğe yol açmak istemiyordu.

“Evet,” dedi Laren. Hemen ardından ekledi, “Alex'e sattığımız şeylerin dikiş nakış olduğunu söyledim. Sana sorarsa sen de öyle söyle lütfen.”

“Dougal'ı kimin tezgâha getirdiğini öğrendin mi?”

Laren bir iç çekti, “Galiba gezgin bir satıcıymış. Adam ona

gümüşleri gösterince de bize getireceği zenginliği düşünüp ona kanmış.”

“En azından sikkeler bir işe yaradı,” dedi ve Laren’a, Callum için verilen fidyeden kısaca bahsetti. Onu telaşlandırmak istemese de, uzakta gördüğü meşaleleri de araya sıkıştırdı, “Harkirk’in adamları olabilirler. Onları kandırdığımızı öğrenmeleri çok sürmemiştir.”

Laren’in yüzü bir anda bembeyaz kesildi, “Hemen git ve Alex’e durumu anlat. Ben kadınları ve çocukları mahzene götüreceğim. Gizlenmeliyiz.”

Nairna onun bu telaşını görünce teni buz kesmişti. Babası her zaman çatışmalardan uzak dururdu ve daha önce hiç savaşın ortasında kalmamıştı. Ancak Laren bu konuda deneyimliydi ve onu böyle görünce korkması gerektiğini anlamıştı.

Koşarak merdivenleri çıkmaya başladı. Bir yandan da Bram’ı düşünüyordu. Onu kendileriyle beraber saklanmaya ikna edebilir miydi? Her ne kadar son haftalarda gücünü geri kazanmış olsa da, onun savaşa girmesi ve yaralanmasından korkuyordu.

Kapıyı sertçe çaldı. Bram, gözlerinin altında morluklarla kapıyı açtı.

“Callum nasıl?”

“Hala kendinde değil, bize saldırıyor ve nerede olduğunun farkında değil gibi.”

Alex de başını uzattı ve onu selamladı. Nairna hemen söze girdi.

“Sabah tepenin üzerinde yanan meşaleler gördüm. Sizce Harkirk’in adamları bizi takip etmiş olabilir mi?”

Bram’ın yüzündeki çizgiler gerildi ve Alex’e bir bakış attı, “Bu mümkün.”

“Adamlara haber vereceğim,” dedi şef, “Eğer bu bir saldırıysa Locharr’a haber gönderip destek istemeliyiz,” diye ekledi ve Nairna’ya döndü, “Laren’a söyle...”

“Laren kadınları toparlamaya başladı bile,” diye onun sözü-nü kesti Nairna.

“İyi!” dedi Alex ve gidip Callum’un önünde eğildi. Kardeşi gözleri açık boşluğa bakıyordu. Şef onun ellerini tuttu. Callum sanki onların ne konuştuğunu anlamış gibiydi.

“Callum, beni dinle. Leydi Marguerite ve diğer kadınları ko-ruman gerek,” dedi.

Genç adam hafifçe başını salladı. Onu anlamıştı ve tepki vermişti. Bram bunu görünce hafifçe gülümsedi. Elleri titreyen kardeşine bir kılıç verdi. Nairna onun kimseyi koruyacak du-rumda olmadığını biliyordu, ama Bram ve Alex’in onu kavgadan uzak tutmak istediklerini anlamıştı.

Merdivenleri koşarak indiler. Nairna onlara meşalelerin gö-ründüğü tepeyi göstermek istiyordu. Güneş doğmuştu, ancak bulutlar gökyüzünü hala kara gösteriyordu.

Bram ve Alex koşarak ana kapının üzerini saran duvara çık-tılar. Nairna da onları takip etti. Bir anda şoka girmişti. Karşı karşıya oldukları tehdit sandığından çok daha büyüktü.

Parlayan zırhları ve flamalarıyla koca bir ordu kaleyi sarmış-tı.

Lord Harkirk tüm kuvvetlerini yanında getirmiş, Cairnross güçleri de ona katılmıştı.

Yıllardır beklediği an sonunda gelip çatmıştı.

Dougal elindeki *dirk*¹ sıkıca kavradı ve kulübelerden birinin ardına sakladı. MacKinloch okçuları atağa kalkmış gelen İngiliz piyadesine ok yağdırmaya başlamıştı. Kadın ve çocukların hep-sinin mahzene girdiğinden emin olunca Bram ve Alex’in sözünü dinlemeyip kalenin avlusuna geri dönmüştü.

Yanan bir ok ısıklık çalarak saklandığı çatının üzerine saplan-

¹ Kısa İskoç kaması

dı. Kuru çalılardan yapılmış çatı bir anda alevler içinde kalınca Dougal yerini değiştirmek zorunda kaldı.

Son saldırıda Alex onu kadınlar ve çocuklarla mahzende saklanmaya zorlamıştı. Onun da savaşabileceğine hala inanmıyorlardı.

Bu kez onlara gösterecekti. Bir korkak gibi saklanmaya niyeti yoktu. O da herkes gibi kılıcını İngilizlerin böğrüne saplayacak kadar cesurdu. Bir düzine İngiliz askerini öldürüp, onlara artık bir çocuk olmadığını kanıtlayacaktı.

Savaş çılgınları atılmaya, kılıç sesleri gelmeye başlamıştı. Anlaşılan İngilizler sayı üstünlüklerini kullanıp ana girişe kadar dayanmışlardı.

Hemen bir saman arabasının arkasına gizlendi. Pozisyonu onu yağan oklardan koruyacak ve İngilizler içeriye girince onları saklandığı yerden çıkıp gafil avlayacaktı.

Çiğeri sıkışıyor, heyecandan yerinde duramıyordu. Ama korkmuyordu. Tıpkı bir MacKinloch erkeğinin yapması gerektiği gibi savaşacaktı. Klanın diğer erkeklerinin savaş çılgınları yükseldikçe cesareti daha da artıyordu.

Bir an için kafasının yanından geçen bir ısıklık duydu. Bir ok hemen başını sıyrıp arkasındaki duvarda parçalanmıştı. İngilizler arkadan da saldırıyor olmalıydılar. Arkasını dönüp baktığında sayıları sayılamayacak kadar çok askerin iç avluya daldığını gördü. Bu saldırı diğerlerine hiç benzemiyordu.

Hemen saman arabasının altına saklandı. Kalbi deli gibi atıyordu. Kendi kendine hala korkmadığını söylemeye çalışıyordu. Kılıcının sapını iyice kavradı ve saklandığı yerden ortalığı kolaçan etmeye başladı. Ona doğru yaklaşan biri vardı. Galiba onun orada saklandığı fark etmişti. Ensesinde soğuk bir ürperti hissetti. Boğazı kurumuştu. Paniğe kapılmıştı.

Derken ona doğru gelen adam bir anda dizlerinin üzerine düştü ve sonra da yüzükoyun yere serildi. Dougal bir köpek sesi

duymuştu. Arabanın altından yuvarlanarak çıkınca elinde bir kaya parçasıyla yere düşen askerin başında dikilen Nairna'yı ve yanındaki Caen'i gördü.

"Kılıcı ve diğer silahları al," diye emretti Nairna, "Çabuk. Kendine gelmeden uzaklaşmalıyız."

Nairna'nın yüzü bembeyazdı ve sanki kusacak gibi duruyordu. Onun burada ne işi vardı. Bir kadın savaşmaktan ne anlardı?

"Kadınların yanına dön," dedi Dougal, baygın yatan askerin silahını alırken, "Burada olmamalısın."

"Sen de öyle," dedi Nairna, "Benimle gel."

Dougal ona karşı çıkacak oldu ki, bir hareket gözüne ilişti. Bulanık bir görüntü yavaş yavaş netleşiyordu. O anda Dougal aklının ve bedeninin birbirinden bağımsız hareket ettiğini hissediyordu. Görüntü netleştikçe, bunun kılıcını Nairna'ya doğrultmuş koşan bir İngiliz askeri olduğunu fark etti. Sanki zaman yavaşlamıştı. Dougal ağzını açıp Nairna'yı uyarmak istedi, ama bunun yerine acı bir çığlık atıp kılıcını kaldırdı.

İçgüdüleri aklına üstün gelmişti. Elindeki kılıcı adamın karnına sapladı ve ağırlığını onun üzerine verdi. Hemen sonra geri çekildi ve kanlar içinde yere yığılan adama baktı. Birkaç adım geri attı, ne yaptığını fark etmesi sadece saniyeler sürmüştü.

Nairna'nın ağzından çıkan kelimeleri duymuyor, çevresinde olup bitenin farkına varamıyordu. Başı dönüyor, damarlarındaki kan geçtiği yeri yakıyordu.

Sonunda korku dolu bir çığlık attı. Kendini küçük düşürdüğüünün ve korkusunu bir kadına gösterdiğinin farkındaydı, ama bunu umursamıyordu.

Nairna uzanıp elini onun omuzuna koydu, "Hadi Dougal. Gidelim."

Az önce bir insanı öldürmüştü ve onun gözlerindeki dehşeti bir türlü unutamıyordu. Masum çocukluğu ellerinin arasından kayıp gitmişti ve o an artık ağabeylerini daha iyi anlıyordu.

Onun masum ve temiz kalmasını, ölümle tanışmasını istememişlerdi. Ölüm öyle yakın ve korkutucuydu ki, savaşmanın onurlu bir yanı varsa da, ondan uzak durmanın çok daha bilge bir davranış olacağını kavramıştı.

Kendine gelip Nairna'nın gözlerine baktı. Onu kadınların yanına geri götürmeliydi.

"Hadi, gidelim. Burada olman ikimiz içinde tehlikeli."

Yapması gereken kadın ve çocukları korumak, onları ölümün gölgesinden uzak tutmaktır.

Bram isimsiz askerlerle savaşıp duruyor, sayıca üstün olduklarını bile bile onlara teslim oluyordu. Uyuşmaya başlayan duyularına rağmen öfkesinin onu ele geçirmesine izin vermiyor, hareketlerini kontrol etmek için büyük bir çaba harcıyordu.

Ailesini ve karısını korumanın tek yolunun soğukkanlı olmak olduğunu biliyordu. Öfkeyle saldırıp hata yapmak gibi bir şansı yoktu. Öte yandan topraklarını İngilizlerin kontrolüne bırakıp kaçmak da söz konusu olamazdı ve bu uğurda ölmesi gerekiyorsa da bunu seve seve yapmaya hazırdı.

İki ordu kaleye cepheden saldırıyordu. Eğer Glen Arrin'i sararlarsa hiç şansları kalmazdı. Görünüşe göre bu kez onlardan kökten kurtulmak için gelmişlerdi. Ama MacKinloch'lar o ana kadar onlara kaleyi sarmaları için şans vermemişti. Ama bu sayıyla eninde sonunda üstünlüğü sağlamaları kaçınılmazdı.

Kadınları ve çocukları kaleden kaçırmanın bir yolu olmalıydı. Callum ve Dougal'a, onları bir şekilde buradan uzaklaştırmalarını söylemeliydi.

Avluya giren askerleri devire devire kuleye doğru ilerlemeye başladı. Kılıcını savurup bir düşmanı daha yere serdi.

Sonra bir anda durdu. Ana kapı düşmüş olmalı ki, bir düzine daha adam iç avluya daldı. Kaybediyorlardı.

O anda içeriye giren kişiyi görünce donup kaldı. Cairnross Lordunu görür görmez tanıdı. Yüzünde o herkesi küçük gören tavrıyla kaleye göz gezdiriyordu.

Bram kıpırdamadan duruyor, ezeli düşmanına, ona işkence-ler çektiiren adama bakıyordu. Elindeki kılıç sanki daha da ağır-laşmıştı. Bu adamı görmek kanını donduruyordu. Gencecik ço-cukları işkence ederek çalıştıran, güçsüz kalıp yere düşünce de daha da çok kırbaçlatan adam karşısında duruyordu.

Adamın yüzünde asla vicdan azabı görmemişti. Onun acı-masızlığı dillere destandı. İskoçları insan olarak görmez, onlara birer köle gibi davranırdı.

Alex ve Ross, hemen ileride büyük bir kararlılıkla savaşıyor-lardı. İkisi de Glen Arrin için ölmeye hazırlardı. Bram kılıcını kaldırdı. Onun da sırası gelmişti. Cairnross'un Nairna ve kadın-lara ulaşmasına izin veremezdi. Onu öldürecekti.

Onun karşısına dikilip meydan okudu. Adam onu görür gör-mez tanıdı.

“Bakın kimler buradaymış,” dedi İngiliz Lordu, “Senin ka-dar baş belası bir köle daha tanımamıştım. Önce kalem-den kaç-tın, sonra da gidip müttefikimi tezgâha getirdin ve kardeşini kur-tardın. Üstüne bir de nişanlımı kaçırdın. Bunun yanına kalacağı-nı sanmıyordun ya?”

“Bizden ne istiyorsun?” dedi Bram, korkusuzca gardını al-mış ilk hareketi onların yapmasını bekliyordu.

“Sizden sonsuza dek kurtulmaya geldik. Yeterince başımıza bela oldunuz.”

Bram yanılmamıştı. Onlar merhamet etmeye gelmemişlerdi. MacKinloch'ların haraç vermeyeceğini de bildikleri için tüm klanı kılıçtan geçireceklerdi.

Başını çevirince MacKinloch'lar içeriye girenleri başarıyla savuşturdıklarını gördü. Ama askerlerin ardı arkası kesilmiyor-du.

“Büyük bir kısmınızı yanımızda ölüme götüreceğimize emin olabilirsiniz” dedi Bram.

Bir adam koşarak Lord CairnRoss’un yanına geldi, “Burada değil Lordum, onu bulamadık” dedi.

“Nişanlımı nerede saklıyorsunuz?” diye sordu Lord.

“Onu asla geri vermeyeceğiz. Senin nasıl bir canavar olduğunu biliyor ve sana asla dönmeyecek.”

“Babasına onu İskoçların öldürdüğünü söyleriz,” dedi adam acımasızca, “Kaleyi yakın. Taş üstünde taş bırakmayın,” diye emir verdi Lord ve oradan uzaklaşmaya başladı. Bir yandan da adamlara emirler vermeye devam ediyor, eliyle kuleyi gösteriyordu.

Bram taş yapının tahta kirişleri yanarsa, kulenin mahzenin üzerine çökeceğini ve kadınları ve çocukları canlı canlı oraya gömeceğini biliyordu. Nairna ve diğerleri için savaşmalıydı. Şimdi intikamın sırası değildi.

Bram etrafını saran iki adama bir baktı. Kılıcını sanki kolunun bir parçasıymış gibi hissediyordu. Sonunda saldırdı. İki adam neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Kılıcını savurup birini yere devirdi. Tam diğerine koşuyordu ki Ross erken davranıp adamı yere indirdi.

Kuleye doğru baktı. Ancak geç kalmıştı. Adamlar çoktan kuleyi yağlarla ateşe vermişlerdi. Yangın öyle hızlı yayılıyordu ki, onu durdurmanın yolu yoktu.

Bram koşmaya başladı.

Hemen ardından Ross acı dolu bir çığlık atıp, onu takip etmeye başladı, “Lanet olsun!”

Zaten güçlükle ayakta duran eski yapının çökmesi an meselesiydi.

~ YİRMİNCİ BÖLÜM ~

Nairna içeriye ağır ağır sızmaya başlayan dumanın kokusunu alabiliyordu, “Burada kalamayız” dedi yanında ki Laren'a, “Kadınları ve çocukları buradan çıkarmalıyız.”

“Eğer kaçmayı denersek bizi fark edecekler ve takip edip öldürecekler.”

Nairna korkuyla çevresine bakındı. Başka şansları yoktu ve dumanın kokusunu genzini yakmaya başlamıştı. Çocukların boğularak ölmesini izleyemezdi.

“Şansımızı denemeliyiz. Dougal, yardımına ihtiyacım var,” dedi elini genç adamın omuzuna koyarak. O yaşta bir çocuktan bunu istemenin yanlış olduğunu biliyordu, ama başka şansları yoktu, “Kadınları ve çocukları buradan çıkarmalıyız. Gidip tepede, bizim evde saklanabiliriz. Ama askerleri bizden uzak tutacak birine ihtiyacımız var. Yanında ok ve yay var mı?”

Dougal başıyla mahzenin karanlık ucunu gösterdi, “Burada her zaman birkaç silah saklarız.”

“Güzel” dedi Nairna. Yay çekmeyi çok iyi bilmiyordu, ama Dougal ile kalıp savaşıyordu.

O an Callum elinde iki yayla onlara doğru yürümeye başladı ve birini Dougal'a uzattı. Nairna diğer yayı onun elinden almaya çalıştıysa da, Callum yayı bırakmadı.

Adamın kahverengi gözlerinde Nairna'yı korkutan bir karanlık vardı. Onun içine düştüğü karanlığın bu işe karışması izin veremez, onun hayatını riske atamazdı.

“Bunu yapabilir misin?” diye sordu Callum'a.

Genç adam dönüp Marguerite'e baktı. Bakışlarındaki o karanlık hafifçe aydınlanmıştı. Dönüp Nairna'yı başıyla onayladı. Nairna kadınların ve çocukların hayatını onun ellerine bırakmanın doğru olmadığını bilse de başka bir şansı yoktu.

Callum, Marguerite'e doğru ilerledi ve elini uzatıp kızın elini tuttu. Genç kızın yanakları kızarmıştı. Ama doğruca onun gözlerine bakıyordu.

“Bizi koruyabileceğine inanıyorum Callum,” dedi Marguerite.

Mahzenin arka çıkışı onları erkeklerin düşmanı savmak için kazdığı hendeğe çıkaracağını biliyordu. Hendeğe yağmur suyuyla doluydu, ama yine de tek şansları buydu. Marguerite ona yanaştı,

“Aklından geçeni biliyorum. Onları mağaraya ben götürebilirim. Sen Laren'la arkada kalıp diğerlerini yönlendir.”

Genç kızın yüzü korkudan bembeyaz kesilmişti, ama hala diğerlerini korumak için önden gitmeyi riske alabiliyordu. Nairna arkada kalıp Callum ve Dougal'a yardım etmenin daha akıllıca olacağına karar verdi. Kenarda duran ve tek bir oku olan tatar yayını aldı. Hiç deneyimi olmamasına rağmen onları takip edecek olanları savuşturabilirdi belki.

Duman artık gözle görülür bir biçimde mahzeni doldurmaya başlamıştı. Çocuklar öksürüyor, ağlıyorlardı. Anneleri onları

susturmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Laren kucağında iki kızı kadınların önünde mahzenin arka çıkışına yöneldi. Diğerleri onu takip ediyorlardı. Nairna onu durdurup en öne geçti. Callum ve Dougal da hemen ardındaydı. Öncelikle çıkışı kolaçan etmenin iyi olacağını düşünmüşlerdi.

Dougal ve Callum küçük aralıktan çıkıp hendeğe daldırlar. Hendeğin derinliği dizlerini biraz aşırıyordu, ama kolayca karşıya geçebilirlerdi.

Nairna onların hemen arkasından hendeğe atladı. Caen de onu takip etmişti.

Çatışmanın sesleri açıkça duyuluyordu, ancak hendeğin içinde güvendeydiler. İki genç adam pozisyonlarını alıp beklemeye koyuldular. Nairna ve Laren kadınları bir bir çamurlu suya alıyordu. Nairna hendeğin diğer ucuna vardı. Ancak çıkış için tırmanmak, özellikle de kucağında çocukları olan kadınlar için imkânsızdı.

“Biri çıkıp çocukları almalı,” dedi Nairna.

Marguerite, Callum'un korumacı bakışlarına rağmen hendeğin diğer ucuna geçip, çocukları dışarı çıkarmaya gönüllü oldu. Hendeğin diğer ucundaki sık ağaçlar onları saklayacaktı.

Nairna çocukları tek tek Marguerite'e uzatmaya başladı. Kadınlarda hendeğin diğer ucuna tırmanıyorlardı. Bir yandan da herkesin gözleri etrafı tarıyordu.

Şimdilik fark edilmemişlerdi. Nairna, Bram için kaygılanıyordu. Onun yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyor, ondan ayrı olmak için acıtıyordu. Onu bir daha kaybetmenin acısına dayanamazdı.

Bram yıllar önce âşık olduğunu o delikanlı değildi artık ve yaşadığı acılar, uğradığı işkenceler onun bir yanını ondan alıp götürmüştü. Belki bir daha asla kendisini eskisi gibi sevmeyecekti, ama buna razıydı Nairna. Onun sevgisi ikisine de yeterdi.

Şimdi sağ kalmalıydılar.

Callum hendeğin bir tarafında pozisyon almış ortalığı kola-
 çan ediyordu. Sanki baktığı yeri görmüyordu ve yayı tutan elleri
 de titriyordu.

“Sence yayı kullanabilir mi?” dedi Nairna, Dougal'a yanaşıp.
 Kadınların çoğu hendeği aşmıştı ve elindeki tatar okunu alıp o
 da savunmaya geçmeye karar vermişti.

“Bilmiyorum,” dedi Dougal. Onun bu cevabı doğrusu kaygı
 vericiydi.

Laren'a bir baktı. Kızlarını Marguerite'e vermiş, diğer kadın-
 ların çıkmasına yardım ediyordu. İşte o an ilk asker grubu çök-
 meye yüz tutmuş kulenin ucunda belirdi.

Nairna'nın kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Ne yapacağını
 bilmiyordu. Oku tatar yayına yerleştirip gerdi ve tetiğe bağlı çı-
 kıntıya tutturdu. Nasıl nişan alacağına dair en ufak bir fikri ol-
 ması da yayı gelen askerlere doğrulttu.

Tek bir oku vardı. Daha ne yapacağına karar veremeden
 Callum gerdiği yayı serbest bıraktı. Ok ıslık çalıp koşan bir as-
 kerin göğsüne saplandı. Genç adam hiç beklemeden çevik bir
 hareketle ikinci oku yaya yerleştirip gerdi ve bıraktı. Bir diğer
 asker yere devrilmişti.

Nairna hayretle ona bakıyordu. Yıllarca tutsak kalmasına
 rağmen hala böyle yetenekli olması akıl alır gibi değildi. Sonra
 Callum'un başını çevirip çocukları hendekten çeken Marguerite
 baktı. Nairna onun Marguerite'in zarar görmesine izin vermeye-
 ceğini anlamıştı.

Dougal bağırarak gelen diğer askerleri işaret etti. Yayını ge-
 rip bir ok attı, ancak hedefi ıskaladı.

Askerler bir bir hendeğe dalmaya başladılar. Callum isabetli
 atışlarla onları şimdilik engelliyordu. Ama daha fazla asker hen-
 değe atladıkça tek başına onları durduramayacağını biliyordu
 Nairna.

Kendi yayını da doğrulttu. Askerler mızraklarını onlara çe-

virmiş ağır ağır yaklaşıyorlardı. Başını çevirip hendeği tırmanan Laren'a baktı. Hendeğe yalnızca birkaç kadın kalmıştı. Diğerleri nihayet ağaçların arasına dalıp gözden kaybolmaya başlamışlardı.

Kulenin bir ucu büyük bir gürültüyle çöktü. Kayalar yuvarlanıp hendeğe dalan askerlerin bazılarını yere devirdi.

O an Bram ve Alex hendeğin diğer ucunda göründüler. Elleri kan içindeydi. Nairna derin bir nefes verdi. Kocasını yaşıyordu. Hemen oku yere bırakıp son kalanlara yardım etmeye başladı.

Bram onun yanına gelip son kalan kadını da hendeğin dışına çıkarmasına yardım etti. Derken bir gürültü koptu. Tahta bir kiriş hendeğe doğru devrilmeye başlamıştı.

"Callum, suya dal!" diye haykırdı Bram.

Kardeşi son anda düşen kirişi fark edip suya daldı. Uzun kiriş hendeğin diğer ucuna takılıp kalmıştı. Bram koşup Callum'ı sudan çıkardığı sırada Nairna, yayını germiş korkuyla titreyen Dougal'ın yanına ulaştı.

"Yayını al ve kadınların peşinden git. Onları korumalısın," dedi, "Biz hemen ardından geleceğiz."

Genç adam başını sallayıp hendeği tırmandı ve ağaçların arasına dalıp gözden kayboldu.

Hemen sonra bir sürü asker hendeğe atlamaya ve bazıları ağaçlara doğru ok atmaya başladılar. Callum onları tek tek indiren dek birçok ok atmışlardı. Nairna okların kimseye isabet etmemiş olması için dua ediyordu.

Bram ve Alex kalkanlarını kaldırıp gelenleri karşıladılar. Nairna donup kalmıştı. Dehşetle yaşanan kapışmayı izliyordu.

Bir asker kılıcını Bram'ın başına doğru savurdu.

"Bram..."

Nairna'nın çığlığını duyan Bram son anda eğildi ve kılıcını adamın göğsüne sapladı. Nairna koşup ona sarıldı. Sanki bunlar beraber son dakikalarıymış gibi sıkıca tutuyordu onu.

Lord Harkirk at üzerinde sağ tarafta belirdi. Hendeğin solunda ise Lord Cairnross atının üzerinde onlara bakıyordu. Bram, Nairna'yı arkasına alıp kendini ona siper etti.

Nairna onun beline sarılmış, korkudan titriyordu.

“Sana söylediğimde doğruca diğerlerinin yanına koşacaksın,” dedi Bram, başını hafifçe çevirerek, “Ben onları oyalayacağım.”

Bir başka deyişle kocası onun için hayatını feda edecekti. Nairna gözyaşlarına hâkim olamadı. Başını onun sırtına gömdü, “Bram, eğer kaçmaya kalkarsam beni takip edecekler ve onları doğruca diğerlerinin yanına götürmüş olacağım. Burada kalmak zorundayım. Bu onların son şansı.”

Bram hiçbir şey söylemedi. Uzanıp Nairna'nın beline sarılı elini tuttu. Nairna hıçkırıklarını tutamıyordu. Yavaşça fısıldadı, “Seni bir daha kaybetmektense senin yanında ölmeyi tercih ederim.”

“Senin ölmene izin vermeyeceğim Nairna.”

Bram bir ileri çıkıp kılıcını yere bıraktı ve ellerini havaya kaldırıp önce Harkirk'e, sonra da Cairnross'a baktı ve söze girdi, “Bugün burada yaptıklarınız diğer klanların kulağına giderse bir araya gelip size saldıracaklarından şüphemiz olmasın,” dedi ve bir an susup Nairna'ya baktı, “Diğerlerini rahat bırakacağınıza söz verirsiniz beni tutsak alabilirsiniz.”

Bir zamanlar tekrar tutsak olmaktansa ölmeyi tercih edeceğini söylemişti. Ama bunu söylerken ne kadar aptalca davrandığını şimdi anlayabiliyordu. Konu Nairna'nın özgürlüğü olduğunda kendi özgürlüğünü hiçe saymaya hazırды.

Ona uzun uzun baktı. Bu onu son görüşü olabilirdi. Yeşil gözleri yaşla doluydu Nairna'nın. Onun gözlerine bakınca sesini duyabiliyordu sanki. İşte o an anladı Bram. Nairna onun ruhunun bir parçasıydı.

Anılarının parçaları zihninde amaçsızca dolanıyordu. Onu

kendisine su verirken hatırlıyordu, sonra düğün gecelerinde ona veda ederken... Onu seviyordu. Ruhunun artık sevmeye yeteneğini olmadığını düşünüyordu oysaki. İçinde kaynayan tüm bu hisleri onunla paylaşmaya cesaret edemediği için kendinden nefret ediyordu.

Cairnross işaret edince iki asker koşup onu kollarından yakaladı. Bram onlara karşı çıkmadı. Sözlerinde duracaklarını düşünüyordu. Elinden de onlara inanmaktan başka bir şey gelmezdi.

Ancak kendini iki askerin eline bırakınca diğer iki asker karısını kollarından tutup çekiştirmeye başlamıştı. Cairnross atını hendeğe sürdü ve onun önünde durdu, "Nişanlımı kaçırdın, ben de karşılığında senin karını alacağım."

"Ona dokunmayın," diye haykırdı Bram. Öfkesi onu ele geçiriyordu. Gözleri kararmaya başlamıştı.

"Ben ona sahip olurken sen de izleyeceksin," dedi İngiliz, "Sonra da onun ölümünü izlemene izin vereceğim."

Bram, Nairna'nın korkudan solmuş yüzünü görünce çılgına dönmüştü.

Yıllarca kontrol altına almaya çalıştığı öfkesinin dizginlerini bıraktı. Kollarını tutan iki askeri tüm gücüyle çekip birbirine çarptı. Çevresini saran gerçeklik solup gitmişti. Eline geçirdiği iki kılıcı bilinçsizce savurmaya başladı. İlk kılıç sapladığı etü yarıp geçmişti. İkince darbeyi indirdiğinde artık kendinde de yarıldı. Vahşi bir hayvan gibi saldırıyor, sonuçlarını umursanmıyordu.

Çatışmanın seslerini duyuyor, kılıçların metalik çıgıllıklarına aldırmadan savaşıyordu.

Kimse'nin karısına dokunmasına izin vermeyecekti. Bu uğur da ölmeye hazırды.

Kılıcını sallıyor, savaş çıgıllıkları atıyordu.

Neden sonra bir elin onu yavaşça kendine çektiğini hissetti. Son gördüğü görüntü, Nairna'nın yüzüydü.

~ YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM ~

Bram adeta çıldırmış gibiydi. Vahşi bir hayvanı andırıyordu. Nairna bir an için onun aklını yitirdiğini sandı. Gözlerinden alevler saçıyordu. Elleri kan içindeydi ve çoktan ölmüş olan Cairnross'un başında duruyordu..

Bir anda saldırmaya, önüne geleni yere yıkmaya başlamıştı. O an Alex gelip onu kurtarmış, sonra da Bram'ın yanına koşup onu kalkarıyla korumuştı. Bram koşup atının üzerindeki Cairnross'u yere devirmiş ve bıçağını çekip onun boğazını kesmişti.

Lord Harkirk kaçmıştı, diğer askerler de yaylarını çekmiş, şaşkınlıkla, ne yapacaklarını bilmeden birbirlerine bakıyorlardı. Onlara emir verecek biri kalmamıştı.

Nairna kendini Bram'a siper etti, “Hayır,” diye bağırdı gözlerinde yaşlarla. Gözlerini kapatmış, göğsüne saplanacak ilk oku

bekliyordu. Kocasıyla beraber ölecekti.

O sırada gelen atlıların sesi duyuldu, ormanın her yanından adamlar ellerinde gerili oklarıyla yaklaşıyorlardı. İngilizler neye uğradıklarını şaşırıp yaylarını ve kılıçlarını bırakmaya başladılar.

Lord Locharr, üzerinde zırhıyla atını öne sürdü. MacKinnon klanı yardımlarına gelmişti. Hendeğin diğer tarafındaysa çevresinde zırhlı korumalarıyla soylu bir adam yaklaşıyordu. Arkaların onları takip eden piyadeler ve okçular vardı.

Leydi Marguerite ağaçların arasından fırlayıp hendeğe daldı ve diğer taraftan çıkıp soylu adama doğru koşmaya başladı. Soylu adam onun babası, Fransız dükü olmalıydı.

Atlılar hemen yaklaşıp Marguerite'i çevresini sardılar ve onu babasına götürdüler. Callum, elindeki yayı yere atmış, onu izliyordu.

Bir süre sonra Lord Harkirk, adamlarının arkasına saklanmış olarak ortaya çıktı. Kaçarken yakalanmış olmalıydı.

"Ben Guy de Montpierre, D'avignois Dükü" dedi soylu adam öne çıkarak. Harkirk'e atının üzerinden bakıyordu, "Şimdi adamlarını topla ve kalene dön. Yoksa Krallınla, yarattığı bu karmaşa hakkında bizzat konuşurum."

Lord Harkirk hiçbir şey söylemedi. Başıyla askerlerine işaret etti ve geri çekilmeye başladılar. Cairnross'un adamları da onların ardına düştüler. Nairna onlar kaleyi terk edene kadar nefes bile almamıştı.

Alex öne çıkıp dükü selamladı. Lord Locharr da onlara katıldı. Nairna, Bram'ın yanından ayrılıp onlara katıldı.

"Ekselansları," dedi kibarca onu selamlayarak, Alex ve Lord Locharr şaşkınlıkla ona bakıyorlardı. Soylu adam da yavaşça başını çevirip ona baktı, "Lord CairnRoss'un ölümü ne olacak?" diye sordu. Bram'ı bunun için asabilirdi.

Dük hendekteki cesede şöyle bir baktı. Bram, cesedin başında elinde kılıcıyla diz çökmüş, bilinci yarı açık duruyordu.

“Onun savaşta öldüğüne şahitlik edeceğim. Kral bana inancaktır,” dedi düğ sonunda.

Nairna başını eğerek ona minnettarlığı bildirdi, “Bir şey daha var,” diye ekledi adamın sabırsız bakışlarına rağmen, “Lord Harkirk barış anlaşmalarına rağmen çevredeki klanlardan haraç almaya devam ediyor. İnanıyorum ki nüfuzunuzu kullanarak bunu Krala bildirebilirsiniz.”

“Ne yapabiliriz bir bakacağım,” dedi düğ.

Nairna ona gülümsedi ve Bram'ın yanına döndü. Düğ de Lord Locharr ile konuşmaya devam etti. Kocasının durumu hala kaygı vericiydi. Elindeki kılıcı bırakmamakta direniyordu. Yüzündeki ifade hala belirsizdi.

“Bram,” diye fısıldadı Nairna, “Her şey sona erdi.”

Kocası başını çevirip boş gözlerle ona baktı ve elindeki kılıcı bıraktı. Nairna onu omuzlarından tutup kaldırdı ve kolunun altına girip onu evlerine doğru taşımaya başladı.

Callum bir taşın üzerine oturmuş Leydi Marguerite'i uzaktan izliyordu. Nairna onu öyle görünce içi acıdı. Bir İskoç'un, özellikle de üçüncü oğlun, onun gibi soylu bir kızla şansı yoktu. Bir süre sonra sanki bunun farkına varmış gibi doğrulup onlarla beraber tepeyi çıkmaya başlamıştı. Hemen sonra gelip Nairna'ya, Bram'ı taşıması için yardım etti. Alex de hemen arkalarından tepeyi çıkıyordu.

Tepede kadınlar ve çocuklar onları görünce saklandıkları yerlerden çıktılar. Dougal onların başlarında duruyordu. Laren iki elinde korkudan bembeyaz kesilmiş kızlarıyla onun arkasındaydı.

Alex ve Callum, Bram'ı yatağa yatırdılar. Callum hiçbir şey söylemeden dışarı çıktı.

“Onu idare edebilecek misin?” diye sordu Alex.

“Evet, endişelenme,” dedi Nairna, bir leğene su döküp, Bram'ın yaralarını temizlemek için bir bez aramaya koyuldu,

“Laren'ın ve kızların sana ihtiyacı var.”

Alex'in yüzüne Nairna'nın daha önce görmediği bir ışık yayıldı. Başını sallayıp onları yalnız bıraktı.

Sonunda baş başa kaldıklarında Nairna, Bram'ın üzerindeki-leri çıkardı ve aldığı hafif yaraları temizlemeye başladı. Neyse ki kesikler derin değildi ve dikişe gerek kalmayacaktı.

“Nairna?” dedi Bram fısıltıyla. Gözlerine canlılık gelmişti. Kendine geliyordu, “Sen iyi misin? Yaralanmadın ya?”

Nairna onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını onun dudaklarına bastırıp arzuyla öptü, “Ben iyiyim. Artık güvendeyiz. Kardeşlerin de öyle.”

“Senin için ölmeye hazırım Nairna. Bunu bil.”

“Benim için ölmeni istemiyorum Bram. Şimdi benim için yaşamalısın.”

Bram başını yana çevirdi, “Cairnross'u öldürdüğüm için beni asacaklar.”

“Dük kızını o zalimin elinden kurtardığın için sana müteşekkirim. Senin için şahitlik yapacak. Alex ve Locharr Lordu onunla müttefik olmayı kabul ettiler.”

Bram acı bir şekilde gülümsedi. Duydukları onu mutlu etmişti, ama hala onu rahatsız eden bir şeyler var gibiydi. Sanki kendisiyle büyük bir kavga veriyordu.

“Seni incitecekler diye çok kortum Nairna.” dedi Bram.

“Beni kurtardın. Artık kaygılanmamıza gerek yok.”

“Bana tutsaklığımı sormuştun.”

“Bunu konuşacak çok vaktimiz olacak Bram.”

“Hayır,” dedi Bram onun elini tutup boynuna götürerek, “Her şeyi bilmelisin.”

Nairna hafifçe başını salladı. Onu bunlarla yormak istemiyordu, ancak Bram'ın gözlerindeki o ifadeyi görünce onu dinle-

mesi gerektiğine kanaat getirmişti.

“Altı yıl önce Callum’u ölesiye dövdüler. Daha küçücük bir çocuktuk. Kendimi kaybedip nöbetçiyi zincirimle boğmaya çalıştım. Ama başarısız oldum. Ceza olarak her gün boğazıma küçük bir kesik attılar.”

Nairna dehşetle onu dinliyordu.

“Önce ölmeyi diledim. Ama ölmedim. Sonunda iyileşince öfkemi kontrol etmeyi öğreneceğime dair yemin ettim. Ama kaçma şansını yakaladığım da Callum’un hayatını bile riske at-
tım. O gece onu öldürebilirlerdi.

“Bunun için seni suçlayacağını sanmıyorum Bram,” dedi Nairna, onu rahatlatmak için.

“Peki, ya sen?” diye sordu Bram, “Seni düğün gecemizde bırakıp gittiğim için beni suçladın mı? Öfkeme yenik düşüp seni dul bıraktığım için bana kızgın mısın?”

“Aileni korumak istiyordun Bram. Seni bunun için suçlayamazdım. Ama evliliğimin ilk gecesi dul kalmayı beklemiyordum doğrusu.”

“Zindandan kaçtığım neredeyse sana dönmeyecektim. Benim ölü olduğumu düşünmen belki de senin için daha iyiydi.”

“Neden döndün peki?”

“Çünkü sana ihtiyacım vardı. Beni hayatta tutan şey senin anındı. Senin gülümsemeni düşünerek o zindanın karanlığını aydınlatıyor, bana verdiğin o taşa dokununca sana dokunuyormuş gibi hissediyordum.”

Nairna gözlerini kapadı. Bir damla yaş yanağından aşağıya süzölmeye başlamıştı. Sonunda kocası geçmişin o hayaletlerinin kurtulmuş ve içini ona açmıştı.

“Bazı geceler seni hak etmediğimi düşündüm. Ama bugün, seni kaybedeceğimi düşününce, sana nasıl ihtiyacım olduğunu, sensiz yaşayamayacağımı anladım. Seni seviyorum Nairna ve sana layık bir koca olmak için elimden geleni yapacağım.”

“Zaten öylesin Bram. Sen isteyebileceğimden daha fazlasını sundun bana. Bana geri döndün. Şu dünyada ihtiyacım olan tek şey senin sevgin ve bana onu verdin.”

“Kaybettiğimiz yılları telafi etmeliyiz,” dedi Bram ona sıkıca sarılırken.

“Seni seviyorum Bram ve bütün kışı seninle yatakta geçirmek istiyorum,” dedi Nairna, eğilip onu öpmeye başlamadan hemen önce.

~ YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM ~

Kış gelip geçmişti.

İskoçya'daki çalkantılar hala devam ediyordu, ancak klanlar birleşip, İngiltere Kralına baş kaldırmışlardı. Alex ve Bram, Bruce Robert'i desteklemiş ve bahar başında onun İskoçya Kralı olarak taç giymesine tanıklık etmişlerdi. Özgürlük için verdikleri savaş hala bitmemiş olsa da, her şey iyiye gidiyordu.

Bram ve Alex, Kralın taç töreninden döndüklerinde kaledeki değişiklikleri açıkça görmüşlerdi. Laren, hesapların kontrolünü Nairna'ya bırakmış, o da son aylarını klanın ekonomisini geliştirmeye adanmıştı.

Nairna gerçekten de bu işte çok yetenekliydi. Koyun sürülerini arttırmış, kazandıkları yünle ticarete başlamıştı. Öyle ki, Glen Arrin'i baştan inşa etmeye başlamışlardı.

Bram sabah güneşinden kamaşan gözlerine elini siper etti.

Callum ve diğerleri yeni kulenin inşaatı için büyük bir iskele kuruyorlardı. Annesi Grizel de torunlarını yanına almış onlarla konuşuyor, kimi zaman azarlıyordu.

Grizel, Nairna'nın ısrarlarıyla Glen Arrin'e geri dönmüştü. Hala huysuzdu, ama karısı onu idare etmesini iyi biliyor, sanki tüm otorite onun elindeymiş gibi davranarak kadının kendini iyi hissetmesini sağlıyordu.

Glen Arrin'deki olumlu değişimlere rağmen kardeşi Callum'un durumu değişmemişti. Leydi Marguerite gittiğinden beri daha da içine kapanmıştı. Hala konuşmuyor, sessizce ona söylenenleri yapıyor, kalenin inşasında çalışıyordu. Bram kimi zaman onun elinde yayıyla tepelere çıktığını görüyor, bazen günlerce geri dönmeyen kardeşi için kaygılanıyordu. Yine de onun günün birinde tamamen iyileşeceğine olan inancını kaybetmemişti.

Yeni kralın, MacKinloch klanının desteklerine karşı verdiği hediye sandığı kolunun altında tepeyi çıkmaya başladı Bram. Nihayet uzun bir aradan sonra karısını göreceği için mutluydu ve heyecandan yerinde duramıyordu.

"Hiç dönmeyeceksin sandım," dedi Nairna, onu görür görmez koşup ona sarılmıştı.

Bram onu büyük bir tutkuyla öptü, "Ben yokken neler yaptın?"

"Pek bir şey yapmadım. Laren'ın yaptığı camları bir katedra-le sattım ve yeni bir koyun sürüsü aldım."

"Kendini çok yoruyorsun. Bırak da bu işleri Alex yapsın."

"Alex klanın iktisadi işlerini bana devretmekten gayet memnun görünüyor. Böylelikle Laren ve kızlarıyla daha çok zaman geçirme fırsatı buluyorum."

"Peki, ben ne olacağım," dedi Bram onu kucağına alıp evlerine taşıırken, "Ben de karımla daha fazla zaman geçirmek istiyorum," dedi gülümseyerek.

Nairna başını onun boynuna gömdü, “Sana yeterince zaman ayırmadığımı mı düşünüyorsun.”

“Sana doyamıyorum Nairna.”

Bram ona ateşli bir öpücük verdikten sonra onu yere bıraktı ve tuniğinin içine gizlediği kolyeyi çıkardı.

“Yıllarca sana kuru çiçekler ve taşlar verdim. Ama hep sana böyle şeyler vermek istemiştım.”

Nairna inci kolyeyi görünce elini ağzına götürdü, “Bram, ben bunu kabul edemem. Klanın paraya bu kadar ihtiyacı olduğu bir zamanda bunları takamam.”

Bram onun arkasına geçip kolyeyi onun boynuna taktı ve kulağına eğilip fısıldadı.

“Sen bu klana tekrar hayat verdin Nairna. Emin ol halkımız senin bunu taşımandan gurur duyacaktır.”

“Teşekkür ederim Bram,” dedi Nairna utangaç bir tavırla, “Benim de sana bir hediyem var,” diye ekledi ve Bram'ın elini alıp karnına götürdü.

Bram ne diyeceğini bilemiyordu. Tanrıya, ona verdiği bu mutluluk için şükürler ediyordu. Nairna'nın yeşil gözlerinin içine baktı ve ona büyük bir özlem ve tutkuyla sıkı sıkı sarıldı.

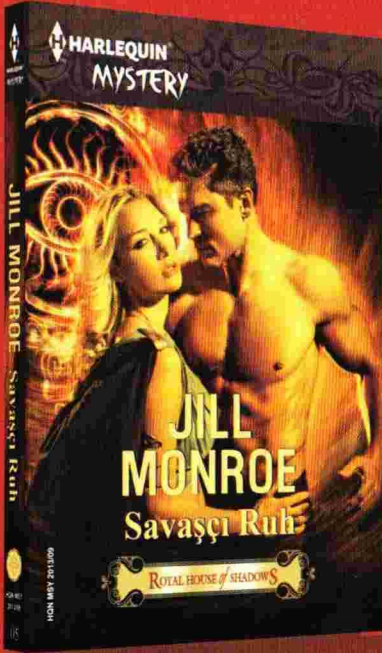
MYSTERY

ROYAL HOUSE of SHADOWS

Bir vampir, bir cadı, bir kurt adam, bir canavar...

Krallıklarını, karanlıktan aydınlığa çıkarmak için onlar tek umuttular...

“Fevkalade seksi ve tek kelime ile heyecan verici. Tam bir ziyafet!”

—RT Book Reviews

“Sihirli diyarlara özlem duyuyorsanız ve kendinizi bir anda büyüleyici bir kulübede bulmak hoşunuza gidecekse, doğru yerdesiniz. Dile gelen vicdanın en güzel yansımasıyla Jill Monroe, muhteşem bir yazar olduğunu kanıtıyor.”

—Jessie Potts USA TODAY

JILL MONROE - SAVAŞÇI RUH

Prensese Breana, Elden Kalesi'nden koparıp tuhaf ve tehlikeli bir ülkeye savrulmuştu. Kayıp ve kimsesiz bir halde, hem hayatta kalabilmek hem de çalınan krallığının intikamını alabilmek için dualar etmekteydi... Her ikisini de ormandaki bir kulübede, o adamın gizemli dünyasında bulacaktı.

BAYİNİZDEN İSTEYİN...

www.harlequintr.com

Historical

"Tarihin derinliklerinde tutkulu şövalyelerin, asil lordların ve leydilerin büyük aşk hikâyeleri, Historical serimizde sizlerle."

MICHELLE WILLINGHAM

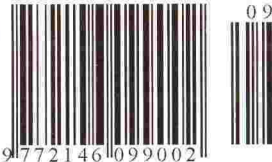
Özgürlüğe Hasret

Bram MacKinloch, esaret altında yedi uzun yıl geçirmiş, türlü işkencelere maruz kalmıştır. Onu tutsaklığı boyunca hayatta tutan, ona güç veren iki şey vardır: Duyduğu intikam ateşi ve genç bir delikanlıyken, düğün gecelerinde ardında bıraktığı güzel karısının yüzü... Nairna onu gördüğünde gözlerine inanamaz. Bram'ın yaraları çektiği acıların en büyük işaretidir. Ancak kocasının yüzündeki acı, onun içinde çok daha büyük bir yara taşıdığının kanıtıdır. Nairna onu geri kazanmak için sevginin gücünü kullanması gerektiğini bilmektedir.

ISSN 2146-099X

09

Fiyatı: 9,90 TL / Kıbrıs:13,90 TL
Avrupa: 5 €

 HARLEQUIN®
Historical

www.harlequintr.com

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin 5'nci maddesi çerçevesinde bu yayının bandrol taşıması zorunlu değildir.

HQN HIS 2013/09